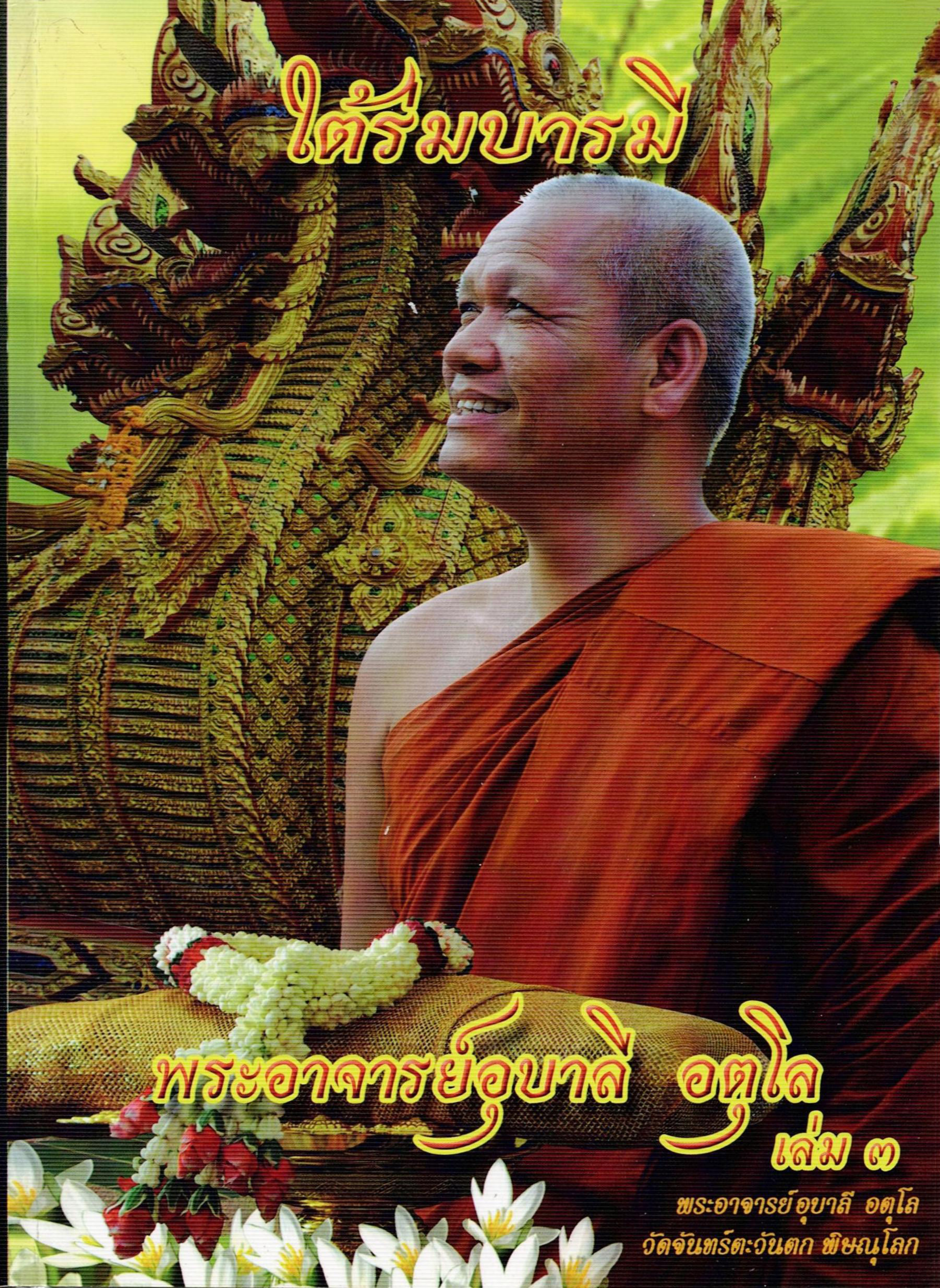

ใต้ร่มบารมี

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล
เล่ม ๓

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล
วัดจันทร์ตะวันตก พิษณุโลก

ขอเชิญร่วมทำบุญสร้างสมเด็จองค์ปฐม
และมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม

สมเด็จองค์ปฐม ท่านเป็นพระพุทธเจ้าองค์แรกของโลก ทรงมีพระนามว่า

"สมเด็จพระพุทธสิกขีทศพล ที่ ๑"

อานิสงส์ในการสร้างสมเด็จองค์ปฐม และมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม พระอาจารย์อุบาลี อตุโล ได้กล่าวถึงอานิสงส์ในการสร้างสมเด็จองค์ปฐม และการสร้างมหาวิหารไว้ดังนี้

ท่านที่ได้ทำบุญถ้ายังไม่ถึงซึ่งพระนิพพาน ก็จะได้เป็นใหญ่กว่าคนทั้งหลายในชาตินั้นเพียบพร้อมด้วยบริวาร เกิดทุกชาติจะสมบูรณ์ทุกอย่างพร้อมด้วยทรัพย์สินเงินทองมากมาย เกิดทุกชาติย่อมพบแต่บัณฑิต นักปราชญ์ให้ทานฟังธรรม เกิดทุกชาติย่อมบริบูรณ์ด้วย บริวารสมบัติ มนุษย์สมบัติย่อมบันเทิงในสวรรค์สมบัติเพียบพร้อมด้วยบริวารนับแสน

ท่านทำบุญ ๑,๐๐๐ บาท จะได้รับพระรอดนิรามิส ๑ องค์

<u>สถานที่บริจาค</u>

๑. กุฏิพระอาจารย์อุบาลี อตุโล

๒. โอนเงินเข้าบัญชีชื่อ พระอาจารย์อุบาลี อตุโล

บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย

สาขาพิษณุโลก เลขที่ ๖๐๑-๐-๓๑๖๗๓-๑

หรือติดต่อสอบถามที่ ๐๘๑-๖๘๐-๕๑๔๖ และ ๐๘๑-๘๘๗-๘๘๐๘

สมเด็จองค์ปฐมมหาจักรพรรดิ ประดับเพชร

หน้าตัก ๙ นิ้ว บูชา ๒๙,๙๙๙ บาท

สมเด็จองค์ปฐมมหาจักรพรรดิ

หน้าตัก ๙ นิ้ว บูชา ๑๙,๙๙๙ บาท

มหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม
และ
สมเด็จองค์ปฐม "พระพุทธสิกขีทศพลที่ ๑"
พระพุทธเจ้าองค์แรกของโลก

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล

ประธานโครงการ

วัดจันทร์ตะวันตก ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล

พระอุปคุต หน้าตัก ๕ นิ้ว

สำหรับเจ้าภาพกฐินกองละ ๓๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป

พระเนื้อดินด้านหน้า

พระเนื้อดินด้านหลัง

บูชาองค์ละ ๕๖ บาท

สำหรับบรรจุใต้ฐานสมเด็จองค์ปฐม

กระเบื้องเซรามิค
ลายเกล็ดเต่าครอบเรือนแก้วล้วงไส้ทอง
บูชาแผ่นละ ๕๐๐ บาท

รูปเหรียญด้านหน้า

รูปเหรียญด้านหลัง

เหรียญพระอาจารย์อุบาลี อตุโล รุ่นที่ ๑

"รุ่นสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม"

ผ้าป่า ๑ กอง ได้รับเหรียญ ๑ เหรียญ

ใต้ร่มบารมีพระอาจารย์อุบาลี อตุโล (เล่ม ๓)
วัดจันทร์ตะวันตก

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๕๔

จำนวนพิมพ์ : จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ผู้เรียบเรียง : นายสมเกียรติ ห่านประเสริฐ

คณะผู้จัดทำ : ศิษยานุศิษย์พระอาจารย์อุบาลี อตุโล

พิมพ์ที่ : โฟกัสมาสเตอร์พริ้นต์

๑/๒๐ ถนนบรมไตรโลกนารถ

อ.เมือง จ.พิษณุโลก

โทร. ๐๕๕ ๒๒๕๐๓๗

ธรรมะจากพระอาจารย์ อุบาลี อตุโล

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

บุญเป็นที่พึ่งในปัจจุบันและในชาติต่อไป เฉพาะอย่ายิ่งทำบุญแล้วต้องได้รับในชาติปัจจุบัน เช่นทำบุญวันนี้ย่อมได้รับวันนี้เดี๋ยวนี้ ไม่ใช่เมื่อบุคคลใดทำบุญแล้วต้องได้รับผลในชาติหน้า แต่กลับได้รับเดี๋ยวนี้เวลานี้เลยไม่ต้องรอชาติหน้าได้รับชาตินี้เลย ฉะนั้นบุญเป็นที่พึ่งในชาติปัจจุบันและชาติหน้า เฉพาะชาติปัจจุบัน เมื่อเวลาทำแล้ว เรามีความสุข เรามีความปิติมีความสุขใจ มีความสบายกายสบายใจ ขณะที่ได้ทำ ไม่มีความทุกข์อะไรเลย เรามีแต่ความสุขเพราะผลของการทำบุญ

ผลบุญทำให้เกิดมาเป็นมนุษย์ บุญทำให้เกิดมามีความสมบูรณ์ทุกอย่าง บุญทำให้มียศตำแหน่งงานใหญ่โต บุญทำให้ไม่ขัดสนเครื่องใช้ในชีวิต บุญทำให้มีวาสนา มีบริวารมาก บุญทำให้พบแต่สิ่งที่ดีและดีที่สุด บุญทำให้พบพระพุทธศาสนาที่ยิ่งใหญ่ และอีกมากมายที่ไม่ได้กล่าวมาให้ท่านทั้งหลายฟัง เพราะทุกท่านคงทราบดีอยู่แล้ว ขอให้หมั่นเจริญทาน ศีล ภาวนาให้มากจนถึงที่สุดของศาสนา

เจริญพร

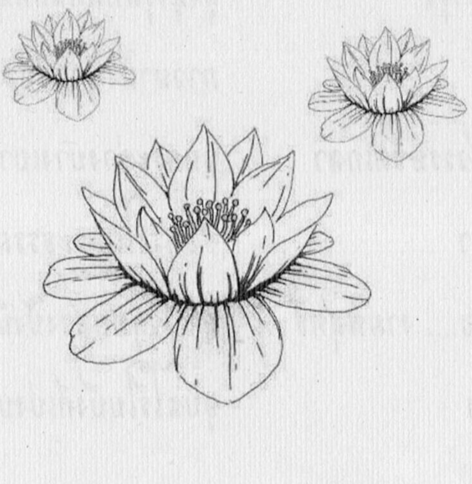
อาจาริยบูชา

งามพิสุทธิ์

งามศีลาจารวัตรระมัดมั่น   ประพฤติพรหมจรรย์ไม่หวั่นไหว
ต้านลมกระหน่ำทั้งนอกใน   มั่นในพระธรรมนำทาง
ไม่แปดไม่เปื้อนเชือนแช   กระแสสาดซัดถากถาง
พายุโหมโถมทับแทบอับปาง   ว่าผิดแผกแตกต่างอย่างที่เป็น
ยอมแตกยอมต่างแบบอย่างโลก   ไม่คลอนไม่โยกให้เห็น
พระธรรมคือทางสว่างเย็น   พากเพียรบำเพ็ญภาวนา
ดึกดื่นคืนค่ำย่ำรุ่ง   ฝูงยุงรุมกัดหนักหนา
ฝนระเริงเจิ่งพื้นพสุธา   ภาวนานิ่งนึกตรึกธรรม
สอง-สามทศวรรษขัดเกลา   จนกระจ่างบางเบาชื่นฉ่ำ
ครองไตรสิกขาน้อมนำ   ซื่อตรงในพระธรรมวินัย
.... งามเอย.... งามพิสุทธิ์   ดุจบัวผุดกลางบึงน้ำใส
งามสง่ากว่าดอกใดใด   อุบลไร้ใบบังก็เบ่งบาน

เกิดแต่ตมไม่แปดเปื้อนด้วยโคลนตม กลับพ้นน้ำงามสมสวยสถาน
ปริศนาค่าล้ำในลำธาร อุบลบานจากดินให้ดมดอม
กลิ่นบุปผามาลีที่ในหล้า เมื่อสายลมโชยมาจึงพาหอม
หอมกลิ่นธรรมล้ำค่ากว่าพะยอม กลิ่นหวนหอมไม่หายทวนสายลม
ถวายอุบลบูชิตประดิษฐ์ถ้อย ศรัทธาร้อยสร้อยสารไม่สวยสม
ธารแห่งธรรมฉ่ำหวานสราญรมย์ เอกอุดมพิสุทธิ์สงฆ์ทรงศีลา.

ร้อยกรองถวายบูชาโดย........
สมเกียรติ ห่านประเสริฐ

คำนำ

หนังสือ ***ใต้ร่มบารมีพระอาจารย์อุบาลี อตุโล (เล่ม ๓)*** นี้ จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อมอบให้กับศิษยานุศิษย์และคณะศรัทธาทั้งหลายที่เดินทางมากราบนมัสการพระอาจารย์อุบาลี อตุโล หรือมาร่วมกิจกรรมบุญกับพระอาจารย์ ณ วัดจันทร์ตะวันตก อ.เมือง จ.พิษณุโลก เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง ได้นำเนื้อหาในหนังสือชื่อ “บอกทางสู่พระนิพพาน” โดยพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ซึ่งเป็นธรรมะอันบริสุทธิ์เป็นทางตรงต้องตามหลักแห่งสัมมาทิฏฐิ มาพิมพ์ไว้ในนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อมอบเป็นธรรมทานแด่ท่านทั้งหลาย

ด้วยผู้เขียนเป็นผู้มีปัญญาน้อย เนื้อหาส่วนหนึ่งได้เรียบเรียงขึ้นเอง อีกส่วนหนึ่งได้คัดมาจากที่ต่าง ๆ พร้อมทั้งได้แสดงที่มากำกับไว้ด้วยแล้ว ขอขอบพระคุณเจ้าของข้อมูลที่อ้างถึงและขออภัยที่ไม่ได้ขออนุญาตจากท่านก่อน กับทั้งขออนุโมทนาบุญกับคณะศิษย์ที่มีส่วนแห่งความสำเร็จในหนังสือเล่มนี้ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

เนื้อหาส่วนใด ผิดพลาด คลาดเคลื่อน ผู้เขียนยินดีรับคำชี้แนะจากท่านผู้รู้ทั้งหลาย หากเนื้อหาส่วนใดมีความไม่เหมาะสม เพียงเพราะเหตุแห่งความด้อยปัญญา ผู้เขียนขอรับผิดแต่เพียงผู้เดียว

ด้วยความปรารถนาดี

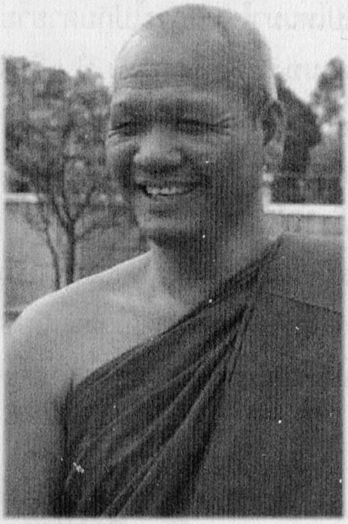
นายสมเกียรติ ห่านประเสริฐ
ผู้เขียน

สารบัญ

ประวัติพระอาจารย์อุบาลี อตุโล

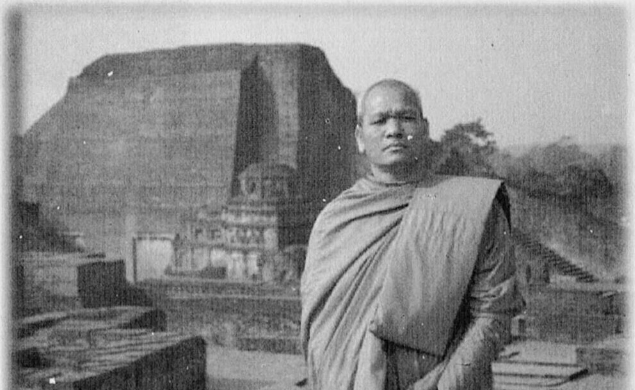
พระอาจารย์อุบาลี อตุโล เดิมชื่อ เป็นบุตร นายทน ชะใบรัมย์ และนางมาก ชะใบรัมย์ เกิดที่บ้านดงกระทิง (ปัจจุบันเป็นกิ่งอำเภอบ้านด่าน) ตำบลโนนขวาง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ มีพี่น้องร่วมบิดามารดา รวม ๙ คน ตามลำดับดังนี้

๑. นายเสาร์ ชะใบรัมย์ (ถึงแก่กรรม)
๒. นางสาวอ่อนสา ชะใบรัมย์
๓. พระอาจารย์อุบาลี อตุโล
๔. นายทองสุข ชะใบรัมย์
๕. นายสมุทร ชะใบรัมย์
๖. นายแก้ว ชะใบรัมย์ (ถึงแก่กรรม)
๗. นายสวัสดิ์ ชะใบรัมย์ (ถึงแก่กรรม)
๘. นายพัด ชะใบรัมย์
๙. นายสมาน ชะใบรัมย์

ชีวิตในวัยเด็ก

โยมแม่ของพระอาจารย์อุบาลีเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า มีลูกทั้งหมด ๙ คน ก่อนตั้งครรภ์ลูกคนที่ ๓ คือพระอาจารย์อุบาลี ได้ฝันว่ามีคนนำพระมาใส่ในมือและได้รับไว้ เมื่อลูกคนที่ ๓ เกิดมาได้ตั้งชื่อว่า "ลี" เด็กชาย "ลี" มีนิสัยการกินที่แปลกกว่าทุกคนในบ้าน คือ เป็นเด็กที่ไม่กินเนื้อสัตว์ใหญ่มาตั้งแต่วัยเด็ก และมีลักษณะนิสัยเรียบร้อยไม่เคยสร้างปัญหาให้กับพ่อแม่ ชอบวิ่งเล่นตามประสาเด็ก ไปไหนมาไหนมักจะไปกับตายายเป็นประจำ ไม่ว่าจะไปกลางนาหรือไปเลี้ยงควายตามทุ่ง เมื่อถึงวัย ๗ ปี เป็นวัยที่ควรต้องเรียนหนังสือพ่อแม่ได้ส่งเขาเรียนหนังสือในโรงเรียนอยู่ใกล้บ้าน คือโรงเรียนบ้านดงกระทิง เรียนจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ พออายุได้ ๑๑ ปี เกิดล้มป่วยลงมีอาการท้องอืดและขาทั้ง ๒ ข้างไม่มีแรง จนในที่สุดเดินไม่ได้ ความยากจนไม่มีเงินรักษาลูกกับหมอสมัยใหม่ โยมแม่ก็ได้แต่พยายามหาหมอบ้านมารักษาหลายรายแต่ก็ไม่หาย หมอบ้านบางคนบอกว่าจะต้องเสียชีวิตในเวลาอีกไม่นานนัก เพราะในสมัยนั้นเด็กที่เป็นโรคนี้จะรักษาไม่หายและต้องตายทุกราย

บวชสามเณร

พระอาจารย์อุบาลี ได้เล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า ในช่วงเวลาที่ท่านเจ็บป่วยอยู่นั้นท่านไปไหนมาไหนไม่ได้ ทุก ๆ วัน ก็ได้แต่นั่งมองเหม่อลอยอยู่แต่บนบ้าน อยู่มาวันหนึ่งมีพระสงฆ์เดินผ่านบ้านมาให้เห็น ในใจของท่านซึ่งตอนนั้นก็ยังเป็นเด็กอยู่ก็นึกขึ้นมาว่า ถ้ามีใครมารักษาอาการโรคที่เป็นอยู่และทำให้เดินได้เป็นปกติ จะบวชเป็นพระไปตลอดชีวิต ในช่วงเวลานั้น ความที่เป็นเด็กก็ยังไม่เข้าใจในเรื่องการบวชพระแต่อย่างใด แต่ในใจกลับนึกขึ้นมาเอง คล้ายกับว่าเป็นการกล่าวสัจจะอธิษฐานในใจ และก็พอจำได้ว่าเวลาผ่านไปไม่นานนัก มีหมอยาคนหนึ่งมาที่บ้านแต่งกายใส่กางเกงสีขาวเสื้อสีขาว ท่านก็นึกว่าแม่ให้มารักษาเหมือนที่เคยให้หมอยาคนอื่นมารักษา แต่ก็ยังไม่หายจากอาการเจ็บป่วย ด้วยความที่อยากหายจึงไม่ขัดข้องให้หมอยาคนดังกล่าวทำการรักษา หมอยาได้ใช้สมุนไพรต่าง ๆ บดเข้าด้วยกันและโปะลงที่ขา ๒ ข้าง ก่อนกลับหมอยาคนนั้นได้พูดสั่งไว้ว่า "เมื่อหายแล้วอย่าลืมที่ตั้งใจไว้นะ และอีก ๒๐ ปี จะมาหาอีก" ภายหลังหมอยากลับไปแล้ว จึงได้รู้จากโยมแม่ซึ่งเพิ่งกลับมาจากนาว่าไม่ได้บอกให้หมอยาคนนั้นมารักษา ไม่รู้ว่าหมอยานั้นมาจากที่ไหนและรู้ถึงความตั้งใจของท่านที่จะบวชเป็นพระไปตลอดชีวิตหากมีใครรักษาให้อาการเจ็บป่ายหายไปได้อย่างไร ต่อมาอาการโรคภัยต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ก็เริ่มทุเลาลง อาการท้องอืดก็หายไป ขาก็เริ่มมีเรี่ยวแรงและเดินได้ในที่สุดอย่างมีปาฏิหาริย์ พระอาจารย์อุบาลีจึงได้เล่าให้โยมพ่อโยมแม่ฟังถึงเรื่องที่ตั้งใจไว้ เมื่ออายุได้ ๑๓ ปี โยมพ่อโยมแม่ก็สนับสนุนให้ทำตามที่ได้ตั้งใจไว้ โดยจัดให้บวชเป็นสามเณรที่วัดตะโค้ง บ้านดงกระทิง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ตั้งแต่นั้นมา ในปีแรกของการบวชเณรก็ได้อยู่ที่วัดตะโค้ง เรียนธรรมะเบื้องต้นปฏิบัติหน้าที่ของสามเณรที่พึงมีต่อสงฆ์อย่างไม่ขาดตกบกพร่องเป็นที่เมตตาของพระสงฆ์ในวัดตะโค้ง ต่อมามีพระสงฆ์ที่เคยมาวัดจันทร์ตะวันตกชักชวนให้มาเที่ยว

เมืองพิษณุโลก พระอาจารย์ก็มิได้ปฏิเสธแต่ก็ได้บอกว่าอยากให้พาไป "เมืองโอฆะบุรี" พระสงฆ์บอกว่าไม่รู้จัก และไม่มีเมืองชื่อ "โอฆะบุรี" พระอาจารย์อุบาลีเล่าว่าเหตุที่อยากไปเมืองโอฆะบุรี เนื่องจากในช่วงที่เป็นสามเณร ได้ฝันเห็นเมืองนี้บ่อย ๆ จึงสงสัยว่าเมือง "โอฆะบุรี" จริง ๆ จะเป็นอย่างไร บวชเป็นสามเณรเวลาผ่านไป ๑ ปี ตรงกับปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จึงได้เดินทางมาจังหวัดพิษณุโลก เพื่อศึกษาเล่าเรียนเพิ่มเติม โดยเข้าพักอาศัยอยู่ในวัดจันทร์ตะวันตกกับพระอธิการปิ่น อดีตเจ้าอาวาสวัดจันทร์ตะวันตก ในกุฏิหลังปัจจุบัน เมื่อได้ศึกษาเล่าเรียนเพิ่มเติม จึงได้ทราบภายหลังว่า เมืองพิษณุโลก เป็นกลุ่มเมืองโบราณ ๓ เมือง คือ พิจิตร กำแพงเพชร และพิษณุโลก มีชื่อรวมกันว่า "เมืองโอฆะบุรี"

สามเณรเป็นพระสงฆ์

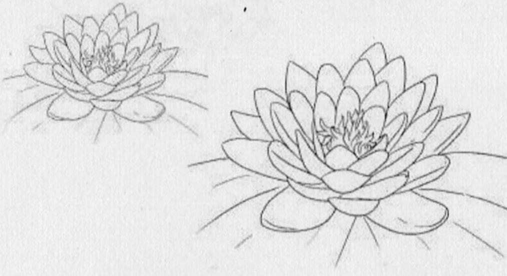
เมื่อบวชเป็นสามเณรแล้ว พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้เดินทางมาอยู่ที่วัดจันทร์ตะวันตก ซึ่งในช่วงเวลาเป็นสามเณร โยมพ่อขอให้สึกอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่อาจทำตามที่โยมพ่อขอได้ จนกระทั่งอายุครบบวชโยมพ่อจึงให้กลับไปบวชที่บ้านเกิดที่วัดตะโค้ง บ้านดงกระทิง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ภายหลังบวชเป็นพระก็ได้ลาโยมพ่อโยมแม่กลับมาที่วัดจันทร์ตะวันตก เล่าเรียนธรรมะจนสอบได้นักธรรมตรี โท เอก โดยมีครูที่สอนให้ความรู้นำไปสอบ คือ พระอธิการปิ่นให้ความรู้นักธรรมตรี พระอาจารย์ฉะอ้อน ให้ความรู้นักธรรมโท และพระอาจารย์ชุบ ให้ความรู้นักธรรมเอก นอกจากเรียนทางด้านธรรมะพระอาจารย์อุบาลี ยังได้มุ่งเน้นและมุ่งมั่นในการปฏิบัติธรรม โดยการนั่งสมาธิมาจนถึงทุกวันนี้ อย่างเคร่งครัดมิได้ขาด มีพระครูหลวงปู่เทพโลกอุดร เป็นครูบาอาจารย์สอนการปฏิบัติ ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดได้บอกญาติโยมว่า ท่านปฏิบัติธรรมถึงขั้นมีการเข้านิโรธสมาบัติมาแล้วเป็นเวลามากกว่า ๑๐ ปี โดยมิได้บอกหรือแจ้งให้ใครรู้เรื่องนี้มาก่อน

ทำนุบำรุงพระศาสนา

นับตั้งแต่เป็นสามเณรจนเป็นพระสงฆ์ในปัจจุบันพระอาจารย์อุบาลี นอกจากจะปฏิบัติภารกิจของการเป็นสามเณรและพระสงฆ์และมุ่งปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดสม่ำเสมอมาแล้ว พระอาจารย์ยังช่วยเหลืองานด้านศาสนกิจของวัดจันทร์ตะวันตกมาโดยตลอด เป็นพระสงฆ์ที่เป็นกำลังสำคัญในการสนับสนุนช่วยเหลือเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันพัฒนาวัดจันทร์ตะวันตก และมีผลงานที่เกิดจากศรัทธาของลูกศิษย์และญาติโยมที่มีต่อพระอาจารย์อุบาลี ร่วมบริจาคทรัพย์เพื่อพัฒนาวัดหลายประการ อาทิ การปรับปรุงภูมิทัศน์ภายในวัด โดยการถมที่ดินปรับพื้นที่ในวัดให้สูงเสมอกันและสร้างถนนคอนกรีตเชื่อมต่อทั่วกันภายในบริเวณวัด การซ่อมบำรุงกุฎิพระสงฆ์ที่ทรุดโทรม สร้างห้องน้ำ ห้องส้วม สำหรับพระสงฆ์และญาติโยม ปรับปรุงหอระฆัง สร้างศาลาเฉลิมพระเกียรติสำหรับปฏิบัติธรรม สร้างซุ้มประตูวัด สร้างกำแพงวัด และเป็นประธานในการจัดสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม และหล่อสมเด็จองค์ปฐม หน้าตักกว้าง ๔ ศอก ๙ นิ้ว ทดแทนศาลาหลังเดิมที่มีอายุการใช้งานมานานแล้ว เป็นต้น

จึงนับได้ว่าพระอาจารย์อุบาลี เป็นพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ และยังได้ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา สร้างถาวรวัตถุให้ชนรุ่นหลังได้สืบทอดพระพุทธศาสนาให้คงอยู่คู่ไทยสืบไป

บอกทางสู่นิพพาน

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล ได้นำความรู้จากการปฏิบัติสมาธิมาอบรมสั่งสอน ผู้สนใจปฏิบัติธรรม ดังต่อไปนี้

ทุกอย่างอยู่ที่จิต

ท่านสาธุชนทั้งหลายการทำความดีละความชั่ว เสริมสร้างกุศลบำเพ็ญบารมี โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรมเอาใจมาฝึกฝน ให้ดี ให้มั่น ให้หลุดพ้นไม่ใช่ทำได้ง่าย โดยเฉพาะผู้ที่มีภาระหน้าที่ต่อครอบครัวเรามาปฏิบัติแบบธรรมดาของผู้ที่มีหน้าที่ อย่างท่านทั้งหลายมีหน้าที่แต่ละอย่างปะปนกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการประพฤติให้ถูกต้องของแต่ละคนไป อย่างการปฏิบัติธรรม ในการเจริญภาวนาสมาธิจะต้องทำให้ถูกต้อง ถูกต้องยังไง กำหนดถูก ดูอาการถูก ไม่ว่าจะเดิน ยืน นั่ง นอน เราต้องรู้ทุกขณะของการกำหนดลมหายใจตลอดเวลา หรือให้รู้ทุกขณะจิต ได้ทุกขณะจิต เห็นทุกขณะจิต ทำไมถึงให้รู้ จิต เพราะว่าจิตเป็นของผู้ปฏิบัติทำได้ยากกว่าในทุกส่วนของร่างกาย ถ้ารู้จิตของ เราเองไม่ได้แล้วการปฏิบัติธรรมก็ยังไม่ได้ผลอะไรเลย แต่ถ้ารู้จิตของเราเองทุกขณะจิตการปฏิบัติจะได้ผลเร็ว

ท่านทั้งหลายต้องกำหนดรู้ตลอดเวลาในการปฏิบัติไม่ว่าจะรู้ด้วยปัญญาหรือสัญญาก็ตาม ทุกอย่างที่กำหนดท่านทั้งหลายต้องทำให้อยู่ในความพอดี คือพอดีทุกอย่างที่ท่านทั้งหลายกำหนดรู้ เช่นรู้จักการเดินลม ลมเข้า – ลมออก ก็ให้รู้ว่าออกและเข้า แต่ท่านทั้งหลายต้องรู้ในความพอดีไม่ใช่รู้มากไปหรือน้อยไป คำว่ารู้น้อยไปหรือมากไป คือ กำหนดลมเร็วไป หรือช้าไป หรือเดินเร็วไป เพราะทุกอย่างที่ทำต้องพอดี เข้าไม่พอดีการปฏิบัติจะเกิดผลช้ามาก เช่นพุทโธ ก็ให้กำหนด ผลคือทำแบบสบาย และการปฏิบัติธรรม ทำสมาธินั้นทำได้ทุกที่ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่วัดหรือสถานที่ใดที่มีบริเวณให้ทำ ก็ทำได้ นั่งแบบสบาย เพราะทุกอย่างไม่ ได้อยู่กับสถานที่ใดที่หนึ่ง ขึ้นอยู่กับจิตของเราว่าจิตของเราจะ

ทำความเพียรได้นานพอไหม ขอให้รู้ตรงนี้และเข้าใจตรงนี้เพราะทุกท่านมีความกังวลในเรื่องต่างๆ เรื่องสถานที่บางคนถึงขนาดต้องกำหนดลงเลยว่าต้องเป็นแบบนั้นต้องเป็นแบบนี้ แต่จริงๆ แล้วการปฏิบัติไม่ได้อยู่ที่ส่งใดเลย อยู่ที่จิตของเราว่าจะได้หรือไม่ได้

เรามารู้จักจิตทั้งเจ็ดดวงก่อนว่าจิตของผู้ปฏิบัติธรรมทั้งเจ็ดดวงนั้นเป็นอย่างไร **จิตดวงที่หนึ่ง** คือ จิตของท่านทั้งหลายที่เต็มไปด้วยกิเลส ไร้ขอบเขตในการอยากได้อยากรู้อยากเห็น จิตดวงนี้เป็นจิตเต็มไปด้วยความโลภโกรธหลง ไปได้เร็วมาก รู้เร็ว ได้เร็ว ถึงเร็วสำเร็จเร็วแต่ก็ เร็วแบบมีกิเลสอยู่ จึงไม่สามารถข้ามพ้นการเกิดแก่เจ็บตายได้ การปฏิบัติธรรมก็เลยช้า เกิดความเบื่อหน่ายในการปฏิบัติ **จิตดวงที่สอง** คือ จิตของพระโสดาบัน ดวงนี้เกิดเร็วไปเร็ว การปฏิบัติเร็วขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง **จิตดวงที่สาม** จิตของสกิทาคามี จิตดวงนี้ก็เกิดเร็วได้เร็วเหมือนกัน การปฏิบัติธรรมจะได้ผลเร็ว **จิตดวงที่สี่** จิตของพระนาคามี จิตดวงนี้ก็ เกิดเร็ว รู้เร็ว เห็นเร็ว ได้เร็ว การปฏิบัติธรรมก็ได้เร็วเหมือนกัน **จิตดวงที่ห้า** จิตของพระอรหันต์ จิตที่พ้นการเกิดแก่เจ็บจ่าย คือ ถึงพระนิพพานแล้วพ้นภพชาติแล้ว **จิตดวงที่หก** คือ จิตของพระปัจเจกพุทธเจ้าจิตพ้นจากภพชาติแล้ว **จิตดวงที่เจ็ด** จิตของพระสัพพัญญูพุทธเจ้าเพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมของท่านทั้งหลายจะต้องให้ได้แบบจิตทั้งห้าดวง จึงจะเกิดผลในการปฏิบัติ ถ้าจิตไม่สงบทำอะไรก็ไม่ได้ผล จะเกิดวุ่นวายมากถ้ารู้จักกำหนดรู้อารมณ์ของจิตก็เกิดสมาธิเร็วเหมือนกัน แต่ต้องทำให้ได้ เพราะอาตมาภาพบอกแล้วว่าให้รู้จิตของเราเองไม่ใช่ไปรู้ จิตของคนอื่น เพราะว่าจิตของคนจะเกิดเร็ว ไปเร็ว เห็นเร็ว ถ้ารู้ไม่ทันเขา ตามไม่ทันเขา เราก็เป็นฝ่ายแพ้ตลอดเวลา การปฏิบัติธรรมก็เลยช้ามาก

ขอให้ท่านทั้งหลายกำหนดไปเรื่อยๆ อย่าลืมคำภาวนา ภาวนาให้รู้ทุกขณะจิตที่เรียกว่า รู้จิต เห็นจิต ได้จิต เพราะทุกอย่างสำเร็จด้วยจิต พูดอีกอย่างหนึ่งว่าถ้าจิตมีพลังมีอำนาจเราใช้ยังไงก็ได้ เห็นอะไรก็ได้ มันเป็นของไม่ยากถ้าทำได้แล้วจะเกิดผลทันทีที่เรียกว่า ปฏิบัติเอง รู้เอง เห็นเอง ได้เอง ใครบอกเราไม่ได้ เราต้องทำเองจึงจะได้ผลจะให้คนอื่นทำแทนไม่ได้เหมือนกับว่าเราทาน

อาหารเราต้องทานเองให้คนอื่นทานแทนไม่ได้ การปฏิบัติก็เหมือนกัน และการปฏิบัติธรรมนั้นอาศัยความอดทนด้วย ถ้าขาดความอดทนแล้วทุกอย่างจะผ่านพ้นได้ยากเหมือนกัน ท่านทั้งหลายต้องอดทนด้วยในการปฏิบัติ ทำไมต้องอดทน ท่านผู้ปฏิบัติทั้งหลายความอดทนเป็นสะพานของผู้ปฏิบัติ เช่น ปฏิบัติธรรมด้วยความสม่ำเสมอไม่เคยขาด ทำทุกวันแต่ทำไม่อดไม่ทนเรียกว่า อยากทำก็ทำ อยากหยุดก็หยุด คำว่าอดทนคือ ต้องมีสัจจะในการปฏิบัติ ท่านทั้งหลายอาจสงสัยว่าความอดทนกับสัจจะเหมือนกันหรือไม่ ไม่เหมือนกันแต่ทำหน้าที่พร้อมกันในทุกเวลา เหมือนอย่างเราท่านทั้งหลายทานอาหาร ร่างกาย ของเราทำงานพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายกันเอาไว้ เพราะฉะนั้น การปฏิบัติต้องมีความอดทนกับสัจจะ ด้วยการภาวนาไปเรื่อยๆ ให้สบายๆ รู้ทุกขณะจิตอย่าให้จิตเกาะติดกับสิ่งใดที่ไม่ใช่ทางสว่างของการปฏิบัติจะเปลี่ยนอิริยาบถก็ให้รู้ว่าเปลี่ยน คือ จิตต้องจับตลอดไป ถ้าสังขารเปลี่ยนท่านั่ง ขอให้ท่านทั้งหลายภาวนาพุทโธ พุทโธ พุทโธ อยู่อย่างนี้ทำให้สบายให้พอดี ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน ต้องทำให้พอดี ถ้าไม่พอดีจะหาจุด พบยาก เหมือนสังขารของท่านทั้งหลายต้องอยู่แบบพอดี กินพอดี นอนพอดี เดินพอดี นั่งพอดี ถ้ากินหรือทานอาหารไม่พอดีร่างกายจะไม่ สบายทันที การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกันต้องทำให้พอดีจึงจะได้ผล และมีอีกอย่างหนึ่งที่ท่านทั้งหลายสงสัยข้อวัตรข้อปฏิบัติของแต่ละคนที่แต่ละสำนักที่มีหลายอย่าง เช่น มีกฎปฏิบัติว่า ต้องทำเท่านี้ ทำแบบนี้ ทุกอย่าง ไม่ต้องไปเอาจิตไปจับกฎอะไรกฎนั้นจะมีกี่ข้อก็แล้วแต่ท่านทั้งหลายไม่ต้องคิดให้รู้อย่างเดียวคือ รู้จิตของเราก็พอแค่นี้

ถ้าท่านทั้งหลายทำถูกแล้ว ทุกอย่างทุกข้อจะรวมอยู่ที่จิตของเราเองคงเข้าใจและพอสมควรแก่เวลาแล้ว

ขอเจริญพร

จิตของพระโสดาบัน

วันนี้เรามารู้จักจิตของพระโสดาบันกัน จิตของพระโสดาบันขั้นธรรมดานั้นทำง่าย ถ้าเรามีจิตเลื่อมใสในพุทธศาสนา มีจิตเชื่อคำสอนมีจิตเคารพในพระพุทธ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เชื่อ บุญเชื่อบาปเชื่อผลของบาปบุญว่ามีจริงโดยเฉพาะเชื่อกรรมเท่านี้ก็เป็นพระโสดาบันแล้วในทางความดีและในศีลห้าบริสุทธิ์ให้ท่านปฏิบัติเสมอฟังธรรมเสมอนี่ คือ จิตของพระโสดาบันขั้นธรรมดาทำไม่ยาก ฉะนั้นท่านทั้งหลายที่ต้องการเป็นพระโสดาบันก็จงรีบทำรีบปฏิบัติให้ถึงจุดตรงนี้ให้ได้จิตของท่านทั้งหลายก็จะสบายไม่มีอะไรมาทำให้หม่นหมองอีกต่อไป

เมื่อจิตเข้ามาถึงจุดตรงนี้แล้วท่านทั้งหลายอาจเข้าถึงอีกจุดหนึ่งก็ได้ เพราะการปฏิบัติไม่ใช่อยู่แค่นี้ต้องทำให้ยิ่งขึ้นไป หนักขึ้นไป มากขึ้นไป แล้วจะรู้ผลของการทำการปฏิบัติ พระพุทธองค์กล่าวเอาไว้แล้วว่าใครทำใครได้ ใครเห็นใครได้ รู้แค่นี้แหละไม่ต้องสงสัยอะไร เพราะเรามาถูกทางดีแล้วไม่ต้องเอาอะไรมาผูกจิตหรือนำมาซึ่งความไม่สบายกายสบายจิต จิตของพระโสดาบันต้องไม่ห่วงอะไรต้องไม่ยึดอะไร วางทุกอย่างให้หมด แล้วจะเข้าสู่ความสงบได้อย่างสบายมาก ไม่ต้องดูใคร ดูตัวของเรานี่แหละ ถ้าดูคนอื่นแล้วเราไปไม่ได้เรียกว่าติดยึด ถ้าเราไม่ติด ไม่ยึด ไม่ห่วงแม้แต่สังขารก็ไม่ยึดไม่ติดเราก็สบายในการปฏิบัติ จิตของพระโสดาบัน ต้องยอมถวายชีวิตในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ให้ทำความดีละความชั่ว

ประพฤติปฏิบัติให้มีประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม จงหมั่นในการรักษาศีลและให้ทาน เจริญภาวนา

ขอเจริญพร

กรรมฐาน

วันนี้เรามารู้จักการเจริญพระกรรมฐาน การทำให้จิตเกาะอยู่ใน ความดี อย่าทิ้งงานในหน้าที่ ตำแหน่งที่เขาตั้งเอาไว้ต้องรับผิดชอบ ตัวของเราเองที่ต้องดำเนินชีวิตให้ถูกต้องนี้คือกรรมฐาน แยกเป็น ๔ อย่าง

๑) กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน กายยืน กายเดิน กายนั่ง กายนอน และพักผ่อนอันใดให้มีสติควบคุมจิต ต้องกำหนดการยืน กำหนด การเดิน กำหนดการนอน กำหนดการนั่งและเอนลงไป กำหนดแปลว่าต้องมีสติ ความรู้ของชีวิตที่มีสติควบคุม คือสัมปชัญญะ รู้ตัวว่าทำอะไรอยู่ รู้ตัวว่าดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องมีความเดือนร้อนหรือมีความสุข ทำแล้วจะมีความเจริญงอกงามในจิตของตนหรือไม่ จะรู้ได้จากการเจริญสติปัฏฐานสี่ ต้องกำหนดทุกอิริยาบถตรงนี้เป็นจุดของกรรมฐาน

๒) เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอมีสติแล้วให้ดูเวทนาต่อไป เวทนามีสามอย่าง สุข ทุกข์ อุเบกขา สุขนี้อันเจือปนด้วยความทุกข์ หาความสุขที่แน่นอนไม่ได้ ดีใจก็มีความสุข ชอบใจก็มีความสุข สนุกในการคิดสนุกในการทำเรียกว่าความสุข พระพุทธองค์สอนให้กำหนดว่า สุขหนอ ดีใจหนอ หายใจให้พอดี อย่าทำเกินพอดี ถ้าทำเกินพอดีจะไม่ได้ผล จะเกิดความทุกข์เกิดเวทนาตามมาเกาะกำหนดความสุขและความทุกข์ สุขกาย สุขใจ ทุกข์กาย ทุกข์ใจ ปวดเมื่อย ถ้านักปฏิบัติไม่กำหนดเวทนาจะไม่ได้อะไรติดตัวเลย ฉะนั้นท่านทั้งหลายต้องกำหนดเวทนา ต้องเจริญความอดทน เพราะเป็นการศึกษาหาความรู้ ในการปวด มันปวดก็ให้กำหนดปวด เพราะเป็นรูปให้เห็น เป็นสังขารปรุงแต่งจิต ทำให้ได้ข้อคิด ให้ตั้งอกตั้งใจกำหนด

อุเบกขาเวทนา คือ ไม่สุขไม่ทุกข์ ตั้งสติไว้ที่อิริยาบถเป็นการกำหนดจิตมีสติทุกอิริยาบถ

๓) จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตเป็นธรรมชาติต้องอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้เป็นเวลานาน เหมือนบันทึกเสียงไม่มีตัวตนให้เห็น มันบอก กันยาก

เพราะต้องตั้งสติ จิตเกิดที่ใด มันเกิดที่อายตนะธาตุอินทรีย์ ตาเป็นรูปเกิดจิตที่ตา หูได้ยินเกิดจิตที่หู จมูกได้กลิ่นเกิดจิตที่จมูก ลิ้นรับสัมผัสเปรี้ยว หวาน เค็ม ก็เกิดจิตที่ลิ้นที่ปากรับอาหารเราจะเห็นชัดความร้อน หนาว อ่อน แข็งนั่งลงไปต้องกำหนดอยู่ที่กาย จิตเป็นธรรมชาติเห็นไม่ได้ ไม่มีตัวตน ต้องตั้งสติให้เห็นนามธรรม

เมื่อสติสัมปชัญญะรวมกันกับจิตดีแล้วเรียกว่า นามธรรม มีกิจกรรมดีเพิ่มขึ้นรูปคงเป็นรูป แปรผันกลับกรอกหลอกลวงได้ สีแดงกลายเป็นสีดำ มันก็เป็นกิจกรรมของชีวิตเช่นเดียวกัน จะต้องตั้งสติสำรวมทางตา ไปไหนอย่าเหลียวหน้าแลข้างหลังเหมือนลิงหรือชะนี ท่านทั้งหลายต้องกำหนด ต้องตั้งสติทุกอิริยาบถ การปฏิบัติธรรม จึงจะได้ผลไม่ใช่คุยในเรื่องนอกประเด็น

จิตฟุ้งซ่าน จิตมีนิวรณ์มีถีนมิทธะครอบงำให้กำหนดไปเรื่อยๆ ๑๐ ครั้ง ๒๐ ครั้ง ๓๐ ครั้ง จะไม่ง่วง นอกจากเราไม่อดทนล้มเลิกเสียและเอาแต่พูดคุยกัน จิตทุกคนชอบโกรธ ชอบเกลียด ชอบอยากได้ จิตชอบมีโมหะ ไม่อยากขึ้นกับใคร ไม่ต้องการฟังใคร ต้องตัวเองเป็นใหญ่ ต้องการตัวเองเป็นคนดีเท่านั้น ไม่ยอมช่วยใคร และไม่อยากฟังเรื่องของใคร อย่างนี้เป็นโมหะ ความหลงเกิดขึ้นในตัวของบุคคลใดบุคคลนั้นไร้ความหมาย เลยไม่มีความหมายอันใด หมดราคาคน คนที่มีราคานั้นเขาก็ตีค่าเขา ได้ด้วยเวลานั้นมีประโยชน์มากที่สุดในชีวิต อย่าเสียเวลาอยู่ในจิตใจ

๔) ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน นักปฏิบัติต้องท่องให้ได้มี ๔ ข้อเรียก ว่าทางสายเอก เดินทางสายเอก ขอให้มีสติ มีสัมปชัญญะรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันของตน เป็นการทำกุศลได้ถูกต้อง คนที่เจริญกรรมฐานมั่นคงเป็นคนไม่จน คนที่จนจิต จนใจ จนสติปัญญา ไม่เจริญกรรมฐานนั้น เรียกว่า มืดมา มืดไป พระมาเจอของดีไม่แสวงหาเพื่อประโยชน์ตน แต่ถ้าเรามากำหนดรู้ทุกข์ของจิต เสียใจก็กำหนดว่าเสียใจ อย่าปล่อยความเสียใจตกค้างเอาไว้ในใจทำให้ใจเสียตลอดกาล ถ้าเกิดตายตอนนั้น ไปตกนรกไปสวรรค์ไม่ได้หรอก

ขอเจริญพร

เข้าถึงธรรมรู้ถึงธรรม

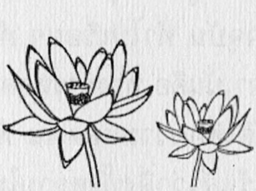
ท่านผู้เจริญในธรรมทั้งหลาย การปฏิบัติธรรมนั้นมีเหตุและมีผลปะปนกันไม่ขาดสาย สืบเนื่องกันตลอดเวลาที่เรากำหนดหรือทรงอารมณ์มีสติตลอดเวลาเหมือนลมหายใจย่อมมีตลอดเวลาเช่นเดียวกัน การปฏิบัติธรรมกำหนดรู้ในสภาวธรรม รู้เฉพาะธรรม รู้เฉพาะจิตตัวเดียวเท่านั้น จึงจะรู้ว่าเข้าถึงธรรม รู้ถึงธรรม รู้เหตุ รู้ผล รู้หนทางการละความโลภ ความหลง ความโกรธแล้วจิตของท่านทั้งหลายเข้าสู่การไม่ยึด อะไรเลย เห็นไหม

ถ้าทำถึงจุดแล้วจะเป็นแบบนี้จะเข้าใจเอง ถามเอง ตอบเอง สงสัยเอง วิตกเอง วิจารณ์เอง เห็นเอง รู้เอง สำเร็จเองนั้น มันต้องเป็นอย่างนั้น เป็นเช่นนั้นเองโดยตามธรรมชาติ พบทุกทางพุทธองค์ ไม่ให้เลือกให้เลือกอยู่ทางเดียวทางไปนิพพานเท่านั้น บางท่านหลงทางมานานแล้ว ไม่รู้ชาติภพหลงอยู่ เพลินอยู่คิดว่าดีแล้วถูกแล้ว สบายแล้ว แต่พอเอาจริงๆ ไม่มีสุขมีแต่ทุกข์ เมื่อหลงทางแล้วไม่ยอมถามผู้ที่รู้ เลยไปไม่ถูก วนอยู่แบบนั้น ไม่ยอมออกจากการวนเวียนตายเวียนเกิด เพราะเข้ายังไม่ถึงธรรมที่แท้จริง ดูความจริงซิว่า จะทำแบบไหนจึงเห็นความจริง ในการปฏิบัติอย่าไปกังวลในเรื่องภายนอก ให้รู้ในเวลาปัจจุบันพอแล้วจะสุขจะทุกข์ไม่ต้องคิดปล่อยจิตให้สบาย อยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้น เท่านั้น จะเกิดขึ้นทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ท่านทั้งหลายจง วางใจวางจิตให้ดีเพียงพอแล้ว อยู่แล้ว สบายแล้ว สงบแล้ว นิ่งแล้ว พอดีแล้ว นั่นแหละจิตดวงเดิมจะเป็นแบบนั้นไม่ต้องสงสัย ไม่ต้องวิตกแล้ว เข้าถึงแล้ว รู้แล้ว เห็นแล้ว ถ้าเกิดความสงสัยให้ถามผู้ปฏิบัติผู้รู้ ท่านจะได้บอกทางให้ว่าไปทางนี้นะถึงเร็วไม่ช้าไม่นานก็ถึงแล้วแต่ต้องรู้ในปัจจุบันเท่านั้น และต้องทำให้ยิ่งขึ้นไปลึกเข้าไป มากเข้าไป คำว่ามากเข้าไปยิ่งขึ้นไปต้องทำยังไงเหมือนท่านทั้งหลายกินข้าวทานอาหาร ในวันนี้จะกินส้มตำแล้วลดลงไปเรื่อยๆ จนเหลือคำเดียวจากคำเดียวให้ท่านทั้งหลายเอาเม็ดข้าวออกวันละ ๑ เม็ด จนเหลือเม็ดเดียวกินวันละ ๑ เม็ด ๒ วัน ๑ เม็ด ๓ วัน

๔ วัน ๕ วัน ๑ เม็ด จนในที่สุดไม่ต้องทาน ไม่ต้องกิน ใช้อดอาหารนี่การเข้าถึงธรรมชาติต้องทำแบบนี้ ไม่ใช่ทำไปเรื่อยไม่รู้อะไรบ้าง และปฏิบัติต้องมีความอดทนความเพียร มีสติทุกเมื่อ ไม่ใช่เขาทำเราทำ เขาไม่ทำเราไม่ทำ ต้องทำให้ถึงดุจเหมือนทำงานอะไรอย่างหนึ่ง ต้องทำให้สำเร็จจะช้าหรือเร็วก็ต้องถึงจนได้ และเมื่อจิตของท่านสงบสบายแล้ว ให้กำหนดออกมาพิจารณาสิ่งภายนอกภายในโดยสังขารของเราที่สมมุติขึ้นมาแต่ละตัวมีแต่ความทุกข์ มีแต่ความไม่สบายไม่มีวันไหนสบายเราต้องมารู้ความจริงของร่างกายว่าเกิดมาทำไมมีแต่ทุกข์ เมื่อรู้ว่าทุกข์ท่านต้องหาทางออกให้พ้นทุกข์ เมื่อจิตสงบแล้วจะรู้ว่าทุกข์มาจากไหนมาอยู่ตรงไหนให้ตัดออกเสีย แล้วการปฏิบัติจะเข้าสู่สภาวะเร็ว ที่ทำให้จิตสบายเป็นกลางๆ ไม่มากไปน้อยไปเหมือนเราเดินไปข้างหน้าเราต้องเดินแบบพอดีก้าวให้พอดีไม่สั้นไปไม่ยาวไป เร็วไปก็ไม่ดี ฉะนั้นต้องอยู่ในความพอดีทั้งหมด จิตของท่านทั้งหลายจึงจะสงบ เย็น สบาย สว่าง ขึ้นโดยเร็ว ความฟุ้งซ่านหงุดหงิดไม่เกิดขึ้นในขณะนั้นจิตที่สงสัยย่อมไม่เกิดขึ้นมีแต่จิตดิ่งลงสู่ธรรมทันที ท่านทั้งหลายต้องทำอย่างนี้จึงจะถูกและได้ผล เพราะผลในการปฏิบัติรออยู่แล้วในปัจจุบันและการปฏิบัติต้องมีความอดทนมีความเพียรมีความมานะให้ทำบ่อยๆ กำหนดให้รู้ หายใจเข้าให้รู้ ออกให้รู้ รู้ตลอดเวลา ทรงอารมณ์ตลอดเวลามีสติตลอดทุกเมื่อ ไม่ว่าสิ่งไหนมากระทบจะเป็นภายนอกภายในขอให้ท่านทั้งหลายรู้เท่าทันก็พอแล้ว แต่นี้ถึงจุดหมายแน่นอน ที่ถึงช้า ไปช้า เข้าใจช้า เพราะท่านทั้งหลายตามจิตไม่ทันมัวกังวลในสิ่งรอบข้างที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลยแต่ก็ยังหลงอยู่เพราะความไม่รู้มาครอบงำจิตของเราทำให้มองไม่เห็นความจริง พุทธองค์บอกว่าท่านทั้งหลายจงมาดู โลกใบนี้งดงามตระการตา ดุจราชรถที่คนเขลาหมกมุ่นอยู่แต่ผู้รู้หาข้องแวะไม่ คือสังขารนั้นเองที่เต็มไปด้วยสิ่งสกปรกไม่น่าดูมีของน่าเกลียดท่านให้มองแบบนั้น ถ้ามัวแต่มองว่าดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ ท่านจะทำให้จิตสว่างได้ยังไง เพราะมัวแต่หลงในสังขารในรูปเสียง กลิ่น รส สัมผัส ทางที่จะไปก็มืดมองไม่เห็นอะไร

ถ้าท่านทั้งหลายอยากให้ทางสว่าง จะต้องมีไฟส่องทางให้เดินสบายไม่ต้องกังวลในสิ่งรอบข้าง แล้วจะได้เดินสบายไม่ ต้องห่วง นี้คือผลของการปฏิบัติธรรม และผู้ปฏิบัติจะต้องมีศีลให้ครบและบริสุทธิ์ ดูให้ดี ทำให้ดี เข้าไปหาให้ดี แล้วธรรมจะเต็มองค์เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว จิตของท่านทั้งหลายก็สบาย เพราะไม่ยึดอะไรอีกแล้ว ปล่อยตามกระแสธรรม เหมือนเราตักน้ำเต็มโอ่งแล้ว ก็หยุดพักได้เหมือนทำอะไรที่ยากให้บรรลุผล เกิดผล จิตของท่านก็สบายไม่กังวล เหมือนชาวไร่หว่านพืชลงสวนย่อมคอยเก็บผลที่ทำนั้น เกิดความอิ่มอก อิ่มใจ สบายกาย เพราะที่ทำดีแล้ว จะได้ผลรับแล้วรอเวลาอย่างเดียว ผลของการปฏิบัติเหมือนกัน ทำไปนานเข้าก็ได้รับผลเช่นเดียวกัน แต่สิ่งเหล่านี้มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า เป็นสิ่งที่อยู่ภายในใจ ผลมีไม่บอกว่ามีแน่นอนไม่ไปไหนเหมือนท่านทั้งหลายให้ทานรักษาศีลเจริญภาวนาย่อมได้ผลเหมือนกันไม่ไปไหนทานข้าวก็รู้ เดินก็รู้ นั่งก็รู้ วิ่งก็รู้ ยืนก็รู้ ให้รู้แบบนั้น ทุกอิริยาบถแล้วจะเข้าถึงธรรม จงอย่าลืมว่ารู้จิตเห็นจิต รู้ทุกขณะจิต ความอิ่มใจก็เกิดขึ้น ทำให้เห็นความจริง เมื่อรู้ความจริงแล้ว จิตของท่านจะปลดวางเอง ปลงเอง สลดใจเอง ไม่ยึดอะไรเลย เพราะผลเกิดขึ้นแล้วจิตจึงรับรู้ แบบนั้นปล่อยวางทุกอย่างแม้แต่ร่างกายของท่านเองก็ปล่อยวางเองโดยไม่ต้องห่วง แล้วท่านจะมีแต่ความสุขตลอดกาลนานเพราะยิ่งทำ ยิ่งเห็น เร็วกว่าเห็นความจริงคนไหนไม่ทำ จะเห็นความจริงได้ยังไง ไม่กินไม่อิ่มไม่เรียนไม่รู้ ไม่ปฏิบัติย่อมมืดสนิทไปไหนย่อมลำบาก ทำให้มากแล้วท่านทั้งหลายจะมีความบริสุทธิ์ เอาละวันนี้พูดแค่นี้

เจริญพร

สังขารเป็นอนัตตา

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ สังขารทั้งหลายเป็นทุกข์สังขารทั้งหลายเป็นอนัตตา มีเกิดขึ้นเป็นเบื้องต้น ตั้งอยู่เป็นท่ามกลางดับสลายในที่สุด

เมื่อรู้อย่างนี้แล้วท่านจึงมาสู่การประพฤติปฏิบัติเพื่อให้รู้ความจริง ว่าการปฏิบัติธรรมนั้น การค้นหาธรรมนั้น ค้นหาจิตเดิมนั้น มีผลมากน้อยแค่ไหน

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายที่ตั้งใจปฏิบัตินั้น ต้องทำให้ถึงที่สุด จึงจะรู้ว่าธรรมอยู่ตรงไหน พระพุทธองค์ชี้แล้วว่าธรรมอยู่ที่จิตหรือสังขารนี้เอง ไม่ได้อยู่ตรงนั้นตรงนี้ อยู่ที่ตัวเราเอง ที่เป็นสิ่งสมมุติขึ้นว่า เป็นคนนั้นคนนี้นางนั้นนายนี้ ความจริงแล้วไม่ได้เป็นคนนั้นคนนี้ ที่เป็นเพราะสมมุติขึ้น ฉะนั้นต้องทิ้งตัวสมมุติออกให้ได้เพราะตัวสมมุติทำให้เรายึดติดในร่างกายว่าเป็นของเรา นี่เป็นของเรานั่นเป็นของเรา แม้แต่สิ่งอยู่รอบข้าง ยังบอกเป็นของเรา จิตเป็นแบบนี้ ฉะนั้นท่านที่มุ่งการปฏิบัติ ต้องละต้องวาง ต้องไม่ยึดติดกับอะไรทั้งหมด แม้แต่ร่างกายถ้ามาพิจารณาดูแล้วไม่มีอะไรดีซักอย่าง ตั้งสติให้ดี มองดูให้ดี ใช้ปัญญาดูให้ดีจะค่อยมองเห็นความจริงออกมาให้เห็นเป็นอย่างไป เมื่อจิตรับรู้แบบนั้นให้มองเป็นของน่าเกลียดน่ากลัวน่าสลัดทิ้ง รู้ไป ทำไป ทำให้ถึงที่สุด แม้แต่ร่างกายก็ยอมถวายได้ ยอมตายได้ นั้นคือความจริง ที่ทุกคนต้องเจอ ต้องเห็นต้องเป็นไปแบบนั้น หนีความจริงไม่พ้นตั้งในกฎของความจริงทุกคน ฉะนั้นมาค้นหาความจริงให้มาก อย่าหลงไปยึดว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ จิตสบาย เบา สงบ เย็นไม่ยึดติดอะไร นั้นแหละทางที่ถึงความหลุดพ้นทำให้สบายไม่ต้องวิตกกังวลว่าทำถูกไหมปฏิบัติถูกไหม กำหนดถูกไหม ภาวนาถูกไหม รู้ในปัจจุบัน กำหนดในปัจจุบัน มีสติทุกขณะจิตหรือทุกลมหายใจนั้นคือปัจจุบัน ทำไปเรื่อยๆ กำหนดรู้ตลอดไม่ขาดสาย ไม่ขาดสติสืบเนื่องกันตลอดเวลา นั่นคือ ทางการหลุดพ้นเมื่อรู้แล้วบอกกล่าวให้รู้ทั่วกัน ท่านทั้งหลายมาปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น พ้นจากความทุกข์ทั้งปวง พ้นจากการเกิดทั้งปวง เมื่อรู้แล้วว่าสิ่งทั้งหลายไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอน

ท่านทั้งหลายจงทำให้ถึงความหลุดพ้น ให้มากขึ้นไป ให้ยิ่งขึ้นไปลึกเข้าไปทุกขณะ ขณะปฏิบัติธรรมอย่าวิตกสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มากระทบ ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย เพราะทุกสิ่งที่มากระทบทำให้เกิดความร้อน เลยทำให้ท่านทั้งหลายลืมสติลงไปขณะหนึ่งๆ คำภาวนาเลยหาย การกำหนดรู้เลยขาดช่วงไปขณะหนึ่ง ฉะนั้นต้องกำหนดรู้ทุกขณะจิต เรียกว่า รู้จิต เห็นจิต ได้ที่จิต สำเร็จที่จิต ท่านทั้งหลายต้องระวังจิตให้ดี ให้มีต่อเนื่องตลอดเวลาในการกำหนดรู้ทุกขณะ ภาวนาว่าพุทโธ หรือสัมมาอรหัง ต้องทำแบบนี้เพราะสภาวะจิตเดินทางเร็วไปเร็ว มาเร็ว รู้เร็ว เห็นเร็ว สภาวะจิตแบบนี้รู้ได้ทุกคนทุกท่าน แต่กำหนดรู้ไม่ทันมัวไปหลงทาง กำหนดเป็นข้อเป็นแนวไม่ได้กำหนดที่จิต ทำไมต้องให้กำหนดรู้จิตก็เพราะจิตเกิดเร็ว ไปเร็ว มาเร็ว ได้เร็ว และทุกอย่างรวม อยู่ที่จิต สำเร็จที่จิตเท่านั้นศีลสมาธิปัญญารวมอยู่ที่จิต ถ้ากำหนดรู้แบบนี้ ท่านทั้งหลายจะรู้สภาวะจิตของท่านทันที เมื่อกำหนดรู้จนจิตนิ่งสบาย สงบ เย็นสว่าง ทำให้เกิดความว่างแล้ว ถอดถอนออกมาพิจารณาของการเปลี่ยนแปลงของร่างกายทันทีที่กำหนดรู้ว่าสังขารมีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ รู้แล้วให้กำหนดและพิจารณา ที่กำหนดไม่รู้เพราะท่านทั้งหลายรู้ไม่ทันจิตของตัวเอง เมื่อรู้ไม่ทันจิต จิตของท่านทั้งหลายจะดิ้นไปเรื่องต่างๆหลายลักษณะ เช่น จับยึดคนนี้จับผิดคนนั้น ตำหนิคนนี้ ตำหนิคนนั้น คนนั้นไม่ดีคนนี้ทำไม่ถูกต้องแต่ลืมมองดูจิตว่าดีพอหรือยังปฏิบัติถูกพอหรือยัง นี่จิตของคนจะเป็นแบบนี้ทุกคน ฉะนั้นเมื่อจิตคิดไม่ดีให้วางทิ้งคิดดีก็ให้วางทิ้งไป สุขก็วาง ทุกข์ก็วาง ไม่สุขไม่ทุกข์ก็วางทิ้ง อย่าวิตกทำเป็นแบบสบายหรือพิจารณาเป็นของไม่แน่นอนทุกท่านเหมือนกันหมดในเมื่อจิตยังไม่เข้าสู่สภาวะที่ดีและนิ่งพอประมาณแล้ว ต้องอยู่ในความพอดีทั้งหมดจิตจะเข้าสู่สภาวะเร็วขึ้น ถ้าจิตของท่านทั้งหลายเข้าสู่สภาวะแล้วท่านจะรู้เองไม่ต้องไปถามใครนอกจากผู้ปฏิบัติธรรมเท่านั้น จึงจะตอบตรงนั้นได้ อาตมาได้บอกหลายครั้งแล้วว่าเมื่อใดจิตของท่านทั้งหลายนิ่งเข้าสู่สภาวะแล้วความโลภน้อยลงโกรธน้อยลงหลงน้อยลง ลดลงไปเรื่อยแต่ท่านทั้งหลายต้องทำบ่อยๆ ทุกวันอย่าให้ขาดเหมือนลมหายใจของเรา ท่านทั้งหลายเป็นอยู่แบบนี้ตลอดเวลา เหมือนแม่น้ำ

ในทะเลไม่มีเต็มไม่มีหมด จิตเหมือนน้ำเหมือนจิตเป็นได้ทุกอย่างไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่ดีเข้าได้ทุกอย่าง จิตเร็วขนาดนั้น ท่านทั้งหลายจงระวังอย่าให้ไปเกาะสิ่งนั้นสิ่งนี้ พยายามรับรู้ในปัจจุบัน ปฏิบัติให้รู้ในปัจจุบันสงบในปัจจุบันสบายในปัจจุบัน รู้เห็นในปัจจุบัน อดีต และอนาคตท่านทั้งหลายไม่ต้องไปรับรู้เพราะยังมาไม่ถึงรู้ปัจจุบันเท่านี้ก็พอแล้ว เมื่อเห็นความจริงแล้วจิตของท่านทั้งหลายสบายสว่างนิ่งมีแต่ความสุขเย็นไม่เดือดร้อน

ไม่ฟุ้งซ่านไม่รำคาญสิ่งภายนอกมากระทบตา หู จมูก ลิ้น กายใจ ก็ตามย่อมไม่มีอาการสะทกสะท้านทั้งสิ้น เมื่อสงบนานสบายนานสุขนาน จิตเริ่มจะออกหรือมากำหนดพิจารณาความจริง ว่าทุกสิ่งในโลกนี้ ไม่มีอะไรดีหรือคงทนถาวรย่อมเป็นไปตามกฎธรรมดาเกิดขึ้นแล้วดับ เกิดดับ เกิดดับ อยู่แบบนี้นับไม่ถ้วนแล้วเราจะมาเป็นแบบนี้ทำไม ทำไมไม่หาทางออกไปจากการเกิดและดับของร่างกายนี้ พิจารณากลับไปกลับมาย่อมเกิดความสลดของสังขารของท่านเองว่าไม่แต่สิ่งไม่ดีเมื่อรู้แล้วย่อมเกิดความเบื่อหน่ายในสังขาร เมื่อมีความเห็นเป็นแบบนี้การพิจารณาหรือปฏิบัติจะเร็วขึ้น และท่านทั้งหลายต้องรู้ว่า ผู้ปฏิบัติทุกท่านยอมถวายแล้วซึ่งชีวิตต่อพระพุทธเจ้าย่อมไม่กังวลกับร่างกายแม้จะตายก็ยอมแล้ว นี้ถือจิตเข้าสู่สภาวะแล้ว รู้แล้ว เห็นแล้ว ได้แล้ว ย่อมเป็นแบบนั้น เมื่อรู้ยิ่งเข้าไปจิตของท่านทั้งหลายจะละเอียดขึ้นเรื่อยๆ แต่อย่าหลงก็แล้วกัน เพราะจิตละเอียดขึ้นอย่าลืมว่ากิเลสย่อมละเอียดเช่นเดียวกันอย่าหลงทาง ไม่ยึดเอาความไม่รู้ขณะปฏิบัติธรรม คิดเป็นสิ่งธรรมดาเห็นอะไรเจออะไรมองเป็นของธรรมดา ลดละวางไม่ยึดติดอะไรเลยแม้แต่สังขารที่สมมุติขึ้นจะดีหรือไม่ดีเราท่านทั้งหลายบังคับไม่ได้อยู่แล้ว เอาละวันนี้พูดแค่นี้

จงอย่าลืมว่าผู้ปฏิบัติธรรมต้องอดทนให้มาก และนอนน้อยพูดน้อยกินน้อย ปฏิบัติมากๆ

เจริญพร

เกิดปัญญา

เรามุ่งสู่การปฏิบัติโดยตรงไม่ให้อ้อมไปทางไหน หมายถึงทางที่ไม่พ้นทุกข์ ทางที่ต้อง เกิด – แก่ – เจ็บ – ตาย ที่ไม่มีความจริงและสิ้นสุดลงของร่างกายหรือสังขารที่จิตวิญญาณครองทุกรูปทุกนาม และที่ยังมีจิตหวั่นไหวกับสิ่งภายนอกสารพัด ที่มากระทบทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ล้วนเป็นเหตุทำให้จิตหวั่นไหวไปทุกเรื่อง เป็นเรื่องดีและไม่ดี ล้วนเป็นเหตุปรุงแต่งทั้งสิ้น

ไม่มีวันเดือนปีจะจบสิ้นได้ ฉะนั้นพุทธองค์ได้ชี้ทางเอาไว้แล้วว่าทางไหนควรไป ทางไหนไม่ควรไป ศีลเป็นเหตุสมาธิเป็นผล ท่านทั้งหลายต้องอบรมศีลให้ดีให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ทำแบบนี้นานเข้าๆ สมาธิเกิดขึ้นในจิต คือจิตสบาย สงบ เย็นสว่าง มีแต่ความสุขจะไม่เจือด้วยทุกข์ที่ทำให้เกิดความไม่สบายกายและจิตใจ

เมื่อทำให้จิตสบายนานแล้ว พอแล้ว อิ่มแล้ว เบิกบานแล้ว ให้ท่านทั้งหลายเริ่มใช้ปัญญาในการพิจารณาสังขาร ที่มีวิญญาณครองทุกข์รูป ทุกนามตามแต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเป็นอย่างไร เมื่อดูสังขารจนเกิดอาการเบื่อหน่ายในกองสังขารแล้ว ท่านทั้งหลายเริ่มมีจิตก้าวเข้าสู่สภาวธรรมแล้วในขณะนั้น และต้องต่อเนื่องกันเป็นเวลานานๆ บ่อยเข้าจิตของท่านทั้งหลายจะละความยึดถือในตัวเอง ในคนอื่นที่ว่าดีและเลว ที่ว่าสวยและงาม เมื่อจิตเป็นแบบนี้นานเข้าๆ จะเกิดปัญญาหาความจริงของร่างกายในทันที เพราะรู้แล้วว่าร่างกายไม่มีอะไรดีเลย มีแต่ความว่างเปล่าในสังขารนั้นแล้ว เราจะไปยึดอะไรเอาอะไร ในเมื่อรู้แล้วต้องออกให้ห่างไกล ท่านทั้งหลายต้องดูบ่อยๆ บางทีมันหลอกให้เราตายใจ ว่าไม่เอา แล้วพอแล้วกับร่างกายที่ไม่สะอาด มีแต่สิ่งปฏิกูลน่าเกลียดน่ากลัว ขอให้ท่านมุ่งมั่นในการเห็นจับต้องของร่างกายนี้ไม่มีอะไรดีซักอย่างเดียววันนี้พอแค่นี้

เจริญพร

เหตุการณ์จากการปฏิบัติธรรม

ช่วงหนึ่งของการปฏิบัติธรรมอย่างมุ่งมั่นของพระอาจารย์อุบาลี คืนแรกของการปฏิบัติพอเข้าสมาธิแล้วจิตนิ่งพอประมาณนานเท่าไรก็ไม่อาจกำหนดจนใกล้สว่าง ก็เกิดแสงสว่างขึ้นอย่างประหลาดมาก เพราะที่เกิดแสงนั้นเป็นดวงๆ เหมือนดวงแก้วดวงเล็กดวงใหญ่ลอยขึ้นลอยลง จำนวนมากมาย แล้วก็หายไป จิตสงบดีมาก สบายเบา และมีพลังพอให้เกิดปัญญาพิจารณาทุกอย่างที่เข้ามาหาในตอนนั้น แล้วก็ถอนสมาธิตามปกติ

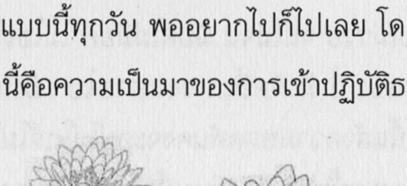
คืนต่อมา พอเข้าสมาธิก็เป็นแบบนั้นอีก จิตดูอาการของจิตทำให้จิตนิ่งแล้วเกิดปีติ พอถึงช่วงหนึ่งจิตก็ว่าสังขารทั้งหลายไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตา พิจารณาอยู่นานเหมือนกันว่า การเกิดของร่างกายเป็นมาอย่างไร เป็นไปอย่างไร พิจารณากลับไปกลับมาก็เข้าใจออกมาว่า เกิดจากการกระทำของกรรมที่ทำเอาไว้ในแต่ละภพทุกชาติ ไม่มีกรรมตัวเดียว ก็จะไม่เกิดอีก จิตก็บอกว่าต้องทำไม่ให้เกิดอีก เริ่มค้นหาวิธีการว่าทำยังไง จะไม่เกิดอีก พอมาถึงตอนนี้ปรากฏว่าสว่างพอดี จึงถอนสมาธิ

คืนต่อมาก็เป็นอย่างนี้อีก คือ ค้นหาการเกิดดับของร่างกายพิจารณาอยู่นานแต่ยังไม่รู้ว่าเกิดมาจากไหน ผลของการเกิดของร่างกายมาจากอะไร จะไปยังไงจิตไม่อาจบอกได้ ได้แต่มืดหมดไปความสว่างเข้ามา ในขณะนั้นพอใกล้สว่าง ได้ปรากฏภาพของพระสงฆ์รูปหนึ่งเดินมาหา แล้วหยุดอยู่ข้างหน้า กล่าวว่าจะหาอะไร จะหาทำไม จิตบอกว่าหาความจริง คือ หลุดพ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย พระสงฆ์รูปนั้นยิ้มแล้วบอก อยู่ที่ตัวของเราเองจะหาให้ยากทำไมภาพพระสงฆ์ก็หายไป เป็นอยู่แบบนี้ทุกคืน จนถึงคืนวันสุดท้าย คือวันออกจากสมาธิ พอสวดมนต์ไหว้พระแล้ว จึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ในคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอกลับไปนอน ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้นสักอย่างหนึ่งแล้วนั่งนิ่งสมาธิอยู่หน้าพระพุทธรูป นานจนถึงเวลา ๐๒.๐๐ น.เกิดอาการปวดตามร่างกายแทบทนไม่ได้ ได้พิจารณา แล้วเดิน

จงกรมนานมากแล้วนั่งสมาธิอีกครั้ง เปลี่ยนมาและเปลี่ยนไปอยู่แบบนี้นาน พอสมควร ข้าพเจ้านึกว่า เดินแย่แล้ว นั่งแย่แล้ว แล้วจะทำอะไรอีกเลยนั่งลง นั่งเรียบร้อยหลับตาจิตออกจากร่างกายโดยไม่รู้ตัว ในขณะนั้นจิตออกไปเที่ยว ที่ไหนไม่รู้เพราะไม่เคยไป พบอะไรมากมาย เช่น วิหารหลังใหญ่ ต้นไม้ใหญ่ แม่น้ำ ใหญ่ เส้นทางที่ตรงและใหญ่ มีคนมากมายและได้เจอหลวงปู่อ่อนด้วย พอกราบ ท่านแล้วท่านบอกว่ากลับเถอะลูกมานานแล้ว บอกว่าอีก ๘๐ ปี จะถึงกระจกบาน ใหญ่แล้วท่านก็ชี้นิ้วไปทางทิศเหนือ ข้าพเจ้ามองตามที่ท่านชี้ก็เห็นภูเขาใหญ่มาก แต่ใสเหมือนกระจกแก้วใส แล้วท่านก็ให้คนมาส่งพอมาถึงต้นไม้ใหญ่ ๒ ต้น คน ที่มาส่งบอกว่าส่งแค่นี้นะ แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกตัว พอรู้สึกตัวก็มาอยู่หน้าวัดแล้ว คือ วัดจันทร์ตะวันตกนี้เองเลยเดินดูว่านี้ศาลา โบสถ์ กุฏิ ก็มาถึงหน้ากุฏิพอดี จิตก็บอกว่าจะเข้ากุฏิยังไง พอจิตคิดเท่านั้นเอง ก็มาอยู่ข้างในกุฏิแล้ว ก็เกิด อาการผิดขึ้นมา เพราะว่าเห็นร่างกายของข้าพเจ้ามีสองร่างในขณะนั้น ก็เลย บอกว่าเราจะทำยังไง จะเข้าร่างยังไงพอจิตคิดว่าจะทำยังไง ก็เกิดอาการเย็น เหมือนตกจากที่สูง พอหายแล้วก็รู้สึกพอดีพอลุกแล้วก็มากราบพระ เมื่อสรงน้ำ เรียบร้อย ***ก็มานั่งพิจารณาดูว่าเราฝันแปลกไป เพราะทุกครั้งที่ฝันไม่เห็น แบบนี้ พอมาตอนนี้กลับฝันแปลก แต่ไม่ได้คิดอะไรมากข้าพเจ้าถามคนบ้าง ถามพระบ้างว่าการฝัน ตอนกลับเป็นยังไง คืนตอนตื่นนอนรู้สึกเป็นอย่างไร ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าตื่นแล้วรู้สึกตัวเลยไม่เห็นมีอะไร***

ตั้งแต่วันนั้นพอนั่งสมาธิไม่ถึง ๒ - ๓ นาที จิตก็หลุดออกไปทุกครั้ง จะ เป็นอยู่แบบนี้ทุกวัน พออยากไปก็ไปเลย โดยที่ไม่ต้องทำสมาธิให้นานๆ หรือเป็น ชั่วโมง นี้คือความเป็นมาของการเข้าปฏิบัติธรรมในตอนนั้น

เจริญพร

พ.ศ. ๒๕๒๙

ขณะนั่งสมาธิเกิดภาพเทวดามากมายมารอฟังธรรมจากข้าพเจ้า พอดูให้ดีๆ กลับหายหมดไม่มีอะไรมีแต่ความว่างเปล่ามองดูความจริง ตอนนั้นจิตสบายมากเหมือนน้ำนิ่งไม่ไหวจึงอยู่เฉยๆ ไม่วิตกไม่วิจารณ์ ไม่ดีใจ เสียใจ มีแต่ความอิ่มสบายทุกข์สุขจิตไม่ได้รับรู้ สบายแบบเบามากความรู้สึกเหมือนร่างกายไม่มีสังขารมีแต่รู้อย่างเดียว และเกิดภาพพระสงฆ์จำนวนมากเดินมาเป็นแถวยาวไกลมากในขณะที่ดูจิตไม่ปรุงแต่งอะไรดูเฉยๆ แล้วภาพก็หายไปอีกมองเห็นแบบนี้หลายครั้งจนมารู้สึกตัวถอนสมาธิร่างกายสบายแล้ว ก็พอดีเป็น เวลา ๐๔.๓๐ น.

พ.ศ. ๒๕๒๙

พอนั่งสมาธิแล้วจิตเข้าสู่สภาวธรรมทันที คือนิ่งสบายสงบไม่ไหว ถึงอยู่แบบนี้นานมาก มีแต่ความสุขพยายามมองดูสังขาร แยกสังขารทุกสังขารดูให้ลึกเข้าไปเรื่อยๆ ตัดทิ้งไปทุกขณะจิตไม่ให้ยึดติดกับอะไรทั้งสิ้นลดละความโลภ โกรธหลง ให้มาก ขณะบางสิ่งบางอย่างเข้ามากระทบทำให้เกิดความอยากทำจิตไม่สบาย เกิดความกังวลเรื่องนั้นเรื่องนี้ตัดทิ้งไปให้หมด เมื่อท่านทั้งหลายตัดทิ้งวางทั้งหมดแล้ว จิตจะเบาสบายไม่ต้องกังวลในเรื่องนั้นเรื่องนี้แล้ว หมดความกังวลสงสัยในทุกรูปทุกนามเพราะเห็นภาพจริงแล้ว มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ใคร ไม่ใช่ของใคร ไม่ว่าคนนั้นจะดีหรือไม่ดี รวยไม่รวย จนไม่จน มียศไม่มียศ ไม่ใช่เราไม่ใช่เขา เมื่อความจริงแล้ว จะเห็นเป็นแบบนี้ มีเกิดขึ้นทรงสลายไป เป็นน้ำเป็นดินเป็นถ่านปุ๋ยในที่สุด เมื่อจิตติดแบบนี้แล้วความหลุดพ้นคงจะอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลนักแต่ลืมตาจับต้องก้าวไปก็ถึงแล้ว ในขณะนั้นจิตเป็นแบบนี้จะไม่สงสัยอะไรเลยขณะจิตเข้าสู่สภาวธรรมจนเกิดความคล่องตัวแล้ว ทุกอย่างเกิดที่จิต ปรากฏที่จิต

ไม่ได้เกิดที่ไหน และเข้าถึงที่จิตรู้ที่จิตจงหมั่นเพียรทำให้มากแล้วท่านทั้งหลายจะพบความสุขที่แท้จริงในวันข้างหน้า พอได้ยินเสียงระฆังดังขึ้นเวลา ๐๔.๐๐ น.

พ.ศ. ๒๕๒๙

วันนี้เป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๙ ข้าพเจ้ากราบพระแล้วออก ออกจากกุฏิมานั่งสมาธิใต้ต้นโพธิ์หลังเมรุเผาศพ เมื่อเริ่มตั้งจิตเข้าสู่สมาธิ ก็มีลมมากระทบอย่างแรงทำนองว่าลองใจดูหรือเปล่า แต่ไม่ได้คิดอะไรกำหนดนั่งสมาธิตามปกติเป็นเวลา ๒ ชั่วโมงผ่านไป เกิดนิมิตมีคนเดินทางมากมายเดินไปทางแม่น้ำแต่งชุดกายต่างๆ กัน บ้างก็คุยกันพูดกัน จูงมือกันถือสิ่งของบ้างเหมือนจะพาลูกหลานไปอยู่ที่อื่นอย่างนั้น ขณะนั้นจิตเป็นสมาธิดีมากไม่วิตกอะไร ดูภาพที่เห็นต่อไปจิตมารู้ว่าเขาคงจะไปหาที่อยู่ใหม่ พอจิตรู้แบบนี้ภาพเหล่านั้นก็หายหมดเข้าสู่ปกติธรรมดาเหมือนเดิม ข้าพเจ้าคิดทบทวนดูว่าเขามาจากไหนทำไมถึงมาเดินในสมาธิของเรานึกแค่นั้นเอง ก็มีเสียงดังอยู่ข้างๆ ตัวของข้าพเจ้าที่นั่งอยู่จิตไม่กังวลอะไร ขณะนั้นคงทำสมาธิอยู่เพราะไม่ได้กลัวอะไรภาวนาต่อไปจนจิตเบาสบายสงบเย็น มารู้สึกตัวตอนลมพัดเบาๆ ก็เป็นเวลา ๐๓.๔๐ น.

พ.ศ. ๒๕๒๙

สรงน้ำแล้วบูชาพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วเริ่มเข้าหาที่ระวังจิตวันนี้ออกนอกกุฏิเหมือนเดิม นั่งอยู่กลางแจ้งไม่มีอะไรบังแดดบังลมบังฝน พอเริ่มนั่งได้ไม่นานลมพัดโชยมาเป็นระยะ เป็นช่วงเข้าพรรษา วันพระที่ ๗ – ๘ พอดีนั่งไปกำหนดลมออกเข้าไปด้วย ตั้งสติด้วย คำภาวนาด้วยนานพอประมาณอากาศเริ่มเย็นลง มีลมพัดเบาๆ และฝนเริ่มตามมาด้วย จากเบาเริ่มหนาเม็ดขึ้นเรื่อยๆ จนต้องบอกว่าฝนตกหนักมาก ในคืนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้วิตกอะไรกับฝนตกฟ้าร้องกบเขียดร้องระงมไปหมด นั่งสบายมาก เย็นสบายฝนตกก็ยิ่งทำให้สมาธิแน่นขึ้นมากในขณะนั้น เกิดอาการปิติบอกไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวของเราที่เรียกกัน กายก็เบาขึ้นมากเหมือนไม่มีน้ำหนักอะไรเลย จิตจับตรงไหนก็มีแต่เบาไปหมด

พอฟังเสียงกบร้องประสานกัน ฟ้าร้องเป็นจังหวะทำให้เกิดความจริงของจิตว่าตัวของเราหรือไม่ใช่ตัวของเรานี้ ย่อมเป็นอยู่น่าเบื่อหน่ายมาก ย่อมไม่น่าดูเลย อย่าติดเลยปล่อยวางดีกว่า ในขณะนั้นจิตหยุดนิ่ง และรู้สึกตัวเป็นเวลา ๐๓.๒๐ น.

พ.ศ. ๒๕๓๐

ความมืดเข้ามาแทนความสว่างทันที ข้าพเจ้าออกมานั่งสมาธินอกกุฏิเช่นเดิมโดยนั่งใต้ต้นแก้วข้างรั้วอยู่ริมถนนฝั่งแม่น้ำพอกำหนดจิต เข้าสมาธิ สมาธิเร็วเหมือนความคิดดิ่งลงสู่ความสงบเร็วมากนั่งไปนานเท่าไรไม่อาจรู้ได้เป็นว่าหลายชั่วโมง พอสมาธิคลายออกมาอีกระดับหนึ่ง ก็มีความรู้สึกตัวว่าตอนนี้เป็นยังไง เกิดนิมิตจิตของข้าพเจ้ามาอยู่อีกที่หนึ่ง ซึ่งตรงกันข้ามกับที่นั่งอยู่ *ฝนเริ่มตกลงมาอีกเหมือนเดิมจนหนักมาก ตัวของข้าพเจ้าเปียกหมดทั้งตัวแต่ไม่ได้กังวลอะไร เพราะจิตมีความสบายมากตอนนั้น*

จิตมองเห็นคนชราคนหนึ่งยืนรออยู่ ข้าพเจ้าเลยเดินเข้าไปหา

ถามว่า ***"..มีอะไรไหม จะให้ช่วยอะไรไหม.."***

ยายบอกว่า ***"..ช่วยโยมยกไหใบนี้ไปไว้ตรงโน่นหน่อย.."***

แล้วถามว่า ***"..มีอะไรอยู่ในไหใบนั้นหรือโยม"***

ยายบอก ***"มีเงินทองเจ้าค่ะ"***

ยายบอกว่า ***"ยกให้ท่าน ๑ ใบ โยมเก็บรักษาไว้ ๑ ใบ"***

ข้าพเจ้าตอบทันที "ไม่รับหลอกโยม แต่จะแบกยกไปส่งให้ ให้โยมบอกว่าต้องการตรงไหนที่จะไปเก็บ ยายบอกท้ายวัดทิศใต้ ข้าพเจ้าก็มาส่งจนถึงที่แล้วโยมที่ว่าก็ขอบคุณ ตอนจะไปยายให้พร ขอให้เดินข้ามฝั่งสำเร็จ พอพูดจบก็กลับเข้าที่เดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็มารู้สึกตัวแล้วเดินกลับกุฏิเป็นเวลา ๐๔.๑๐ น.

พ.ศ. ๒๕๓๐

เมื่อไหว้พระแล้วสวดมนต์แล้ว จึงกำหนดนั่งสมาธิภาวนาพุทโธ ทำให้สบายจิตสบายกายไม่ว่าจะนั่ง เดิน ยืน ทำแบบสบายไม่ได้วิตกกังวลอะไร พอสมาธิแน่นเข้า ถึงเข้า มั่นเข้ายิ่งขึ้น พอดีขึ้น ตัวของข้าพเจ้ามีอาการเบามากหนักมาก สูงมาก ใหญ่มาก เป็นแบบนี้นานพอสมควร จึงคลายสมาธิมาอยู่ที่ความรู้สึก รู้ตัวนิดหน่อยขณะนั้น จึงกำหนดอีกครั้ง จิตมุ่งอยู่ความสงบมาก จึงยกขึ้นพิจารณา ขณะจิตตอนนั้นบอกว่า เป็นสิ่งไม่แน่นอน และเป็นของธรรมดาย่อมเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว อย่าไปกังกลกับเหตุที่เกิดขึ้น จึงกำหนดอีกครั้ง ขณะจิตสงบมากขณะนั้น ทุกอย่างเห็นหมด ข้างหน้า ข้างหลัง อยู่ใกล้ อยู่ไกล เห็นชัดมาก ในขณะจิตกำหนด รับรู้เหตุและผล มีเหตุเกิดขึ้นมีผลรับทันที รู้แล้วจิตรับรู้ละเอียดทุกเส้นผมเส้นด้ายละเอียดมากสงบมากเย็นมากร้อนมากเป็นบางครั้ง แต่จิตขณะนั้นสบายมาก กำหนดอีกครั้งหนึ่ง ถอนสมาธิจิตมาอยู่ที่ความรู้สึก จึงถอนสมาธิ เป็นเวลา ๐๔.๔๐ น.

พ.ศ. ๒๕๓๐

วันนี้พอกำหนดนั่งสมาธิ ก็เกิดความสุขเหมือนเดิม สบายเหมือนเดิมนานมากพอสมควร จิตมารับรู้ตอนมีเสียงดังขึ้นอยู่ใกล้ๆ จึงกำหนดจิตดูว่าเสียงอะไรเป็นอะไร ก็รู้จากจิตว่าเป็นลมพัดมาเป็นระยะ แรกๆก็หายไป แล้วมาอีกครั้งหนึ่งเป็นแบบนี้อยู่นาน จึงขอดูอีกครั้งหนึ่ง จิตก็รู้ทันทีเป็นคนหรือผีวิญญาณ ขณะนั้นจิตไม่คิดอะไร มีแต่สงบสบาย แล้วเกิดความสว่างเห็นชัดเจนมาก เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ผอมมากยืนอยู่ข้างหน้าที่นั่งสมาธิอยู่ จิตถามว่ามีอะไรให้ช่วยไหม จิตบอกว่าให้ช่วยบอกทางให้ด้วย จิตถามอีกว่าให้ช่วยแบบไหน จิตบอกอีกว่า ช่วยส่งให้ไปเกิดด้วยเพราะอยู่มานานแล้ว ไม่มีความสุขเลย จิตจึงบอกว่าจงตั้งใจให้สบายแล้วจะแผ่เมตตาให้ แผ่กุศลให้รอรับแล้วโมทนาบุญกุศลวันนี้ ขอแผ่ให้เจ้ากรรมนายเวร จงมีความสุข ที่อยู่ไม่สบายจงมีความสุขทั่วกัน พอแผ่เมตตาแล้ว จิตรับรู้

ได้ยินเสียง สาธุ สาธุ สาธุ ข้าพเจ้าถอนสมาธิแล้วนั่งพิจารณาแล้วกลับกุฏิ เวลา ๐๓.๑๒ น.

พ.ศ. ๒๕๓๐

พอเข้าสมาธิก็เต็มพอดีมีแต่ความสุขสบาย ไม่รับรู้อะไรที่เกิดขึ้น ในขณะถึงฝนจะตก เพราะช่วงเข้าพรรษาตรงกับเดือน ๑๐ ข้าพเจ้าดูความสงบอยู่นานมาก ไม่เกิน ๔ ชั่วโมง ขณะจิตสงบสว่างขึ้น กำหนดเดินขึ้นเดินลงอยู่แบบนั้น จิตมุ่งสู่ข้างบนในขณะนั้น พอรู้ตัวมาอยู่หน้าวิหารหลังใหญ่มาก แล้วพอจะเข้าไปดูก็มีเจ้าหน้าที่มาห้าม แล้วใช้เชือกคล้องคอข้าพเจ้าเอาไว้ แล้วบอกว่าไม่ว่าใครก็ตาม ถ้าบุกรุกสถานที่แห่งนี้จะต้องตายทุกคน ไม่ยกเว้นใครทั้งนั้น จิตตอนนั้นไม่กลัว บอกกับเจ้าหน้าที่ว่า ถ้าจะตายขอให้ได้กราบพระที่อยู่ข้างในก่อนจะตายก็ไม่ว่า พอพูดจบแค่นั้นเองชายสองคนก็หายไป กลับมีพระองค์ใหญ่มายืนถือหนังสือใบลานอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า และยังพูดด้วยว่า อยากได้ใช่ไหมหนังสือ จะให้ ข้าพเจ้ายื่นแขนรับแต่โดยดี พอมาอยู่กับมือข้าพเจ้าหนังสือกลับหายเข้ามาในตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกร้อนมาก พอจะรู้สึกตัว เสียงพูดมาแบบไกลๆ เบาๆ ว่าอีก ๗-๘ วันจะเจอ มีอยู่แล้วที่โลกมนุษย์ ข้าพเจ้าลุกขึ้นมาแล้วมองดูเวลา ๐๔.๒๐ น. ไม่ได้คิดอะไร มาสรงน้ำแล้วสวดมนต์ปกติ

พ.ศ. ๒๕๓๐

เมื่อสวดมนต์แล้ว ข้าพเจ้าออกมานั่งสมาธิอยู่ใต้ต้นโพธิ์หลังเมรุเผาศพ พอกำหนดจิตเข้าสู่สมาธิ จิตก็ดิ่งขึ้นสู่ความสบายทันที ไม่มีอะไร ไม่มีความรู้สึกอะไร ปวดเมื่อยหนาวร้อนไม่มีความรู้สึก และในขณะนั้นจิตรับรู้แต่ว่าสบายมากเหลือคณานับ ขณะจิตบอกว่าสุขแบบนี้หรือที่ต้องการ พอจิตคิดเท่านั้นเองสภาพเปลี่ยนแปลงทันทีเหมือนกัน พอกำหนดอีกครั้งก็รู้ว่าไม่ใช่แบบนี้ จิตจึงค้นหาอีกครั้งหนึ่ง จิตมานิ่งอยู่ขณะเกิดความสว่างนวลไม่หนาวไม่ร้อน รู้ว่าสบาย

สว่างจึงพิจารณาอีก จึงรู้การเกิดดับของร่างกาย ดูตั้งแต่แรกเกิดจนถึงเป็นเด็กเล็ก เด็กโต จนเป็นผู้ใหญ่แล้วค่อยๆแก่ชราลงไปทุกทีทุกที ในที่สุดเหลือแต่กระดูกทบทวนอยู่อย่างนี้กลับไปกลับมาอยู่นานพอสมควร จึงคลายสมาธิมาอยู่ที่ความรู้สึก พิจรณาแล้วจึงถอนสมาธิ ก็เป็นเวลา ๐๓.๔๑ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

ไหว้พระแล้วลุกออกมานอกกุฏิ อธิษฐานนั่งใต้ต้นสมอข้างโบสถ์ ภาวนา พุทโธ พุทโธ พุทโธ จนจิตนิ่งแน่นหนามากขึ้น จนมีอาการรับรู้อย่างเดียว ไม่รับรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นขณะนั้น จิตถอยลงมาก็มีความรู้สึกรับรู้ลมหายใจอีกครั้ง แล้วเดินเข้าไปอีกครั้งก็เป็นเหมือนเดิม ตอนนี้สมาธิแผ่กระจายกว้างออกมากเป็นเหมือนน้ำทะเลที่ยังมีคลื่นก้อนโตมากและเข้ามากระทบเป็นช่วงๆ จากมากก็ค่อยหายไปหายไป จนไม่มีแม้แต่ลมสงบเรียบและกว้างมากหนามากคือในสมาธิจิตในขณะนั้นนิ่งมากสงบมากทรงอยู่แบบนั้นนานพอสมควร ขณะนั้นจิตก็พิจารณาธรรมกลับไปกลับมาอยู่นาน กลับมาติดอยู่ตรงจิต จิตไม่ดีแล้ว อะไรจะดีได้เพราะทุกอย่างอยู่ที่จิตดวงเดียว ดูสภาวะธรรมเกิดขึ้นแล้วดับเกิดแล้วดับอยู่แบบนั้นนานมาก แยกไม่ออกพยายามจะแยกออกเป็นชิ้นเป็นอัน เป็นอย่างๆไป เมื่อแยกไม่ออก จึงกำหนดเข้าอยู่สภาวะธรรมอีก ก็เป็นเหมือนเดิม จึงปล่อยเป็นธรรมดาไม่กำหนดไม่พิจารณา จิตขณะนั้นเกิดความเฉยๆ สงบนิ่งเย็นเบา ไม่มีกังวลอะไรแม้แต่สังขาร สั่งอะไรเข้ามาทางไหนโดนโยนทิ้งหมด เป็นแบบนี้ตลอดจนคลายสมาธิ เป็นเวลา ๐๔.๐๐ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

วันนี้พอกำหนดเข้าสมาธิ ขณะจิตก็นิ่งเหมือนไม่มีตัวเราไม่มีทุกชนิดที่อยู่รอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นที่นั่งอยู่หรือต้นไม้แผ่นดิน จิตเป็นอย่างนั้น เกิดความสว่างมากสงบมากเบามาก สบายมากทุกอย่างสงบนิ่ง เหมือนไม่มีจิตไม่มีความรู้สึกอะไรเหมือนตายแล้ว แห้งแล้วเฉยๆ ไม่มีความรู้สึกว่าสุขว่าทุกข์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแล้วจิตคลายสมาธิถอยลงนิดหนึ่ง ขึ้นลงอยู่อย่างนั้นนานพอสมควร ก็เกิดนิมิตเห็นร่างกายสังขารมีแต่สิ่งไม่ดี ไม่งาม น่าเกลียดน่ากลัว เปลี่ยนเป็นแบบนั้นและแบบนี้ให้เราพิจารณาการเกิดดับของสังขารตลอดเวลา ในขณะอยู่ในสมาธิ จากเกิดมาแก่ มาเจ็บ มาตาย หมุนเวียนสลับกันอยู่แบบนี้ จนจิตเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยู่อีกแล้วไม่เอาอีกแล้ว ตายดีกว่า พอบอกตายดีกว่า ภาพหายหมดเลยมืดหมดเลย ก็พอดีจิตถอนสมาธิเข้าสู่สภาวะปกติมีความรู้สึกเย็นเพราะเวลา ๐๔.๓๕ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

สวดมนต์แล้วก็ออกไปข้างนอกเหมือนเดิม คืนนี้นั่งอยู่กลางสนามพอกำหนดเข้าสู่สมาธิแล้ว จิตก็ดิ่งสู่สภาวะว่างสบายเบาเหมือนไม่มีอะไร ขณะนั้นรู้อย่างเดียวว่าเบามาก สบายมาก ส่ว่างมาก และขณะจิตนั้นเองก็มารู้การเกิดดับสิ่งมีชีวิต เกิดขึ้นเป็นฉากๆให้เห็นแบบนั้น ไม่ว่าจะเป็นข้างนอกและข้างในมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป พอละเอียดมากขึ้นก็มารู้การเกิดดับของกิเลส ซึ่งละเอียดมาก พอนานเข้าตอนนี้มาเป็นตัวเลย คือเดินมาให้เห็นเป็นรูปร่างเหมือนคนเรานี้แหละ ขณะนั้นกำลังเกิดความสบายอยู่ จึงไม่ได้สนใจอะไร ในขณะนั้นที่จิตเห็นยิ่งมากขึ้นชัดเจนสว่างไปหมด จะมาข้างหน้าข้างหลังเห็นหมด จิตกำหนดว่า อ้อ นี้เป็นเพียงกิเลส มาหลอกเราเท่านั้นเอง ถ้าเราไปสนใจไปคิดตาม เดินตามด้วยการขาดสติจะทำให้เราหลงทางได้ เพราะทุกอย่างในโลกใบนี้มีเกิดขึ้น

ตั้งอยู่และดับไป มีอยู่เท่านี้เองไม่ต้องไปเดินตาม พอรู้ความจริงเท่านั้นเอง จิตก็วางหมดไม่ติดอะไรอีก มีแต่ความสว่างสบายสงบ จึงถอนสมาธิเป็นเวลา ๐๔.๔๖ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

ขณะนั่งสมาธิอยู่เกิดลมฟ้าลมฝน กำหนดสมาธิว่า ต้องตกหนักเป็นแน่ เพราะช่วงนั้นเข้าพรรษาได้ ๔๒ วันแล้ว เป็นฤดูฝนพอดี ก็เป็นแบบนั้นจริงๆ ฝนได้ตกลงมานานพอสมควร ฉ่ำนองไปหมดบริเวณวัด ขณะนั้นสมาธิแน่นมาก เหมือนไม่มีอะไรเลย แขนขาหรือตัวที่นั่งอยู่ไม่มีอย่างนั้น เบาไปหมดเย็นมาก เหมือนห้องเย็นอย่างนั้น แต่ไม่มีอะไรมีแต่ความเงียบสบาย พอฝนหายแล้วสมาธิตอนนั้นเกิดความสว่างขึ้นมาเหมือนมีพระอาทิตย์อยู่ตรงหน้า ขณะนั่งสมาธิและเกิดเหมือนมีอะไรมาอยู่ใกล้ๆขณะนั้น พอถอนสมาธิก็เป็นเวลา ๐๓.๔๐ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

วันนี้สวดมนต์มากหน่อย ปกติแล้วจะไม่คอยสวดมนต์มาก แล้วกำหนดจิตเข้าสู่การปล่อยวางในเรื่องการกิน การนอน การพูด การดู การเห็น การได้ยิน ได้ฟัง ได้ลิ่มสัมผัส ไม่ว่าจะเป็นดีและไม่ดี ถูกใจ ไม่ถูกใจ หรืออารมณ์เข้ามากระทบตอนเย็นหรือตอนขณะนั่งสมาธิอยู่ ก็วางให้หมด จิตก็สบายเบาเย็นสว่าง ไม่มีกาลเวลาขณะนั้น สุขไปทุกขณะจิต จะดูการเกิดของสัตว์หรือดูการเกิดต้นไม้ก็ตาม จิตจะสบายแบบสบาย แบบสว่างและเย็นมาก คือ ตัวเย็นเหมือนน้ำแข็ง ขณะนั้น มาพิจารณาดูแล้วว่า ทุกชีวิตที่เกิดมานั้นล้วนเป็นทุกข์ทั้งนั้นเลย ไม่มีสุข มีแต่ทุกข์ มองเห็นการเกิดของสิ่งมีชีวิตมากมายในขณะนั้น มากจนล้น แต่จิตรู้หมดว่าอะไรเกิด อะไรดับ อะไรหยุด ขณะนั้นก็พิจารณาดูนานมาก ร่างกายมีแต่ความเบาสบาย ไม่มีทุกข์เลยในเวลานั้น เหมือนไม่มีจิต ไม่มีชีวิต เหมือนตายแล้ว จึงถอนสมาธิมาอยู่ระหว่างพอรู้สึกตัว เวลา ๐๓.๕๖ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

วันนี้ดูจิต ดูกาย ดูสภาวะของจิต ดูของกิเลส จิตขณะนั้นรู้ทุกอย่างก็เกิดอาการอิ่มปิติ สุข วนอยู่อย่างนั้นนานมาก แล้วกลับมารู้สภาวะของทุกข์ตั้งแต่เกิดแก่เจ็บตาย วนอยู่แบบนี้อีกนานมาก แล้วไปรู้การเกิดของสัตว์โลกที่กำลังเกิดและดับของสัตว์เหล่านั้นเป็นอยู่นาน กลับไปกลับมา ก็มารู้ถึงสภาวะของร่างกายของเราเอง จิตขณะนั้นละเอียดมากจนไม่มีความรู้สึกอะไร ขณะนั้นมีแต่เบาสบาย สภาวะแบบนี้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ขณะนั้นไม่มีทุกข์อะไรเลยมีแต่สุขและไม่อยากไปไหนอยู่แบบนี้นาน แบ่งธาตุแบ่งขันธ์แยกออกเป็นอย่างๆไป ดิน น้ำ ไฟ ลม รู้เป็นกองไฟรวมกันแล้วกระจายออก เป็นอยู่แบบนี้ตลอดเวลา ขณะกำหนดสมาธิและพิจารณา สิ่งนี้เข้ามาสิ่งนั้นออกไป เรียกแทนของเก่าอยู่อย่างนี้ไม่มีวันหยุดสืบเนื่องกันตลอดเวลา จึงถอยสมาธิ เวลา ๐๔.๐๐ น.

พ.ศ. ๒๕๓๑

ผู้เจริญในธรรมทั้งหลาย สภาวธรรมนั้นมีทั้งหยาบละเอียดอยู่ในที่เดียวกัน ฉะนั้นขณะละเอียดก็รู้ได้ในทุกขณะจิต หยาบก็รู้ได้ทุกขณะจิต กำหนดรู้ได้ทั้งใกล้และไกลในขณะเดียวกัน เหมือนท่านนึกจะขโมยของคนอื่นและคิดจะทำความดีช่วยคนอื่นหรือทำบุญสร้างกุศลจิตจะเป็นเหมือนกันคือ เร็วเหมือนกันขณะที่ท่านทั้งหลายคิดก็ไปถึงพร้อมกันไม่ว่าจะเป็นดีและไม่ดี เห็นไหมนี้จิตเป็นอย่างนี้ สภาวธรรมก็เช่นกัน เมื่อเข้าถึงแล้วสงบสบายสว่าง ไม่มีอะไรเลยว่างเปล่าตลอดเวลาเมื่อเข้าถึง ฉะนั้นท่านทั้งหลายที่ตั้งใจเข้ามาปฏิบัติขอให้ทำจริงเข้าถึงจริงที่สำคัญท่านทั้งหลายต้องมีสติให้มาก มีความอดทนให้มาก มีความเพียรให้มาก ระลึกตลอดเวลา ภาวนาตลอดเวลา กำหนดลมหายใจตลอดเวลาสืบเนื่องตลอดเวลา สภาวะธรรมนั้นเกิดตลอดเวลาอยู่แล้วเมื่อกำหนด เหมือนท่านทั้งหลายเปิดเครื่องที่ตั้งเวลาไว้ดีแล้ว พอเปิดเท่านั้นเครื่องก็ติดใช้ได้เลยสภาวะธรรมก็เหมือนกันเมื่อเข้าถึงแล้วก็รู้ไปหมด ไม่ว่าจะกำหนดดูกาย กายก็

ออกให้เห็นว่า ของไม่ดีไม่งาม ไม่น่าดูอะไรเลย เป็นเพียงธาตุมาประชุมกันเท่านั้นเอง ไปชอบทำไม เมื่อรู้แล้วก็คลายความยึดมั่นถือมั่น มันเป็นของไม่เที่ยงแปรอยู่ตลอดเวลา ไม่มีวันหยุด หยุดเมื่อไรก็ดับสลายกลายเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟไปตามธรรมชาติที่เป็นอยู่ตลอดเวลา ท่านทั้งหลายจะเอาอะไรเป็นหลักเพราะว่าไม่มีอะไรเลย เป็นความว่างเปล่า อย่ามัวไปยึดติด ผม ขน เล็บ ฟัน กันอยู่เลย จะเข้าถึงธรรมยากเพราะมัวหลงมันอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเวลาทำอะไร เหมือน ดิน น้ำ ไฟ ลม เมื่อแยกแล้วย่อมเป็นอย่างนั้น ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหนก็ตาม กำหนดแล้วเป็นไปตามที่กำหนด รู้เห็นเป็นแบบนั้น จะทำอะไรย่อมเบาสบาย ย่อมสงบ ย่อมเย็น เพราะธรรมเป็นของเย็นสงบสว่าง เข้าถึงแล้วเป็นอย่างนั้น ให้ใช้ปัญญาพิจารณาให้ดี ให้สบาย แล้วท่านทั้งหลายจะเห็นตามความเป็นจริงว่าไม่ควรยึดไม่ควรเข้าถือมั่นเลย วันนี้พูดแค่นี้

เจริญพร

พ.ศ. ๒๕๓๒

วันนี้จิตสบายมาก พอกำหนดเข้าถึงทันที ทุกขณะจิตเป็นอยู่แบบนั้นถอยขึ้นและลงอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต คือสภาวะธรรมเป็นแบบนั้น ทั้งความสว่าง ความสงบ จนบอกไม่ถูก อธิบายไม่จบว่าเป็นแบบไหน อะไรเกิดขึ้นและอะไรดับลง มองเห็นรู้เห็นอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ยิ่งเข้าก็ยิ่งละเอียดมากขึ้นจนไม่มีอะไรเลย บางครั้งก็เฉยๆ และเกิดขึ้นไม่รู้จบ เล็กบ้างใหญ่บ้าง เบาบ้าง หนักบ้าง บางครั้งไม่หนักไม่เบา รู้แบบเฉยๆ ทุกขณะนั้นเอง เห็นหมดทุกอย่าง อะไรที่เข้ามานั้น เห็นหมด รู้หมด ทั้งละเอียดทั้งสว่าง เกิดขึ้นอยู่ในที่เดียวกันหรือเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป

หลักตัดสินธรรมวินัย ๘ ประการ

ธรรมเหล่าใด

เป็นไปเพื่อความกำหนัดย้อมใจ ๑.
เป็นไปเพื่อความประกอบทุกข์ ๑.
เป็นไปเพื่อความสะสมกองกิเลส ๑.
เป็นไปเพื่อความอยากใหญ่ ๑.
เป็นไปเพื่อความไม่สันโดษยินดีด้วยของมีอยู่คือมีนี้แล้วอยากได้นั่น ๑.
เป็นไปเพื่อความคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ๑.
เป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ๑.
เป็นไปเพื่อความเลี้ยงยาก ๑.

ธรรมเหล่านี้ถึงรู้ว่า ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอนของพระศาสดา

ธรรมเหล่าใด

เป็นไปเพื่อความคลายกำหนัด ๑.
เป็นไปเพื่อความปราศจากทุกข์ ๑.
เป็นไปเพื่อความไม่สะสมกองกิเลส ๑.
เป็นไปเพื่อความอยากอันน้อย ๑.
เป็นไปเพื่อความสันโดษยินดีด้วยของมีอยู่ ๑.
เป็นไปเพื่อความสงัดจากหมู่ ๑.
เป็นไปเพื่อความเพียร ๑.
เป็นไปเพื่อความเลี้ยงง่าย ๑.

ธรรมเหล่านี้พึงรู้ว่า เป็นธรรม เป็นวินัย เป็นคำสั่งสอนของพระศาสดา

หลักการนี้พระพุทธเจ้าทรงวางไว้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในคำสอนที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง หากมีการแอบอ้างจากอลัชชีจะได้มีหลักการในการตัดสินถูกผิดได้

ใต้ร่มบารมี...พระอาจารย์อุบาลี อตุโล

ศรัทธาสาธุชน

ขอความผาสุกสวัสดี จงบังเกิดมีแก่ท่านผู้เจริญทั้งหลาย หากท่านทั้งหลายจักได้ส่งจิตกลับไปรำลึกถึง ว่า

"เหตุใดเล่าหนอ ที่ทำให้ท่านทั้งหลาย มาพร้อมกัน ณ สถานที่แห่งนี้" หรือ "การมายังสำนักแห่งพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ในเบื้องแรกนั้น มีมูลเหตุใดเป็นสำคัญ" สัญญา คือความจำได้หมายรู้ ก็จักบังเกิดขึ้นในดวงจิตของท่านทั้งหลาย มีประการต่าง ๆ เช่น

..... บ้างก็มาเพราะเหตุแห่งความบังเอิญ

..... บ้างก็มาเพราะมีผู้ชักชวนให้มา

..... บ้างก็มาเพราะเหตุแห่งการเล่าขาน

..... บ้างก็มาเพราะเหตุแห่งความเลื่อมใสศรัทธา

..... หรืออาจจะมาด้วยเหตุแห่ง **ปุพฺเพกตปุญฺญตา คือด้วยผลบุญที่เคยทำไว้ในกาลก่อนก็ดี**

ท่านทั้งหลายจะมายังสำนักแห่งพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ด้วยมูลเหตุใดก็ตาม แต่ท่านทั้งหลายก็ได้มาแล้ว มีข้อควรนำมาพิจารณาว่า ท่านทั้งหลายที่เคยมาแล้วนั้น ท่านมาเพื่อกิจอันใดกันบ้าง จากการสังเกตพบว่า กิจต่าง ๆ ของผู้มาเยือนนั้น มีจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน เช่น

- มากับหมู่คณะเพื่อกราบนมัสการ โดยมุ่งหวังให้เกิดความเป็นสิริมงคลให้เกิดแก่ตน

- มาถวายปัจจัย ๔ มีอาหารเป็นต้น

- มาบริจาคทรัพย์เพื่อการก่อสร้างหรือปฏิสังขรณ์ โบสถ์ วิหาร เสนาสนะ ในอาวาส เป็นต้น

- มาด้วยเหตุแห่งทุกข์ส่วนตน หรือในครอบครัวแล้วหาทางออกไม่ได้

- มาเพื่ออาราธนาพระอาจารย์ไปเพื่อประกอบกิจอันเป็นมงคลในเคหะสถานแห่งตน

- มาเพื่อร่วมกิจกรรมทางศาสนา

- มาเพื่อสนทนาข้อธรรมบางประการที่ตนยังเคลือบแคลงสงสัย

- มาเพื่อร่วมทำกิจ ปฏิบัติบูชา มีสวดมนต์ ฟังธรรม บำเพ็ญภาวนา ตามกาลเพื่อขัดเกลาจิต ด้วยวัตถุประสงค์แห่งการมามีประการต่าง ๆ เหล่านี้ หากท่านทั้งหลายจักได้ตรองดู ก็จะพึงทราบได้ว่า กิจต่าง ๆ ที่พระอาจารย์อุบาลี อตุโล ได้เกื้อกูลต่อคณะศรัทธาที่มาเยือนนั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์ใดกล่าวคือ

อัตตหิตประโยชน์ หมายถึงประโยชน์เกื้อกูลแก่ตน

ปรหิตประโยชน์ หมายถึงประโยชน์เกื้อกูลแก่ผู้อื่น

สำหรับศิษย์ที่ได้มีโอกาสรับใช้ใกล้ชิด ตระหนักดีว่า กิจดังกล่าวข้างต้นนั้น ล้วนเป็นปรหิต-ประโยชน์คือเป็นไปเพื่อผู้อื่นทั้งสิ้น จึงมีผู้มากราบนมัสการและพึ่งบารมีของท่านอย่างไม่มีขาดสาย จนอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีวันใดเลยที่จะว่างเว้นจากคณะศรัทธา ศิษยานุศิษย์ ทั้งภายในอาวาสและภายนอกทั้งใกล้และไกล ทุกชั้นวรรณะ นับแต่เสนาบดี พ่อเมือง คหบดี พ่อค้าวาณิช ข้าราชการชาวบ้านร้านตลาดในที่สุดแม้เยาวชนเพียง ๑ คนที่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนาสอบถามข้อสงสัยต่าง ๆ ก็จักได้รับความอนุเคราะห์ตอบข้อซักถามจนคลายความสงสัย ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ทำให้เกิดความปลื้มปิติ ความสงบสุข ความเยือกเย็น เบิกบาน แช่มชื่นในดวงจิตอย่างน่าอัศจรรย์อาจกล่าวโดยปราศจาก

ข้อสงสัยว่า พระอาจารย์อุบาลี อตุโล เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยเมตตาธรรม อันหาประมาณมิได้ เป็นเมตตาธรรมที่ไหลหลั่งพรั่งพรูออกมาจากดวงจิตอันบริสุทธิ์ของท่าน กลายเป็นธรรมธาราที่หลั่งชโลมจิตใจแห่งศิษย์ทั้งหลายที่ร้อนรุ่มด้วยเหตุแห่งทุกข์นานัปการ ดุจดังอุทกธารที่ไหลรินไม่สิ้นสาย ชุบชีวิตให้เกิดการสืบต่ออย่างหาประมาณมิได้

ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดคือ

- **ทุกคำถาม ... จะมีคำตอบ**
- **ทุกข้อสงสัย ... จะมีคำอธิบาย**
- **ทุกปัญหา ... จะมีทางออกเสมอ**

ทั้งปัญหาที่เป็นสามัญวิสัยแห่งโลก แม้กระทั่งปัญหาที่พ้นวิสัยของชาวโลก ก็ยังมีคำตอบ คำอธิบาย และมีทางออกให้เสมอ เป็นเหตุให้ศิษยานุศิษย์ใกล้ชิดมีความเชื่อโดยปราศจากข้อสงสัยว่าพระอาจารย์อุบาลี ใช้ความรู้ในระดับโลกุตระปัญญานั่นเอง

อนึ่งแม้ความทุกข์ทางกายอันเนื่องมาจากโรคภัยไข้เจ็บ ท่านก็ยังแนะนำวิธีรักษาด้วยยากลางบ้านซึ่งฟังดูแล้วไม่น่าจะได้ผล ก็บังเกิดผลในทางดีเสมอ หรือบางคราวอาการที่ไม่อาจรักษาให้หายได้โดยวิธีทางการแพทย์ในปัจจุบัน ท่านก็ยังบอกวิธีให้จนหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานในที่สุด นอกจากปัญญาบารมีในทางธรรมแล้วพระอาจารย์ยังรอบรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นคติชาวบ้านซึ่งเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของชาวบ้านตั้งแต่เกิดจนตาย จนสามารถแนะนำหรือตอบคำถามในระดับวิถีชาวบ้านได้จนอาจกล่าวได้ว่า พระอาจารย์อุบาลี อตุโล นั้นท่านสามารถเป็นที่พึ่งของพุทธศาสนิกชนทั้งในฐานะ "สังฆะรัตนะ" ซึ่งนับเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ และยังเป็นที่พึ่งในระดับสามัญตามแนวแห่งวิถีชีวิตของชาวบ้านอีกด้วย

เกี่ยวกับการสงเคราะห์ผู้ที่มาขอพึ่งบารมีนั้น พระอาจารย์มีเมตตากับทุกคนเสมอกันโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก จนดูคล้ายกับเป็น "ปณิธาน" ของท่าน

ในการอนุเคราะห์แก่ผู้ที่หนีร้อนมาพึ่งเย็น เป็นเหตุให้เวลาของท่านหมดไปกับการช่วยเหลือชาวโลก

ในวาระหนึ่งพระอาจารย์เคยเล่าให้ศิษย์ฟังว่า หลวงปู่เทพโลกอุดร ซึ่งพระอาจารย์ให้ความเคารพสูงสุด ในฐานะอาจารย์ใหญ่ เคยเตือนสติพระอาจารย์ในทำนองว่า

"พวกมนุษย์นี้... อย่าไปยุ่งกับเขามาก... จะทำให้สำเร็จช้า"

พระอาจารย์ตอบหลวงปู่ไปว่า

"การช่วยเหลือมนุษย์... ก็เป็นสิ่งดีมิใช่หรือ"

จึงเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า พระอาจารย์ท่านได้เมตตา เสียสละเวลาซึ่งควรจะเป็นเวลาที่ท่านปฏิบัติธรรม มาสงเคราะห์ชาวโลก แม้จะทำให้เวลาสำหรับปฏิบัติธรรมของท่านลดน้อยลงก็ตาม นับได้ว่าท่านได้เสียสละ อัตตหิตประโยชน์ คือประโยชน์ส่วนตน เพื่อปรหิตประโยชน์ คือประโยชน์เพื่อผู้อื่นโดยแท้

วัตรปฏิปทาของพระอาจารย์อุบาลี อตุโล

จากการได้เห็นวัตรปฏิปทาของพระอาจารย์อุบาลี อตุโล กล่าวได้ว่าท่านเป็นพระภิกษุที่ซื่อตรงต่อพระธรรมวินัย ดังนั้นแนวทางปฏิบัติตนของท่านทั้งในด้านที่เป็นกิจวัตรประจำวันก็ดีหรือในด้านที่เป็นกิจของสงฆ์ก็ดี จึงอยู่ในกรอบแห่งพระธรรมวินัยโดยเคร่งครัด

ข้อปฏิบัติอันเป็นกิจวัตรประจำวันของท่าน ล้วนแต่แสดงให้เห็นว่าท่านเคร่งครัดในพระธรรมวินัยทั้งสิ้น ขอกล่าวถึงในบางลักษณะ ดังนี้

ลักษณะที่ ๑ ยินดีในเสนาสนะ หมายถึงท่านจำพรรษาที่กุฏิหลังปัจจุบันนี้มาเป็นเวลาช้านาน แม้มีผู้มีศรัทธาสร้างกุฏิหลังใหม่ด้วยเจตนาว่าจะถวายให้ท่านอยู่จำพรรษา รวมถึงใช้เป็นสถานที่รับรองคณะศรัทธาที่มากราบนมัสการท่านกลับแนะนำว่า

"ให้ถวายเป็นของกลางสงฆ์จะดีกว่า" คณะศรัทธาจึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของท่าน

ลักษณะที่ ๒ ไม่ยินดีในสิ่งอำนวยความสะดวกตามวิสัยโลกปัจจุบัน

- ไม่ชอบการติดต่อสื่อสารกับญาติโยมทางโทรศัพท์ เว้นแต่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง

- ไม่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือที่เรียกว่า โทรศัพท์มือถือ

- ไม่มีเครื่องรับโทรทัศน์ รวมถึงไม่ชมรายการโทรทัศน์ ทั้งที่เป็นข่าวสารบ้านเมืองและบันเทิง

- ไม่อ่านหนังสือพิมพ์ และไม่มีหนังสือพิมพ์ไว้ให้อ่าน

- ในกรณีที่ท่านอยู่เพียงลำพัง ไม่นิยมใช้เครื่องปรับอากาศ แม้ศิษย์จะติดตั้งเครื่องปรับอากาศถวายก็ตาม ท่านจะใช้เพียงเพื่ออำนวยความสะดวกในเวลาที่ศิษยานุศิษย์ หรือคณะศรัทธาไปกราบนมัสการท่านด้วยกิจต่าง ๆ

ลักษณะที่ ๓ เคารพในสิกขาบทว่าด้วยการถือครองผ้าไตรจีวร

เมื่อท่านจะเดินทางออกจากอาวาสเพื่อปฏิบัติภารกิจใด ๆ แม้ใกล้หรือไกลก็ตาม นอกจากท่านจะครองสบงจีวรตามปรกติแล้ว ท่านจะต้องนำผ้าผืนที่ ๓ คือผ้าสังฆาฏิ พาดบ่าไปด้วยเสมอ

ลักษณะที่ ๔ เมื่อท่านเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ เพื่อกิจนิมนต์หรือเพื่อกิจธุระก็ดี ท่านจะไม่นำย่ามติดไปด้วยเลย

เมื่อศิษย์ถามถึงเหตุผลท่านก็ตอบว่า ***"ย่าม... คือ ภาระ ไปไหนถ้านำย่ามไปด้วยเมื่อมีผู้ถวายสิ่งของ ก็จะต้องเป็นภาระนำใส่ย่ามกลับมาด้วยเสมอ.... อีกอย่างหนึ่งในพุทธบัญญัตินั้นอนุญาตให้ภิกษุถือครองผ้า ๓ ผืน คือ***

สบง จีวร และผ้าสังฆาฏิเท่านั้น ส่วนย่ามนั้นนอกเหนือจากพุทธบัญญัติ จึงไม่ไม่มีความจำเป็นต้องนำไปด้วย...”

ลักษณะที่ ๕ การปฏิบัติตัวต่อสตรีเพศ ในกรณีที่ไปกราบท่านเป็นหมู่คณะจะได้รับความเมตตาจากท่านเสมอกับบุรุษเพศ หากมีข้อยกเว้นในบางกรณี คือ

- หากสุภาพสตรี ประสงค์จะเข้าไปกราบนมัสการท่านในกุฏิ เพียงลำพัง ท่านจะไม่อนุญาตให้ขึ้นไปโดยเด็ดขาด
- แม้เมื่อไปเป็นหมู่คณะ ก็จะไม่อนุญาตให้สตรีเพศขึ้นไปนั่งบนเครื่องปูลาดที่ศิษย์จัดไว้ถวายท่านเป็นการจำเพาะ
- ห้ามสตรีเพศขึ้นไปชั้นบนของกฏิโดยเด็ดขาด แม้กระทั่งโยมมารดาก็ไม่มีข้อยกเว้นเมื่อศิษย์ถามถึงเหตุผล ท่านก็ตอบว่า

“สมเด็จองค์ปฐมประดิษฐานอยู่เบื้องล่าง ผู้หญิงจะขึ้นไปยืนในสถานที่สูงกว่าได้อย่างไร”..

มีความเห็นส่วนตนเพิ่มเติมว่า ชั้นบนของกุฏินั้นเป็นสถานที่ที่พระอาจารย์ใช้จำวัด สาธยายพุทธมนต์ และปฏิบัติธรรม จึงมิควรที่สตรีเพศจะขึ้นไปยังสถานที่อันเป็นที่รโหฐาน เช่นนี้

ลักษณะที่ ๖ ยินดีในการฉันอาหารเพียงมื้อเดียว

พระอาจารย์ท่านถือปฏิบัติข้อนี้มาโดยตลอด คือจะฉันอาหารเพียงมื้อเดียวและตรงเวลา คือ ๑๐.๐๐ น.ของทุกวัน มีข้อที่น่าสังเกตบางประการคือจะมีคณะศิษย์ใกล้บ้าง ไกลบ้าง มาถวายภัตตาหารเป็นประจำมิได้ขาด มากบ้างน้อยบ้างตามโอกาสไม่ปรากฏว่าจะมีการขาดแคลนเรื่องอาหารคาวหวานหรือผลไม้เลย ในส่วนของอาหารนั้นล้วนเป็นของประณีตทั้งสิ้น หลังจากฉันเพียงเล็กน้อยแล้ว

ส่วนที่เหลือก็แจกจ่ายให้เป็นทาน และท่านมักจะบอกกับศิษย์ที่ไปร่วมถวายอาหารในแต่ละวัน ว่า **"ไปทานข้าวกันก่อน...โยม"** และเป็นที่ทราบกันดีในหมู่ศิษย์ว่า มักนิยมรับประทานอาหารส่วนที่เหลือจากที่พระอาจารย์ฉันแล้วนั้น โดยถือว่าเป็นของดี เปรียบเสมือนทิพย์โอสถ *อาการฉันอาหารเพียงเล็กน้อยสอดคล้องกับคำสอนที่ท่านมักจะสอนศิษย์อยู่เสมอว่า*

"นักปฏิบัติที่ดีนั้น ต้องกินน้อย นอนน้อย ทำความเพียรให้มาก"

ลักษณะที่ ๗ มีปรกตินอนน้อย หมายถึง ในยามกลางคืนซึ่งคนทั่วไปเขานอนหลับพักผ่อนนอนหลับกัน แต่พระอาจารย์กลับปรารภความเพียร และเป็นความเพียรชนิด แรงกล้า ศิษย์กลุ่มหนึ่งเคยได้อ่านบันทึกการปฏิบัติธรรมของท่าน ที่ได้บันทึกไว้เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๑..๒๕๓๒ เป็นต้นนั้นหมายถึงเวลาล่วงมาแล้ว ๒๐ ปีเศษ ในบันทึกนั้นท่านจะบอกสถานที่ที่นั่งปฏิบัติธรรม สภาวธรรมที่เกิดขึ้นในดวงจิตของท่าน แม้กระทั่งเวลาที่ถอนจากสมาธิซึ่งมักล่วงเข้าสู่ยาม ๔ เสมอ (ยาม ๔ เป็นการกำหนดช่วงเวลาในเวลากลางคืนของคนในสมัยโบราณ หมายถึงช่วงเวลา ๐๓.๐๐ – ๐๖.๐๐ น.) เท่าที่ได้อ่านจากบันทึกท่านจะถอนจิตออกจากสมาธิในช่วงเวลา ๐๔.๐๐ น. บ้าง ๐๔.๓๐ น. บ้าง หรือแม้กระทั่งถึงเวลา ๐๕.๐๐ น. ก็มีส่วนสถานที่ที่ท่านปฏิบัติธรรมตามที่ปรากฏในบันทึกนั้นมักเป็นบริเวณต่าง ๆ ภายในวัด เช่น ใต้ต้นโพธิ์บ้าง ริมฝั่งน้ำบ้าง ซึ่งแต่ปราศจากเครื่องมุงบังทั้งสิ้น แมลงต่าง ๆ ที่มาไต่ตอมหรือกัดมียุงเป็นต้น มิได้เป็นเหตุให้ท่านละเสียซึ่งความเพียรแต่อย่างใด ในบางคืนของฤดูฝนขณะที่ท่านนั่งสมาธิอยู่นั้น ปรากฏมีฟ้าฝนคะนองอยู่เสมอ บางครั้งฝนที่ตกลงมาอย่างหนักและต่อเนื่อง เป็นเหตุให้มีน้ำท่วมขังไปทั่วบริเวณ จนท่านมีกายเปียกชุ่มไปด้วยน้ำและส่วนหนึ่งของร่างกายแช่อยู่ในน้ำ เมื่ออธิษฐานจิตนั่งปฏิบัติธรรม ณ สถานที่แห่งใดแล้ว ท่านจะไม่ละความเพียรอย่างเด็ดขาด แม้แลกด้วยชีวิตก็ยอม *ทั้งนี้หากจะเทียบกับความเพียรในทางพระพุทธศาสนาที่มีอยู่ ๓ ระดับ คือ*

วิริยะบารมี ๑ วิริยะอุปบารมี ๑ วิริยะปรมัตถบารมี ๑

ความเพียรในการปฏิบัติธรรมของพระอาจารย์ จัดอยู่ระดับสูงสุด คือระดับ ปรมัตถบารมีทีเดียว

โดยสรุปแล้ววัตรปฏิปทาของพระอาจารย์อุบาลี อตุโล อยู่หลักเกณฑ์ของนักปฏิบัติธรรมผู้เคร่งครัดอย่างเอกอุ อยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ทั้ง ๓ อย่าง คือ ฉันน้อย จำวัดเพียงเล็กน้อย ปรารภความเพียรอย่างยิ่งยวด เช่นเดียวกับที่ท่านพร่ำสอนศิษย์อยู่เสมอนั่นเอง

พระอาจารย์อุบาลีกับมรรคผลนิพพาน เมื่อพระอาจารย์อุบาลีท่านได้ปฏิบัติธรรมอย่างอุกฤตมาอย่างต่อเนื่อง เป็นระยะเวลา ๓๐ ปีเศษ จึงมิใช่เรื่องแปลกอันใดที่ดวงจิตของท่านจักใส สะอาด บริสุทธิ์ ได้พบแสงสว่างแห่งธรรมตามแนวทางแห่งอริยสัจจ์ ๔ บ้าง ส่วนข้อที่ว่าท่านได้บรรลุมรรคผลนิพพานขั้นไหนหรือไม่ อย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่เราท่านทั้งหลายไม่ควรคิด ในพุทธศาสนาเรียกว่า ***อจินไตย*** องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสสอนไว้ว่า สิ่งที่เป็นอจินไตยคือสิ่งที่พ้นความคิด หรือไม่ควรคิด มี ๔ อย่างคือ

พุทธิวิสัย ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๑

ฌานวิสัย วิสัยของผู้ที่ได้ฌาน ๑

วิบากกรรม ๑

ความคิดเรื่องโลก ๑

มีคำอธิบายส่วนตนเพิ่มเติมว่า ด้วยเหตุที่ อจินไตยทั้ง ๔ อย่างนี้ลึกซึ้งเกินกว่าวิสัยของผู้มีปัญญาในระดับโลกิยะปัญญา หรือปัญญาแห่งปุถุชนจะหยั่งรู้ได้ หากหมกมุ่นครุ่นคิด อาจจะกลายเป็นผู้ที่มีสติคลาดเคลื่อนจากธรรมดาสามัญที่เรียกว่า **สติวิปลาส** นั่นเอง

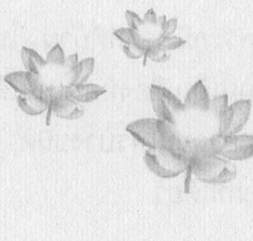
ท่านอุบาสก อุบาสิกา คณะศรัทธา ศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย เราอย่ามัวสงสัยในคุณวิเศษ

หรือบารมีธรรมในพระอาจารย์ของเราให้สูญสิ้นเวลา โดยว่างจากประโยชน์เลย เพราะอายุขัยของมนุษย์นั้นสั้นยิ่งนัก กิจของเราขณะนี้คือ เรา-ท่านทั้งหลายจักพึงขวนขวาย รีบเร่งสั่งสม บุญนิธิ (บุนยะ-) ได้แก่ ขุมทรัพย์คือบุญเพื่อภพภูมิเบื้องหน้า โดยมีพระอาจารย์อุบาลี อตุโล เป็นเนื้อนาบุญอันอุดมเถิด เพราะเหตุว่าทานที่เราถวายแด่พระสงฆ์ผู้มีศีลาจารวัตรอันงามพิสุทธิ์ เป็นยอดแห่งเนื้อนาบุญของโลก เช่นนี้ ย่อมมีผลอันไพบูลย์ ดังพุทธพจน์ที่ว่า

"....พืช...แม้มีน้อย อันบุคคลหว่านแล้วในนาดี...
เมื่อฝน หลั่งสายน้ำ โดยสม่ำเสมอ...............
ผล... ย่อมยังให้ชาวนาปลาบปลื้มใจ...แม้ฉันใด
.... ทาน แม้น้อยอันบุคคลบริจาคแล้ว..........
ในท่านผู้มีศีล มีคุณความดี ผู้คงที่...............
บุญ... ย่อมมีผลมาก ฉันนั้นเหมือนกัน..."

(พระพุทธพจน์...คัดจากหนังสือ บุญวาสนามาจากการบริจาค เล่ม ๒ ของเอกอนันต์)

ในโอกาสอันเป็นปัจฉิมนี้ ขอบุญนิธิ ขุมทรัพย์คือบุญจงเจริญงอกงามแก่ท่านผู้ร่วมบำเพ็ญทานบารมีกับพระอาจารย์อุบาลี อตุโล โดยทั่วกันเทอญ ฯ

ทุกข์คลายหายป่วยด้วยบารมีพระอาจารย์

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าพระอาจารย์อุบาลี อตุโล นั้นท่านเป็นพระสงฆ์ที่มีศีลาจารวัตรอันงดงาม ตามแนวทางแห่งพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่เรียกว่า "สุปฏิปันโน"ซึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยเมตตาบารมีอย่างหาประมาณมิได้และเสมอเหมือนกันกับทุกคนโดยไม่มีข้อจำกัดแต่ประการใด ผู้ที่ไปกราบสักการะสนทนากับท่านทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมก็จะได้รับความอิ่มเอมใจ ผ่อนคลาย และเกิดความสบายใจอย่างประหลาด ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ด้วยถ้อยคำที่ถนอมน้ำใจของศิษย์อย่างชนิดที่เรียกว่า "บัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น" ดังนั้นจึงไม่แปลกที่แต่ละวันจะมีศิษยานุศิษย์ และผู้ที่เดินทางมาจากที่ต่าง ๆ ทั้งใกล้และไกล เข้าไปกราบท่านที่กุฏิด้วยจุดประสงค์ที่แตกต่างกันไป และกลับออกมาในลักษณะที่เรียกว่า

"ทุกข์คลายหายป่วยด้วยบารมีพระอาจารย์" ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่ประจักษ์ในหมู่ศิษย์ว่าเป็นคำกล่าวที่ไม่เกินจริงเลย

เรื่องการเจ็บป่วยนี้ มีจำนวนมากทีเดียวที่หายได้ด้วยการปฏิบัติตามวิธีที่พระอาจารย์แนะนำ บางครั้งอาการป่วยแม้เพียงเล็กน้อยแต่รับประทานยาไม่หาย หรือบางรายพบแพทย์รักษาเบื้องต้นแล้วยังไม่หาย เข้าไปกราบขอพึ่งบารมีพระอาจารย์ ท่านก็เมตตาแนะนำวิธีปฏิบัติง่าย ๆ เช่น ให้ใส่บาตรพระเดินหน ให้ถวายสังฆทาน(จะถวายที่ไหนก็ได้)แล้วกรวดน้ำแผ่ส่วนบุญให้เจ้ากรรมนายเวรหรือสรรพสัตว์ ให้จุดธูปบอกพระภูมิ เจ้าที่ที่บ้าน ให้นำดอกบัวไปบูชาพระพุทธชินราช เป็นต้น ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่คนไทยได้ปฏิบัติเป็นปกติวิสัยอยู่แล้ว หรือบางครั้งบอกให้รับประทานยาสมุนไพรบางชนิด ก็หายจากอาการเจ็บป่วยได้ นับเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจอยู่มากทีเดียว

รอดตายด้วยบารมีพระอาจารย์

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้เขียนได้มีโอกาสพบและสนทนากับศิษย์ท่านหนึ่งของพระอาจารย์ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ในจังหวัดพิษณุโลก ***เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓***

ผู้เขียนได้รับอนุญาตให้บันทึกข้อมูลเพื่อนำมาเผยแพร่ได้ ทั้งนี้ต้องขอขอบพระคุณ คุณปรีชา มีพยุง (ศิษย์ท่านหนึ่งของพระอาจารย์) ที่แนะนำและนัดหมายสำหรับการพบปะสนทนากันในครั้งนี้

บุคคลผู้เป็นเจ้าของเรื่องรอดตายด้วยบารมีพระอาจารย์คือ คุณวรพชร รัตนศุภสิน อาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๙๙/๒๙ ซอยสายไหม เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันทำงานเกี่ยวกับธุรกิจการบิน*อาการป่วย* ก่อนที่จะได้มีโอกาสมากราบขอพึ่งบารมีพระอาจารย์นั้น คุณวรพชร เล่าให้ฟังว่า***...ป่วยหนัก รับประทานอาหารไม่ได้ เรี่ยวแรงแทบไม่เหลือ แม้แต่จะพยุงกายให้ยืนขึ้น***

หรือเดินไปมา เริ่มทำได้ยากขึ้นใบหน้าหมองคล้ำ ความกระตือรือร้นในชีวิต....แทบจะหมดสิ้นไป ดูราวกับดวงประทีปแห่งชีวิตที่เคยสว่างสดใสกำลังจะดับลงฉันนั้น.....ฝังตัวเองอยู่แต่ในบ้าน มองเห็นความตายที่มารออยู่เบื้องหน้านั้นก็พร้อมที่จะพรากชีวิตไปได้ในทุกขณะจิต ความเจ็บทวีความรุนแรงขึ้น แน่นในทรวงอก แม้การหายใจเข้าออก ดูจะเป็นอาการที่ทำได้ยากขึ้นความรู้สึกที่ว่าเหมือนใจจะขาดนั้นกำลังค่อยๆ

ปรากฏชัดขึ้นในทุกขณะ ความคิดเริ่มสับสน หวนคำนึงถึงบุตรและภรรยาอันเป็นที่รักยิ่ง ทรัพย์สินที่แสวงหามาทั้งชีวิต...หรือความพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักนี้กำลังจะมาเยือน...มือที่ยังพอจับปากกาได้ ก็พยามขีดเขียนแสดงความปรารถนาแห่งดวงจิตกว่าจะได้เอกสารที่เรียกว่า พินัยกรรม นั้นดูเหมือนว่า.... ต้องใช้ความพยายามอยู่มากที่เดียว...

ในที่สุด คุณวรพชรก็อยู่ในความดูแลของแพทย์ ด้วยความขวนขวายภรรยาและบุตร ซึ่งสีหน้าและแววตา ปรากฏความห่วงหาอาทรให้เห็นอย่างเด่นชัดและทันทีที่ทราบผลการตรวจจากแพทย์ว่า... ***“ตรวจพบเชื้อ ไวรัส ชนิดบี ในตับของคุณวรพชร ซึ่งอาจกลายเป็น...มะเร็งตับได้ในที่สุด..”*** ดวงใจทุกดวงก็เกิดท้อแท้ สิ้นหวังและเศร้าหมอง อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ลำแสงแห่งความหวังเริ่มปรากฏ

จะเป็นด้วยผลบุญที่เคยสั่งสมมาหรือยังไม่ถึงคราว ***อายุขัย*** คือความสิ้นไปแห่งอายุก็ตาม เป็นเหตุให้ ***คุณปรีชา มีพยุง*** (ศิษย์ท่านหนึ่งของพระอาจารย์ มีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก) ทราบเรื่องนี้ ด้วยเหตุที่คุณปรีชา ก็ทำงานเกี่ยวกับธุรกิจการบินไทยเช่นกันทั้งยังมีความเคารพนับถือและเรียกคุณวรพชรว่า อาจารย์ คุณปรีชาจึงได้เล่าถึง บารมีธรรมของ***พระอาจารย์อุบาลี อตุโล*** ความศรัทธาอย่างปราศจากข้อสงสัยจึงบังเกิดขึ้นในดวงจิตของคุณวรพชร เมื่อทั้งสองต่างมีศรัทธาตรงกัน คุณวรพชร จึงมีโอกาสได้กราบชื่นชมบารมีของพระอาจารย์เป็นครั้งแรกในชีวิต ***เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๓*** โดยมีคุณปรีชาซึ่งเปรียบเสมือน กัลยาณมิตร เป็นผู้แนะนำและอำนวยความสะดวกให้

ประโยคแรกที่พระอาจารย์กล่าวทักทาย

“แย่แล้ว...อาการอาจจะลุกลามไปมาก...เกรงว่าจะไม่รอด ภายในไม่เกิน ๔๕ วันนี้”

(ครบกำหนด ๔๕ วัน ตามคำกล่าวของพระอาจารย์ คือ วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓) เมื่อได้ยินดังนั้นแล้ว คุณปรีชาจึงกราบอ้อนวอนขอพึ่งบารมีพระอาจารย์ ได้โปรดเมตตาช่วยเหลือคุณวรพชรด้วยเถิด ในที่สุดพระอาจารย์ก็เมตตาแนะนำวิธีให้ไปปฏิบัติ

(ผู้เขียนขอสงวนรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติที่พระอาจารย์บอกให้ ทั้งที่ผู้เขียนได้บันทึกไว้โดยละเอียดจากคำบอกเล่าของคุณวรพชรเอง โดยมีคุณปรีชานั่งอยู่ในวงสนทนาด้วย... ทั้งนี้ผู้เขียนไม่มีความประสงค์ที่จะให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนไปในลักษณะที่ว่า พระอาจารย์บอกวิธีแก้กรรมหรือสะเดาะ

เคราะห์ให้ และผู้เขียนทราบว่าพระอาจารย์ก็ไม่ประสงค์ที่จะให้เรื่องเหล่านี้เผยแพร่ออกไปเช่นกัน อีกอย่างหนึ่งวิธีที่พระอาจารย์แนะนำให้ ใช้ได้กับบุคคลนั้นเท่านั้น ไม่สามารถจะนำไปใช้กับบุคคลอื่นๆได้)

ความอัศจรรย์บังเกิดขึ้น

คุณวรพชรได้รีบเดินทางกลับกรุงเทพฯ และได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของพระอาจารย์ทันที ในวันที่ ***๗ เมษายน ๒๕๕๓*** ครั้นถึงเวลากลางคืน ในขณะที่คุณวรพชรพักผ่อนอยู่ในอิริยาบถสบาย ๆ เหยียดเท้าเอนกายเล็กน้อย อยู่ในท่าที่เรียกว่า กึ่งเอน กึ่งนั่ง ทำจิตให้สงบ เป็นสมาธิ จิตส่วนหนึ่งหวนรำลึกถึงบุญกุศลที่เคยสร้างสมมา และระลึกถึงพระอาจารย์อุบาลีอยู่ สภาวะของจิตขณะนั้นคล้ายกับเคลิ้มไปบ้าง แต่ไม่ใช่หลับและไม่ใช่ความฝัน...

เหตุอัศจรรย์ครั้งที่ ๑ บังเกิดขึ้น

... ในระหว่างนั้น ปรากฏแสงคล้ายแสงไฟจากกล้องถ่ายรูป สว่างจ้าขึ้นมาแล้วค่อย ๆ ลดความสว่างลง แล้วเกิดใหม่ ปรากฏสลับกันเป็นช่วง ๆ อยู่อย่างต่อเนื่องเป็นเวลาประมาณ ๑๐ วินาที ... ในระหว่างที่แสงลดความสว่างลงนั้นก็มองเห็นพระภิกษุรูปหนึ่งยืนอยู่ แต่ภาพไม่ชัดเจนนัก จึงไม่ทราบว่าเป็นพระภิกษุรูปใด แล้วเหตุการณ์นั้นก็ผ่านไป คงเหลือไว้แต่ความเคลือบแคลงสงสัยว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นคืออะไร และพระภิกษุที่ปรากฏในภาพนั้นคือพระภิกษุรูปใดกันแน่....

หลังจากเกิดเหตุอัศจรรย์ครั้งที่ ๑ แล้ว วันเวลาผ่านไปไม่นาน *(น่าจะอยู่ในช่วงต้นเดือนเมษายน – ผู้เขียน)* ร่างกายของคุณวรพชรก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว... และอย่างน่าประหลาดใจ จนกระทั่งมีสภาพร่างกายและจิตใจดีขึ้นพอที่จะแต่งกาย เดินทางไปยังที่ต่างๆ หรือแม้กระทั่งขับรถไปเอง ได้ แม้จะยังไม่เหมือนเดิมก็ตาม แต่ก็ยังความปลาบปลื้มใจให้เกิดขึ้นทั้งกับตนเองและครอบครัวญาติมิตรเป็นอย่างมาก

เหตุอัศจรรย์ครั้งที่ ๒ ก็บังเกิดขึ้นอีก

ดึกสงัดคืนวันหนึ่ง เวลาน่าจะเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ในขณะที่คุณวรพชรหลับอยู่นั้นก็บังเกิดความฝันขึ้นมาว่า ***"ปากอมแม่อุทัย (คางคก) อยู่ในฝันนั้นมีความรู้สึกคล้ายกับได้ขบเคี้ยวต้องกายของแม่อุทัยบ้าง***

แต่ตกใจกลัวบาปกรรมจึงคายออกมา และปรากฏมีเลือดของแม่อุทัยติดอยู่ที่โคนลิ้น ๑ หยด..." ความฝันก็สิ้นสุดเพียงนี้...

รุ่งเช้าคุณวรพชรก็มิได้คิดถึงความฝันเมื่อคืนที่ผ่านมาแต่อย่างใด จึงแต่งกายเพื่อจะออกไปนอกบ้านตามปกติ ในขณะที่เดินผ่านต้นไม้ใบหญ้าหน้าบ้านเกิดความรู้สึกอยากรดน้ำต้นไม้ จึงเดินไปหยิบภาชนะที่เคยใช้รดต้นไม้อยู่เป็นประจำ ซึ่งวันนั้นมีน้ำอยู่เต็มภาชนะ ในขณะที่ก้มลงจะหิ้วขึ้นมา ก็พบว่ามีแม่อุทัยลอยอยู่ ๑ ตัว จิตก็พลันคิดถึงความฝันเมือคืนนี้จึงเทน้ำออกและปล่อยแม่อุทัยไปอย่างปลอดภัย การรดน้ำต้นไม้ก็พลอยต้องยกเลิกไปและได้เล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาฟัง ***ทั้งสองเกิดความรู้สึกแปลกใจถึงเรื่องแม่อุทัยทั้งในความฝันและเรื่องจริงที่พบในเวลาเช้า ว่ามีความสอดคล้องกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล หรือเป็นความบังเอิญกันแน่*** ในที่สุดคุณวรพชรก็ขับรถออกจากบ้านไป

แพทย์ตรวจไม่พบ ไวรัส- บี ไม่พบเชื้อมะเร็ง

ต่อมา คุณวรพชรได้เดินทางไปพบแพทย์ที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ เพื่อตรวจตับและตรวจเลือด

แพทย์แจ้งผลการตรวจให้ทราบว่า ไม่พบเชื้อ ไวรัส-บี และไม่พบเชื้อมะเร็งในตับ... และอีก ๖ เดือนข้างหน้าให้กลับไปตรวจอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งตรงกับ ***วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๓***

พอทราบผลการตรวจจากแพทย์ ดูราวกับว่าหัวใจพองโตขึ้น รู้สึกดีใจอย่างหาที่เปรียบมิได้ ชีวิตที่สิ้นหวังชนิดที่เตรียมตัวตายแล้ว กลับมามีชีวิตชีวามีความหวังขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง รู้สึกสำนึกในพระคุณของคณะแพทย์และเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ ที่ร่วมกันตรวจจนพบสมุฏฐานของโรค และให้การรักษาอย่างดียิ่ง

แต่จิตอีกดวงหนึ่ง กลับรำลึกถึงบารมีธรรมแห่ง **พระอาจารย์อุบาลี อตุโล** ที่ได้เมตตาบอกหนทางให้ จนอาการเจ็บป่วยอย่างที่เรียกว่าปางตายในระยะแรก กลับหายไปอย่างรวดเร็วสร้างความประหลาดใจให้เกิดขึ้นกับตนเอง คนในครอบครัว รวมถึงทุกคนที่ทราบข่าวนี้ ในที่สุดไม่เว้นแม้กระทั่งแพทย์ผู้ให้การตรวจรักษาอยู่

บวชพราหมณ์รับชีวิตใหม่ ครั้นได้ชีวิตกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง คุณวรพชรก็บังเกิดศรัทธาในบารมีธรรมของพระอาจารย์อุบาลี อตุโล อย่างปราศจากข้อสงสัย รู้สึกว่าชีวิตส่วนที่เหลือนี้ ส่วนหนึ่งเป็นของพระอาจารย์...เมื่อมีเวลาอยู่กับตัวเอง ความคิดคำนึงก็ผุดขึ้นมาในดวงจิตว่า...

*... พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามพระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว..ยังมีคุณวิเศษถึงเพียงนี้...ถ้าเช่นนั้น พระรัตนตรัย ซึ่งหมายรวมถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เข้าไว้ด้วยกันแล้ว ยิ่งต้องมีคุณวิเศษพ้นประมาณ...ขณะนั้นเองจิตก็พลันรำลึกถึงคำสรรเสริญพระรัตนตรัยที่ว่า...**พระรัตนตรัยเปรียบเสมือนดวงแก้วอันประเสริฐ ๓ ประการ ...***

ความศรัทธาในพระรัตนตรัยก็งอกงามในดวงจิตของคุณวรพชร ประกอบกับขณะนั้นเป็นเทศกาลสงกรานต์พอดี จึงตัดสินใจเดินทางไป**บวชพราหมณ์** ที่จังหวัดเพชรบุรี *บวชพราหมณ์ ในที่นี้หมายถึง ฆราวาสผู้มีศรัทธาถือเพศเป็นนักบวช ไว้ผม นุ่งขาวห่มขาวถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง สมาทานศีล๘ ฝึกจิต บำเพ็ญภาวนาตามแนวทางแห่งพระพุทธศาสนา (ในสหภาพเมียนมาร์เรียกผู้ปฏิบัติตนเช่นนี้ว่า **โยคี**-ผู้เขียน)*

ในขณะที่ พราหมณ์วรพชรทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น ซึ่งมีคำแปลเป็นภาษาไทยต่อท้ายคำสวดที่เป็นภาษาบาลีทุกวรรคตอนสลับกันไปนั้น เป็นการทำวัตร สวดมนต์ ที่ถึงพร้อมด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้า มีสมาธิจิตจดจ่อทุกถ้อยคำที่สวด จึงบังเกิดความซาบซึ้งเป็นที่ยิ่ง *(ซาบซึ้ง หมายถึง อาการที่รู้สึก*

จับใจอย่างลึกซึ้ง,อาการที่รู้สึกปิติปลาบปลื้ม–พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒)

พลันความคิดอันเปรียบเสมือน *วลีทอง* ก็ผุดขึ้นในดวงจิตว่า......

“พระพุทธเจ้า...สูงสุดหนอ พระพุทธเจ้า...สูงสุดหนอ...”

เมื่อละจากการถือเพศเป็นพราหมณ์แล้ว คุณวรพชรก็ตั้งมั่นอยู่บนความไม่ประมาท ถือศีล สวดมนต์ ภาวนา อยู่เสมอเป็นเหตุให้สภาพร่างกายและจิตใจแข็งแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว

รำลึกถึงคุณพระอาจารย์

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ คุณวรพชร ได้มีโอกาสเดินทางมายังจังหวัดพิษณุโลก เพื่อกราบพระอาจารย์เป็นคำรบที่ ๒ ด้วยความสำนึกในเมตตาบารมีที่พระอาจารย์มอบให้ หลังจากป่วยหนักมากราบขอพึ่งบารมีพระอาจารย์ในคราวแรกเมื่อวันที่ **๖ เมษายน ๒๕๕๓** ชั่วระยะเวลาเพียงเดือนเศษเท่านี้เอง มีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายเกิดขึ้นในชีวิต

“...พ้นวิกฤตแล้ว... โยม...” คือคำพูดที่พระอาจารย์กล่าวต้อนรับ หลังจากการกราบด้วยความศรัทธาอย่างสุดซึ้งเสร็จสิ้นลง คุณวรพชรรู้สึกว่าเสียงของพระอาจารย์ในวันนั้น เปี่ยมไปด้วยเมตตา ทำให้เกิดปิติและฉ่ำเย็นอย่างประหลาด และการสนทนาระหว่างศิษย์กับอาจารย์ ระหว่างผู้ได้รับชีวิตใหม่กับผู้ให้ชีวิตก็ดำเนินไปโดยลำดับ...สมควรแก่เวลาจึงได้กราบลาพระอาจารย์

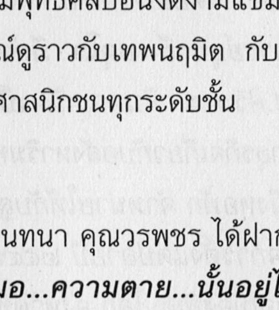
หลังจากนั้น ผู้เขียนจึงได้มีโอกาสพบกับคุณวรพชรเป็นครั้งแรก โดยมีคุณปรีชา มีพยุงเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ ทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่อง***รอดตายด้วยบารมีพระอาจารย์*** จากคำบอกเล่าของคุณวรพชรเองซึ่งเล่าด้วยความศรัทธาที่มีต่อพระอาจารย์ ด้วยสีหน้าและแววตาที่แจ่มใส ด้วยสุขภาพที่แข็งแรง จนสังเกตไม่เห็นเลยว่า ***นี่คือผู้ป่วยที่เพิ่งผ่านพ้นวิกฤตชีวิตมา***

โดยส่วนตัวของผู้เขียนเองเชื่อว่า การผ่านพ้นวิกฤตชีวิตในครั้งนี้ นอกจากด้วยเมตตาบารมีของพระอาจารย์ ด้วยบุญบารมีที่เคยสั่งสมมาแล้ว เชื่อว่าคุณวรพชรยังมีภรรยาที่เป็นกัลยาณมิตร มีบุตรธิดาตั้งมั่นในศีลในธรรม รวมเป็นครอบครัวที่ดำเนินชีวิตอยู่ในหลักแห่งสัมมาทิฏฐิ รวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายอย่างมาประมวลเข้าด้วยกันก่อให้เกิดพลังอย่างประหลาดซึ่งก็คือ ***พลังบุญนั่นเอง***

ในช่วงท้ายของการสนทนา คุณวรพชรได้กรุณาเล่าให้ฟังว่า... เคยทำบุญไหว้พระ สวดมนต์เป็นประจำอยู่แล้ว แต่ด้วยภาระทางครอบครัว การงาน สังคม จึงได้ว่างเว้นมาประมาณ ๑๐ปี พร้อมทั้งกล่าวสรุปสั้น ๆ ว่า ***"...เป็นชีวิตที่ตั้งอยู่บนความประมาท..."*** ปัจจุบันได้พยายามจัดสรรเวลาที่มีวันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่าเดิมไว้เพื่อการไหว้พระ สวดมนต์ ปฏิบัติสมาธิภาวนาอย่างสม่ำเสมอ นอกจากระลึกถึงพระรัตนตรัย ครูอาจารย์ แล้ว ยังระลึกถึง.... **พระพุทธชินราช** ณ เมืองพิษณุโลกซึ่งถึงพร้อมพุทธศิลป์อันงดงามแช่มช้อย แสดงถึงพุทธลักษณะแห่งมหาบุรุษได้อย่างบริบูรณ์ดูราวกับเทพนฤมิต กับทั้งยังถึงพร้อมด้วยพุทธคุณอันเป็นที่ประจักษ์ในหมู่พุทธศาสนิกชนทุกระดับชั้น

ฝากไว้ให้คิด

ก่อนจะสิ้นสุดการสนทนา คุณวรพชร ได้ฝากข้อคิดไว้สั้น ๆ ว่า ***"ควรพิจารณาความตายอยู่เสมอ...ความตาย...นั้นอยู่ไม่ไกลตัว...แค่ไม่หายใจ...ก็ตายแล้วอย่า..ประมาทในชีวิต หมั่น..ทำบุญกุศลอยู่เสมอ.."***

ทุกข์คลายหายป่วยด้วยบารมีธรรมพระอาจารย์
เรื่องที่ ๒

สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับบารมีธรรมของพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ที่ช่วยให้ศิษย์พ้นจากความทุกข์ในเรื่องต่าง ๆ มีมากมายหลายเรื่องทีเดียว ซึ่งเหตุแห่งทุกข์นั้นก็ผิดแผกแตกต่างกันไป ทั้งทุกข์มากทุกข์น้อยทุกข์ ๑๐๘ จากบุคคลหลายระดับชั้น ต่างนำไปกองรวมกันที่พระอาจารย์ เป็นร้อยเป็นพันเรื่อง โอกาสนี้ขอนำเสนอเป็นเรื่องที่ ๒ ซึ่งเจ้าของเรื่องอนุญาตให้นำเสนอได้ ทั้งนี้ด้วยความศรัทธาในบารมีธรรมของพระอาจารย์ เป็นประสบการณ์ตรงที่เกิดขึ้นกับตน ในปี พ.ศ.๒๕๕๓ นี้เอง และได้เขียนเล่าประสบการณ์ด้วยตนเอง ต่อไปนี้ คือข้อเขียนของเธอทั้งหมด ผู้เขียนได้รับเอกสารมา**เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓** ขออนุญาตนำเสนอทุกตัวอักษร โดยมิได้ตัดต่อ ดัดแปลงแต่ประการใดเลย...

เมตตาที่ พระอาจารย์อุบาลี อตุโล มีต่อข้าพเจ้า

“ข้าพเจ้าชื่อ น.ส.ศิรินาถ จินดามณี เป็นกรรมการผู้จัดการ บริษัท แกรนด์โฮมแลนด์ จำกัด ทำธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์โดยก่อสร้างทาวน์เฮาส์ บ้านเดี่ยว อาคารพาณิชย์กึ่งหอพัก จำหน่ายให้กับลูกค้าในจังหวัดพิษณุโลกและนครสวรรค์ เริ่มประกอบกิจการตั้งแต่ปลายปี ๒๕๔๖ บริษัทฯ ตั้งอยู่เลขที่ ๓๐๑ หมู่ที่ ๗ ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก

*เมื่อประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๕๐ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าร่างกายผิดปกติ โดยเจ็บหน้าอกข้างขวาและซ้าย ปวดร้าวไปตามแขน ขา มือเท้าเย็น ตาลาย เหงื่อแตกเป็นเม็ดข้าวโพด ในตอนแรกข้าพเจ้าไม่ได้วิตกกังวลมากนัก เนื่องจากข้าพเจ้าเล่นกีฬาแบดมินตันติดต่อกันมาตลอดเวลาสิบกว่าปี หลังจากนั้นประมาณหนึ่งเดือนอาการดังกล่าวเริ่มถี่และรุนแรงขึ้น **จนวันหนึ่งเมื่อกลับมาจากเล่นกีฬา ข้าพเจ้ารู้สึกเหนื่อยมาก หายใจไม่ออก กระทั่งหมดสติไป***

ข้าพเจ้าฟื้นรู้สึกตัวอีกครั้งที่โรงพยาบาลใกล้บ้าน จึงได้ทราบจากแพทย์ว่าเส้นเลือดหัวใจตีบและกล้ามเนื้อหัวใจทำงานผิดปกติ เนื่องจากโคเรสเตอรอลในเลือดสูงมาก ไขมันเลวสูง ไขมันดีต่ำ เมื่อข้าพเจ้าไปตรวจที่โรงพยาบาลมีชื่อเสียงในกรุงเทพมหานคร ก็ได้ผลเช่นเดียวกัน ในระยะเวลาที่ข้าพเจ้ากินยาที่แพทย์จัดให้ อาการดีขึ้นบ้าง ต่อมาข้าพเจ้าเดินทาง**ไปกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ไปรับการตรวจจากแพทย์สถาบันมีชื่อเสียงของรัฐบาลซึ่งได้จัดยามาให้กินติดต่อกันเป็นเวลาสามเดือน ทำให้อาการดีขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำงานและเล่นกีฬาได้ตามปกติ** จนเมื่อปลายปี ๒๕๕๒ ข้าพเจ้ามีอาการหนักขึ้นกว่าที่เคยเป็นมา แต่ก็ยังฝืนไม่รับการผ่าตัดตามที่แพทย์แนะนำ เนื่องจากเข้าใจว่าผลเสียหรือผลข้างเคียงก็มีอยู่มาก

จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๓ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปกราบพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ที่วัดจันทร์ตะวันตก ในวันนั้นเองพระอาจารย์เมตตาบอกยาและวิธีปรุงยาเพื่อรักษาอาการซึ่งข้าพเจ้าต้องกินติดต่อกันเจ็ดวัน ตัวยาหาได้ตามท้องตลาดทั่วไป ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามที่พระอาจารย์ชี้แนะ ข้าพเจ้ารู้สึกดีขึ้นตั้งแต่วันแรก กระทั่งครบเจ็ดวันอาการต่างๆ ที่เคยเป็นอยู่แทบจะหายไปสิ้น ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนเกิดใหม่ สามารถทำงานและเล่นกีฬาที่ข้าพเจ้ารักได้เหมือนที่เคยเป็นมา

พระอาจารย์สอนว่า...อาการเจ็บป่วยส่วนหนึ่งเกิดจากการใช้ชีวิตทรมานร่างกาย แต่อีกส่วนหนึ่งเป็นการชดใช้กรรมเก่า จึงให้หมั่นทำบุญ ใส่บาตร รักษาศีล สวดมนต์ภาวนา ทำบุญบำรุงพระพุทธศาสนา ข้าพเจ้าจึงถือปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระอาจารย์ ทั้งยังไปสวดมนต์ที่วัดจันทร์ตะวันตกทุกวันศุกร์และวันพระ เมื่อข้าพเจ้าเข้าวัดบ่อยขึ้น **ทำให้รู้ว่าพระอาจารย์ มีเมตตาต่อผู้ที่เดือดร้อน ทุกข์ใจ ในเรื่องต่าง ๆ อย่างทั่วถึงและเสมอกัน ได้พบกับผู้ป่วยโรคร้ายหลายท่าน ที่หายขาดจากโรคด้วยความเมตตาของพระอาจารย์**

นอกจากนี้ เมื่อข้าพเจ้ามีข้อติดขัดในเรื่องการทำธุรกิจและได้ขอคำชี้แนะพระอาจารย์ได้เมตตาให้คำชี้แนะจนหมดข้อขัดข้องอย่างไม่คาดคิด ทำให้ธุรกิจเจริญรุ่งเรืองกว่าที่เคยเป็นมา”

ผู้เขียนรู้สึกยินดีที่คุณศิรินาถ ได้หายจากอาการเจ็บป่วยและปฏิบัติตามคำสอนของครูอาจารย์ทำให้เพิ่มพูนศรัทธาในพระพุทธศาสนา บำเพ็ญทาน รักษาศีล สวดมนต์ภาวนา มากขึ้นกว่าเดิม และสิ่งที่คุณศิรินาถจะได้รับในชาตินี้ก็คือความสุขอันเกิดจากผลของบุญนั่นเอง

ผู้เขียนได้มีโอกาสพบคุณศิรินาถครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่กุฏิปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ร.๙ (กุฏิพระอาจารย์อุบาลี อตุโล) ทราบว่าเป็นวันครบรอบวันเกิดของคุณศิรินาถพอดี วันนั้นมีพิธีถวายผ้าป่าสามัคคี ซึ่งคุณศิรินาถเป็นประธาน พร้อมคณะจากการบินไทย แอร์เอเซีย คณะจากระนอง พัทยา คณะตำรวจจากนราธิวาส และคณะศิษย์จากพิษณุโลก เข้าร่วมพิธีบุญครั้งนี้เป็นจำนวนมากทีเดียว ได้ปัจจัยจำนวน สามแสนบาทเศษถวายพระอาจารย์เพื่อสมทบทุนก่อสร้างมหาวิหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สุขกาย สุขใจ กันทั่วหน้า

ในตอนท้ายของพิธี คุณอ้อมได้ฝากข้อคิดไว้ ๒ ประเด็นคือ

๑ การได้พบพระสุปฏิปันโนอย่างพระอาจารย์นี้ หาได้ยากยิ่ง...ควรรีบขวนขวายทำบุญ ปฏิบัติธรรม โดยถือเอาท่านเป็นเนื้อนาบุญเถิด

๒ ควรรีบขวนขวาย รวมพลังศรัทธา สร้างมหาวิหาร เพื่อทำความปรารถนาของท่าน ให้บริบูรณ์เถิด นอกจากนี้ยังทราบว่า คุณศิรินาถ ยังมีศรัทธาบริจาคทรัพย์ในกองบุญต่าง ๆ เช่น

- เป็นเจ้าภาพสร้าง พระ**อุณาโลม** ประดับที่พระนลาฏของสมเด็จองค์ปฐมองค์ใหญ่ ที่จะอัญเชิญขึ้นประดิษฐานเป็นประธานในมหาวิหาร วัดจันทร์ตะวันตก มูลค่า ล้านบาทเศษ

- เป็นเจ้าภาพสร้างฐานรากมหาวิหาร วัดจันทร์ตะวันตก มูลค่า ๕๐๐,๐๐๐ บาท

- เป็นประธานกฐินนำไปร่วมเป็นกฐินสามัคคี ทอดที่วัดดงกระทิง จ.บุรีรัมย์ (วัดที่บ้านเกิดของพระอาจารย์อุบาลี) เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ จากตัวอย่างนี้ แสดงให้เห็นว่า คุณศิรนาถเปลี่ยนไปแล้วจริง ทั้งร่างกายที่แข็งแรงขึ้นพร้อมทั้งจิตใจที่มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง โดยมีพระอาจารย์อุบาลี อตุโลเป็นที่ตั้งแห่งศรัทธา ... ขออนุโมทนา.

ประสบการณ์เหรียญพระอาจารย์อุบาลี อตุโล รุ่นที่ 1

เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๐๔.๔๐ น. ขณะที่นาวาอากาศโท รพีพงศ์ พึ่งโต กัปตันสายการบินไทยแอร์เอเชียขับรถยนต์กระบะสี่ประตูขับเคลื่อนสี่ล้อ ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวีโก้ หมายเลขทะเบียน ศน ๒๔๒๒ กรุงเทพมหานคร จากบ้านพักย่านลำลูกกามาตามถนนมอเตอร์เวย์ มุ่งหน้าไปยังท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เพื่อไปทำการบินจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิไปยังท่าอากาศยานเชียงราย เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุซึ่งเป็นช่วงก่อนขึ้นสะพานข้ามถนนรามอินทรา รถยนต์เกิดเสียหลักโดยไม่ทราบสาเหตุ หมุนปัดตกลงร่องลึกที่กั้นระหว่างช่องทางเดินรถ สภาพรถเสียหายยับเยิน แต่นาวาอากาศโท รพีพงศ์ พึ่งโต ยังมีสติดี พาตัวเองออกมานอกรถทางช่องกระจกด้านหลัง ขณะนั้นมีผู้มีใจเมตตาขับขี่รถยนต์ผ่านมานำส่งโรงพยาบาลใกล้เคียง ต่อมาได้ย้ายเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ แพทย์ได้ตรวจเอกซเรย์ด้วยเครื่องมือทันสมัยปรากฏว่าร่างกายปกติดีทุกอย่าง ไม่มีผลกระทบกระเทือนทางสมอง กระดูกไม่แตกหักแต่อย่างใด มีเพียงรอยแผลที่เกิดจากเศษกระจกแตกใส่ตามร่างกายบ้างเท่านั้น แพทย์ให้พักรักษาตัวที่โรงพยาบาล ๓ วัน จึงให้เดินทางกลับพักรักษาตัวที่บ้าน รถยนต์คันเกิดเหตุได้ทำประกันภัยประเภท ๑ ไว้ บริษัทประกันภัยตรวจสภาพรถ

ซึ่งลากมาเก็บรักษาไว้ที่สถานีตำรวจทางหลวง ๒ กองกำกับการ ๘ แล้ว แจ้งว่าสภาพรถมีความเสียหายมาก ไม่สามารถซ่อมได้ ให้คืนซากรถและชดใช้เต็มทุนประกัน ผู้พบเห็นสภาพรถในขณะนั้นต่างวิพากษ์วิจารณ์ว่าผู้ขับขี่รถคงได้รับบาดเจ็บสาหัสหรืออาจจะไม่รอดชีวิต

ในวันเกิดเหตุ นาวาอากาศโท รพีพงศ์ พึ่งโต ห้อยเหรียญพระอาจารย์อุบาลี อตุโล เพียงเหรียญเดียว เหรียญดังกล่าวได้มาจากร่วมทำบุญทอดผ้าป่าสร้างมหาวิหารสมเด็จพระพุทธเจ้าองค์ปฐมที่วัดจันทร์ตะวันตก อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และได้นำมาเลี่ยมคล้องคอติดตัว และเมื่อเดินทางมาจังหวัดพิษณุโลก นาวาอากาศโท รพีพงศ์ พึ่งโต จะมากราบนมัสการพระอาจารย์อุบาลี อตุโล และร่วมทำบุญกับทางวัดจันทร์ตะวันตกมาโดยตลอด ซึ่งปัญหาอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้รับการแก้ไขคลี่คลายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หน้าที่การงานเจริญก้าวหน้า สำเร็จตามที่คาดหมายไว้ และด้วยเหรียญพระอาจารย์อุบาลี อตุโล รุ่นที่ ๑ นี้ที่เมตตาคุ้มครอง ให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุรอดชีวิตมาได้

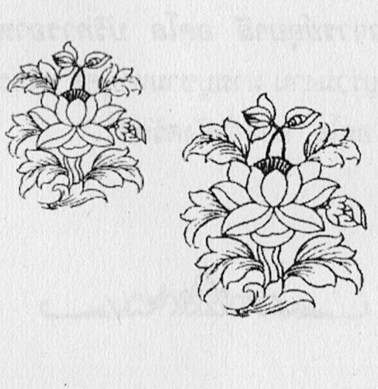

เรียงถ้อยร้อยธรรม
ตอน...องศาความคิด

จะรอโชควาสนาท่าจะแย่ ถ้ามัวแต่รอพรหมลิขิตให้
ไม่เริ่มทำจะสำเร็จได้อย่างไร ไม่เริ่มไปก็ไม่ถึงซึ่งปลายทาง
อัน **องศาความคิด** ที่ติดตั้ง จะปลูกฝังความคิดเป็นสองอย่าง
จะถูกผิดอยู่ที่คิดที่วาดวาง จะเลือกทางชั่วดีอยู่ที่คิด
อันความคิดชั่วดีมีองศา บอกหนทางข้างหน้าว่าถูกผิด
ใช้ **สัมมาทิฏฐิ**ธรรม นำชีวิต จะพิชิตเป้าหมาย **ถึงปลายทาง**

โดยสมเกียรติ ห่านประเสริฐ

๑๘ มิ.ย. ๕๓

ขอเชิญร่วมสร้างทานบารมี กับพระอาจารย์อุบาลี อตุโล
วัดจันทร์ตะวันตก อ.เนือง จ.พิษณุโลก

ปฏิทินบุญ

มาฆบูชามหากุศล

วันมาฆบูชาของทุกปี นับว่าเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาวันหนึ่ง สำหรับวัดจันทร์ตะวันตกมีความสำคัญเพิ่มขึ้นอีก คือ เป็นวันที่พระอาจารย์อุบาลี อตุโล อธิษฐานจิตออกจาก นิโรธสมาบัติ โดยมีกำหนดการดังนี้

เวลา ๑๐.๐๐ น. - พระอาจารย์อุบาลี อตุโล ออกจากห้อง ปฏิบัติธรรม สรงน้ำ ครองไตรจีวร

- พระอาจารย์อุบาลี อตุโล เดินรับศรัทธาจาก พุทธศาสนิกชนที่รอถวายปัจจัย ดอกไม้ ธูปเทียน

เวลา ๑๒.๐๐ น. - พระอาจารย์อุบาลี อตุโล นั่งบนอาสนะ ทายกอาราธนาศีล สมาทานศีล ๕ กล่าวคำถวายผ้าป่าสามัคคี

- พระอาจารย์อุบาลี อตุโล พิจารณาผ้าป่า อนุโมทนา

มีโรงทานของพระอาจารย์อุบาลี อตุโล บริการอาหารเครื่องดื่ม ฟรี

คณะศรัทธา เชิญร่วมงาน มาฆบูชามหากุศล หรือร่วมเป็นเจ้าภาพโรงทาน กับพระอาจารย์ อุบาลี อตุโล ตามกำลังศรัทธา

ขอเชิญจองเป็นเจ้าภาพทอดมหากฐินสามัคคีล่วงหน้า ทำบุญ ๑ ครั้งได้อานิสงส์ ๒ อย่าง

๑. อานิสงส์จากการทอดกฐิน

๒. อานิสงส์ของการสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม

อานิสงส์การทอดกฐิน

ความจริงการทอดกฐินไม่ใช่ประเพณีนิยม..เป็นพระวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่าผ้ากฐินทานจะรับได้ก็ต่อเมื่อถึงวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงกลางเดือน ๑๒ หลังจากนั้นจะทอดขนาดไหนก็ตามไม่เป็นกฐิน ฉะนั้นกฐินมีเวลามีกาลจำกัดจึงมีอานิสงส์มาก อานิสงส์ของการทอดกฐินการทอดกฐินครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าท่านบอกว่านอกจากจะเป็นเทวดาเป็นนางฟ้า..เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีแล้ว..บุคคลที่ทอดกฐินครั้งหนึ่งในชีวิต..จะปรารถนาพระโพธิญาณก็ย่อมได้..นั่นหมายความว่า..จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้..จะปรารถนาเป็นอัครสาวกก็ได้..จะปรารถนาเป็นมหาสาวกก็ได้..จะปรารถนาพระนิพพานเป็นพระอรหันต์ปกติก็ได้

อานิสงส์การสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม

หลวงพ่อพระราชพรมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ) วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี ท่านได้กล่าวไว้ว่า

..การสร้างพระพุทธเจ้าองค์ปฐมทำได้ยาก..คือว่าเป็นพระพุทธเจ้าต้นพระพุทธเจ้าทั้งหมด ใช่ไหม และการทำบุญเนื่อง ในการสร้างวิหารก็ดี..สถานที่ก็ดี เอาของไปประดับก็ตาม..ทีนี้อย่างคนมีเงินน้อย ๆ ใช่ไหม ก็มีสตางค์ไม่มาก เอาสตางค์ ๙ สตางค์ ๑๐ สตางค์ไปใส่แท่นอย่างนี้ลงบัญชีทองหมด คือไม่หมายความต้องมีเงินมากเสมอไปนะ..ที่เขามีน้อยๆ บาทสองบาท ๑๐ สตางค์ ๒๐ สตางค์ พวกนี้เอา ไปใส่แท่น อย่างนี้ลงบัญชีสีทองหมด ก็ถามว่าบัญชีสีทองหมายถึงอะไร ท่านบอก มันหมายถึงกลับไม่ได้ เพราะว่า

“พระพุทธเจ้าทุกองค์ต้องโมทนาหมด”

วัดจันทร์ตะวันตก ได้มีกำหนดการทอดมหากฐินสามัคคีไว้ล่วงหน้า ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ตรงกับวันเสาร์แรก หลังจากวันออกพรรษา ของทุกปี

กำหนดการกฐิน ปี ๒๕๕๔

ตรงกับวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลา ๑๓:๓๐ น.

สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ท่านที่รับเป็นประธานกฐิน เป็นผู้กล่าวนำถวายผ้ากฐิน (ไตรครอง) ๑ กอง

- กองละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป เจ้าภาพรับสมเด็จองค์ปฐมประดับเพชร หน้าตัก ๙ นิ้ว ๑ องค์ พระอุปคุตหน้าตัก ๕ นิ้ว ๑ องค์ ธงจรเข้และธงมัจฉา (ธงเอก)ที่เข้าพิธีมหากฐินสามัคคีปี ๒๕๕๔ อย่างละ ๑ ธง

ท่านที่รับเป็นรองประธานกฐิน ถวายผ้าไตรคู่สวด ๒ กอง

- กองละ ๓๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป เจ้าภาพรับสมเด็จองค์ปฐม หน้าตัก ๙ นิ้ว ๑ องค์ พระอุปคุตหน้าตัก ๕ นิ้ว ๑ องค์ ธงจรเข้และธงมัจฉา ที่เข้าพิธีมหากฐินสามัคคีปี ๒๕๕๔ อย่างละ ๑ ธง

สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๕๔ คณะกรรมการเปิดโอกาสให้มีเจ้าภาพมหากฐินได้ ๕๕๖ กอง ดังนี้

- กองละ ๕๐,๐๐๐ บาท ๕๖ กอง เจ้าภาพแต่ละกองรับ พระอุปคุต หน้าตัก ๕ นิ้ว ๑ องค์

- เจ้าภาพ ๕๖ กอง จะต้องเตรียมปัจจัย ๑,๐๐๐ บาท สำหรับถวายพระเถระที่นิมนต์มาในงานมหากฐินสามัคคี

- กองละ ๓๐,๐๐๐ บาท ๒๐๐ กอง เจ้าภาพแต่ละกองรับ พระอุปคุต หน้าตัก ๕ นิ้ว ๑ องค์

- กองละ ๑๐,๐๐๐ บาท ๓๐๐ กอง

<u>หมายเหตุ</u> พระอุปคุตที่มอบให้แก่เจ้าภาพทอดมหากฐินสามัคคีในครั้งนี้ ได้บรรจุจีวรพระอาจารย์ไว้ใต้ฐานทุกองค์

ทุกท่านที่ทำบุญมหากฐินสามัคคีทุก ๑,๐๐๐ บาท รับพระรอดนิรามิส ๑ องค์

เริ่มจองเป็นเจ้าภาพกฐินล่วงหน้าได้เลย โดยแจ้งความประสงค์ได้ที่ คุณสุมาลี คงคา คุณณัชนนท์ เรืองชัยนิคม **โทรศัพท์ ๐๘๔-๖๒๔๖๑๙๙, ๐๘๑-๖๘๐๕๑๔๖, โทรสารหมายเลข ๐๕๕-๒๕๘๓๘๘ หรือ** e-mail watchan11@gmail.com

การเตรียมเป็นเจ้าภาพมหากฐินสามัคคี

- แจ้งชื่อประธานดำเนินการเพื่อพิมพ์ใบฎีกาสายละ ๒ ท่าน โดยแจ้งรายชื่อในทันทีที่จองเป็นเจ้าภาพมหากฐินสามัคคีหรือก่อนกำหนดวันทอดมหากฐิน ๒ เดือน โดยแจ้งทาง e-mail หรือโทรสารตามรายละเอียดด้านบน

- หากเจ้าภาพต้องการจะพิมพ์ใบฎีกาเฉพาะสาย ขอให้เจ้าภาพดำเนินการพิมพ์ใบฎีกาเอง โดยทางวัดได้จัดพิมพ์ซองเตรียมไว้ให้แต่ละเจ้าภาพและเตรียมต้นแบบใบฎีกาให้ รายละเอียดที่ต้องการ และที่อยู่ในการจัดส่งในกรณีที่ต้องการให้ทางวัดจัดส่ง โดยแจ้งทาง e-mail หรือโทรสารตามรายละเอียดด้านบน

กองบุญการสร้างพระมหามณฑปยอดวิหารสมเด็จองค์ปฐม

ขอเชิญร่วมเป็นเจ้าภาพพระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม

มหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม วัดจันทร์ตะวันตก มีจำนวนพระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม ๓๓ ยอด ในการนี้ขอเรียนเชิญคณะผู้มีจิตศรัทธาร่วมเป็นเจ้าภาพจัดสร้างมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม วัดจันทร์ตะวันตก

- พระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม องค์ประธานมีจำนวน ๑ องค์ ทุนทรัพย์ในการจัดสร้าง องค์ละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

- พระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม องค์ซุ้มหน้ามีจำนวน ๑ องค์ ทุนทรัพย์ในการจัดสร้าง องค์ละ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

- พระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม องค์ซุ้มหลังมีจำนวน ๑ องค์ทุนทรัพย์ในการจัดสร้าง องค์ละ ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

- พระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม องค์ซุ้มด้านซ้ายและซุ้มด้านขวามีจำนวน ๒ องค์ ทุนทรัพย์ในการจัดสร้าง องค์ละ ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

- พระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม ซุ้มมุมมีจำนวน ๔ องค์ ทุนทรัพย์ในการจัดสร้าง องค์ละ ๘๐๐,๐๐๐ บาท

- พระมหามณฑปยอดมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม องค์ซุ้มบริวารมีจำนวน ๒๔ องค์ ทุนทรัพย์ในการจัดสร้าง องค์ละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยแจ้งความประสงค์ได้ที่ พระอาจารย์อุบาลี อตุโล หรือคุณณัชนนท์ เรืองชัยนิคม

โทรศัพท์ ๐๘๑-๖๘๐๕๑๔๖, โทรสารหมายเลข ๐๕๕-๒๕๘๓๘๘ หรือ

e-mail : watchan11@gmail.com

กองบุญเจ้าภาพช่อฟ้ามหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม

อานิสงส์การสร้างช่อฟ้า มีอานิสงส์มากนับไม่ได้ และเป็นของอยู่ยอดและเป็นช่อฟ้าของมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐมด้วยยิ่งมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้น จะทำให้การดำเนินการชีวิตจะสูงขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นทางโลกและทางธรรม

ขอเชิญร่วมเป็นเจ้าภาพช่อฟ้ามหาวิหารสมเด็จองค์ปฐมประกอบด้วยช่อฟ้าทั้งหมดจำนวน ๒๒๓ ช่อฟ้าซึ่งจำแนกตามรายการได้ดังนี้

ช่อฟ้าชั้นที่ ๑ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๒ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๓ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๔ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๘๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๕ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๒ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๖๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๖ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๑ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๗ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๑ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๘ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๑ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าชั้นที่ ๙ ของมหาวิหาร มีจำนวน ๑ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าซุ้มด้านหน้า ชั้นที่ ๑ มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าซุ้มด้านหน้า ชั้นที่ ๒ มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าซุ้มด้านหน้า ชั้นที่ ๓ มีจำนวน ๓ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าซุ้มด้านหน้า ชั้นที่ ๔ มีจำนวน ๓ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าซุ้มด้านหลัง ชั้นที่ ๑ มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ช่อฟ้าซุ้มด้านหลัง ชั้นที่ ๒ มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านหลัง</u> ชั้นที่ ๓ มีจำนวน ๓ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านหลัง</u> ชั้นที่ ๔ มีจำนวน ๒ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านซ้ายและซุ้มด้านขวา</u> ชั้นที่ ๑ มีจำนวน ๘ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านข้างซ้ายและซุ้มด้านขวา</u> ชั้นที่ ๒ มีจำนวน ๘ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านข้างซ้ายและซุ้มด้านขวา</u> ชั้นที่ ๓ มีจำนวน ๖ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านข้างซ้ายและซุ้มด้านขวา</u> ชั้นที่ ๔ มีจำนวน ๔ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มด้านมุม</u> มีจำนวน ๘ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

<u>ช่อฟ้าซุ้มเล็ก</u> ชั้นที่ ๑ และชั้นที่ ๒ มีจำนวน ๑๔๐ ช่อฟ้า ทุนทรัพย์ในการจัดสร้างช่อฟ้าละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท

โดยแจ้งความประสงค์ได้ที่ พระอาจารย์อุบาลี อตุโล หรือคุณณัชนนท์ เรืองชัยนิคม

โทรศัพท์ ๐๘๑-๖๘๐๕๑๔๖, โทรสารหมายเลข ๐๕๕-๒๕๘๓๘๘ หรือ e–mail : watchan11@gmail.com

กองบุญไม่จำกัดกาล

นับแต่วันออกพรรษาล่วงไป พระอาจารย์เปิดโอกาสให้ผู้มีศรัทธาจะร่วมสร้างมหาวิหาร สามารถกระทำได้ ในรูปแบบของ

การเป็นเจ้าภาพทอดผ้าป่า กองละ ๕๕๖ บาท มีกำหนด ๘๔,๐๐๐ กอง

ผู้ที่ศรัทธา จองเป็นเจ้าภาพ ทอดผ้าป่า ๑ กองจะได้รับเหรียญรูปเหมือนพระอาจารย์ อุบาลี อตุโล รุ่น ที่ระลึกสร้างมหาวิหาร สมเด็จองค์ปฐมพระพุทธสิกขีทศพลที่ ๑ จำนวน ๑ เหรียญสำหรับท่านที่มีความศรัทธาจะเป็นเจ้าภาพทอดผ้าป่าในครั้งนี้ สามารถทอดผ้าป่าได้ทุกวัน ที่กุฏิพระอาจารย์อุบาลี อตุโล วัดจันทร์ตะวันตก อ.เมือง จ.พิษณุโลก กรุณาติดต่อล่วงหน้าทาง**โทรศัพท์ ๐๘๑-๕๓๔๒๒๕๓**

ขอเชิญบริจาคเงินสมทบก่อสร้างมหาวิหารและเพื่อสร้างสาธารณูปโภคภายในวัดจันทร์ตะวันตก

พระอาจารย์อุบาลี ปรารภว่า "เมื่อการก่อสร้างมหาวิหารสำเร็จแล้ว จะมีผู้คนมามาก จำเป็นต้องปรับปรุง จัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อม"

เปิดโอกาสให้ผู้มีจิตศรัทธา เป็นเจ้าภาพปรับภูมิทัศน์ จัดสร้างสาธารณูปโภคภายในวัด เช่น

- ถนนคอนกรีตภายในวัด
- ระบบระบายน้ำภายในวัด
- บริจาคทรัพย์ซื้อที่ดินถวายวัด (ด้านหลังมหาวิหาร) เพื่อขยายพื้นที่วัดเพื่อปรับปรุงให้เป็นรมณียสถานถวายเป็นพุทธบูชา แด่สมเด็จองค์ปฐม"พระพุทธสิกขีทศพลที่ ๑" และพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์
- ท่านที่มีศรัทธา จะร่วมหนทางบุญดังกล่าวนี้ ขอเชิญ กราบนมัสการพระอาจารย์อุบาลี อตุโล เพื่อสอบถามลายละเอียด ที่วัดจันทร์ตะวันตก อ.เมือง จ.พิษณุโลก หรือ สอบถามรายละเอียดทาง**โทรศัพท์ ๐๘๑-๕๓๔๒๒๕๓**

ขอเชิญถวายมหาสังฆทาน

ของถวายมหาสังฆทาน ประกอบด้วย

๑. พระพุทธรูป ขนาดหน้าตัก ๙ นิ้ว ลงรักปิดทอง ๑ องค์

๒. พระธรรม ๗ คัมภีร์

๓. ผ้าไตร ๑ ไตร

๔. สิ่งของอันควรแก่สมณะบริโภค เช่น รองเท้า, ไฟฉาย, ยารักษาโรค, ร่ม, และอื่นๆ เป็นต้น

โดยจะประกอบพิธี ถวายมหาสังฆทาน ทุกวันขึ้น ๑๕ ค่ำของทุกเดือน เวลา ๒๐.๓๐ น. ณ กุฏิปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ร.๙ วัดจันทร์ตะวันตก

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล วัดจันทร์ตะวันตก ได้กล่าวถึงอานิสงส์ของการถวายมหาสังฆทานไว้ดังนี้

๑. เกิดชาติไหนๆ ไม่มีคำว่าจนหรือขัดสนใดๆ

๒. เกิดทุกชาติพบแต่สิ่งที่ดี สกุลดี

๓. เกิดทุกชาติพบแต่พุทธศาสนาบริบูรณ์ทุกอย่าง

๔. เกิดทุกชาติหน้าตาดี ครบอาการ ๓๒ ทุกประการ

๕. เกิดทุกชาติมีมิตรดี ญาติพี่น้องดี ตั้งอยู่ในศีลในธรรม

๖. เกิดทุกชาติถ้ามีอุปสรรคจะมีคนช่วยเหลือ

๗. เกิดทุกชาติจะเป็นคนอายุยืน ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน

๘. เกิดทุกชาติจะเป็นคนมีปัญญาเฉลียวฉลาด

ขอเชิญท่านทั้งหลาย ร่วมบำเพ็ญทานบารมี ตามสมควรแก่ศรัทธา เถิด

ขอเชิญบริจาคบูชาสมเด็จองค์ปฐม ขนาด ๙ นิ้ว

เนื่องจาก มีคณะศรัทธาจำนวนมากที่มีโอกาสเดินทางมากราบนมัสการพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ที่กุฏิได้เห็นรูปหล่อจำลอง สมเด็จองค์ปฐม ขนาด ๙ นิ้ว ก็เกิดศรัทธาอย่างแรงกล้า ปรารถนาจะมีไว้บูชาประจำบ้าน เมื่อทราบว่า

หมดแล้ว ก็มีจิตเศร้าหมอง และต้องการให้พระอาจารย์ สร้างเพิ่ม พระอาจารย์จึงมีเมตตา อนุญาต ให้จัดสร้าง สมเด็จองค์ปฐม ขนาดหน้าตัก ๙ นิ้ว เพิ่มขึ้นอีก ให้เรียกว่า "รุ่นพิเศษ" ผสมชนวนหล่อสมเด็จองค์ปฐมองค์ใหญ่ มีพุทธลักษณะเหมือนเดิมทุกประการ

ท่านที่มีศรัทธา ขอเชิญบริจาคและบูชา

สมเด็จองค์ปฐมประดับเพชรองค์ละ ๒๙,๙๙๙.- บาท

สมเด็จองค์ปฐมไม่ประดับเพชรองค์ละ ๑๙,๙๙๙.- บาท

ที่กุฏิ พระอาจารย์อุบาลี อตุโล

หรือติดต่อที่เบอร์ ๐๘๔-๖๒๔๖๑๙๙

<u>ขอเชิญร่วมสวดมนต์ปฏิบัติธรรม</u> ณ กุฏิปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติรัชกาลที่ ๙ (กุฏิพระอาจารย์อุบาลี อตุโล)

- ทุกวันศุกร์และวันพระ มีกิจกรรมสวดมนต์ปฏิบัติธรรมตั้งแต่เวลา ๒๐.๓๐ น. เป็นต้นไป เริ่มสวดมนต์จบแล้วนั่งปฏิบัติธรรมต่อ โดยพระอาจารย์อุบาลี อตุโล นั่งเป็นประธานและสอนปฏิบัติธรรม ในช่วงสุดท้ายท่านจะตอบปัญหาธรรมและข้อสงสัยในการปฏิบัติธรรมซึ่งมีคณะศรัทธาจากใกล้และไกลเข้าร่วมกิจกรรมนี้กันอย่างมาก
- เฉพาะวันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ หรือขึ้น ๑๔ ค่ำ ในเวลา ๒๐.๓๐ น. สวดมนต์ปฏิบัติธรรมตามปกติ และในเวลาเที่ยงคืน มีสวดมหาสมัยสูตรและมีพิธีถวายมหาสังฆทาน เมื่อสวดมนต์ปฏิบัติธรรมในช่วงเวลา ๒๐.๓๐ น. แล้ว พระอาจารย์จะนั่งสนทนาธรรมกับคณะศรัทธาโดยตลอดจนถึงเที่ยงคืนและนั่งเป็นประธานต่อจนการสวดมหาสมัยสูตรจบลง

ในปัจจุบันมีคณะศรัทธาไปร่วมสวดมนต์และปฏิบัติธรรมกันอย่างเนืองแน่น

ขอเชิญบริจาคบูชา กระเบื้องมุงหลังคามหาวิหาร

เป็นกระเบื้องที่ผลิตจากดินสีขาว มีลวดลายในตัว ที่เรียกว่ากระเบื้องเซรามิค แล้วนำมาเคลือบด้วยสีทองคุณภาพดี เมื่อมุงหลังคามหาวิหารจนเต็มบริบูรณ์แล้ว ก็จะมองเห็นเป็นสีทองโดยทั่ว สำหรับลายกระเบื้องที่จะนำมามุงหลังคานี้ พระอาจารย์อุบาลีท่านเป็นผู้กำหนดเอง "ลายเกล็ดเต่าครอบเรือนแก้วล้วงไส้ทอง" ซึ่งเป็นลายโบราณที่จะต้องสั่งทำเป็นพิเศษ รวมถึงกรรมวิธีในการผลิต ต้องเผาจนกระเบื้องให้ได้อุณหภูมิ ๑,๒๕๐ องศา แล้วเคลือบด้วยน้ำทองคำแท้ ๑๒% เป็นกระเบื้องเซรามิค ที่จะมีอายุการใช้งานนานนับร้อยๆ ปี

พระอาจารย์กำหนดให้บริจาคบูชา แผ่นละ ๕๐๐ บาท

เจ้าภาพสามารถเขียนชื่อไว้ด้านหลังกระเบื้อง

ติดต่อบูชาได้ที่ กุฏิพระอาจารย์อุบาลี อตุโล

ขอเชิญบริจาคบูชา สมเด็จองค์ปฐม เนื้อดินเผา

เป็นพระพิมพ์ขนาดเล็ก เพื่อบรรจุไว้ใต้ฐานสมเด็จองค์ปฐม องค์ประธานในมหาวิหาร หรือไว้บูชาประจำตัว บูชาองค์ละ ๕๖ บาท

สำหรับอานิสงส์การสร้างพระบรรจุไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งนั้น คณะศิษย์เคยได้ยินพระอาจารย์อุบาลี อตุโล ได้ปรารภให้ฟังว่า นอกจากเป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนาแล้ว ยังเปรียบเสมือนเราได้สร้างพระพุทธองค์หนึ่งทีเดียว และในภพภูมิภายหน้า จะเป็นเหตุให้เรามีบุญวาสนา ได้ครอบครองพระเครื่องหรือพระบูชาที่บรรพบุรุษได้บรรจุไว้ตามสถานที่ต่างๆ

ติดต่อบูชาได้ที่ กุฏิพระอาจารย์อุบาลี อตุโล

รายนามผู้บริจาคค่าจัดทำหนังสือ

คุณสมมาตร- ดร.อุษณีย์ เส็งพานิช และครอบครัว	๑๐,๐๐๐.-บาท
คุณอธิชา วิชิตะกูล และครอบครัว	๖,๐๐๐.-บาท
คุณศิรินาถ จินดามณี – น.ท.รพีพงศ์ พึ่งโต – พ.ต.ท ณรงค์ศักดิ์ พรหมทา	๕,๐๐๐.-บาท
โรงแรมวนารมย์(โดยคุณภิรมย์ เมฆอรุณกมล)	๓,๐๐๐.-บาท
ผศ.อุกฤษฎ์ – คุณรัชนีพร ขาวเมืองน้อย – คุณชนา	
คุณณัฐนพิน – คุณณฐกันต์ - คุณสุรสิทธิ์ – คุณไพลิน – คุณสิรรินทร์	
คุณณิชา – คุณสุรัฐพงษ์ – คุณสยามกิจ หวังเรืองสถิต	๓,๐๐๐.-บาท
โรงแรมศรีสองแคว	
โดยคุณสมเกียรติ – คุณสุชาดา ห่านประเสริฐ คุณวัชระ ห่านประเสริฐ	
คุณการณะ - คุณกาญจนา ห่านประเสริฐ และดช.วชิรวิชญ์ ห่านประเสริฐ	๓,๐๐๐.-บาท
คุณวงศ์มงคล(ผู้ใหญ่กุ้ง) – คุณมะลิ มั่งมี และครอบครัว	๓,๐๐๐.-บาท
คุณเล็ก – คุณนภา – คุณศุภชัย – คุณเยาวภา – คุณเพ็ญนภา ไทยเจริญ	
คุณรัศมิ์ลภัส – ด.ญ.พิมพ์ลภัส กาญจนะวรรณชนะ	๓,๐๐๐.-บาท
คุณศิรีวัลย์ – อ.รภัสสา – คุณนคร ชาติกุล – คุณคำรณ เมมี	๒,๐๐๐.-บาท
คุณนันทวัฒน์ กันแตง และครอบครัว	๒,๐๐๐.-บาท
คุณยงยุทธ – คุณวิไลพร เส็งพานิช และลูก ๆ	๒,๐๐๐.-บาท
คุณสมปอง – คุณศิริพันธุ์ – ด.ญ.ชัญญานุช อ่อนนิ่ม คุณประภัสสร เฟื่องห้อย	๑,๕๐๐.-บาท
ครอบครัวคุณอุษา วนิชยาโกศล และญาติธรรม	๑,๑๐๐.-บาท
คุณสุรินทร์- คุณนภาพรรณ หอวรรณภากร และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณสุทธิดา โรจน์สุนทรกิตติ และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณเชิดชัย- คุณอำไพ – คุณชวพล – คุณพชร ชมพูนุกูลรัตน์ และ	
คุณกิมหล่าย ไชพรพัฒนา และครอบครัว	๑,๐๐๐.- บาท
พ.ต.ท. มนตรี – คุณศกลวรรณ – คุณศิรดา แสงไพบูลย์	๑,๐๐๐.- บาท
คุณมงคล – คุณสุดสาย ผลบังเกิด พร้อมบุตร	๑,๐๐๐.- บาท
คุณวรเวท – คุณปณิสรา พรหมวัจนลักษณ์	๑,๐๐๐.- บาท
คุณระพีพรรณ ณ ระนอง	๑,๐๐๐.- บาท
ครอบครัวพัชระภูมเดชา	๑,๐๐๐.-บาท
ผอ.ชัยวัฒน์ – คุณกฤษณา – คุณปาริชาติ สายจันดี	๑,๐๐๐.-บาท

คุณอภิรักษ์ เจริญสวัสดิ์ และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณพิมประไพร แก้วกล้า และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณณัฐนรี บัวเหลือง และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณสุภาพ – คุณยุพิน มีพยุง	๑,๐๐๐.-บาท
ด.ช.ณัฐชนนท์ – ด.ญ.พรพรหมพรรณ มีพยุง	๑,๐๐๐.-บาท
คุณดนัย สุโภภาค และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณสมศักดิ์ – คุณจงกลณี วิทูรพงศ์ และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณสุเมธ โพธิอภิญาณวิสุทธิ์ และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณวิไล – คุณภูริช – คุณรภัทร มีพยุง – คุณวุฒิชัย วิญญาณ	๑,๐๐๐.-บาท
คุณบัวศรี – คุณแก้วใจ – คุณจุรีพร โหมดชัง	๑,๐๐๐.-บาท
คุณสุนทร – คุณดณุภา อธินฤมิต และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณบุญ ชาติพาณิชย์ และภรรยา	๑,๐๐๐.-บาท
คุณณัชนนท์ – คุณพรวณี เรืองชัยนิคมและครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณสุรพล – คุณนิภาพัน – คุณภูมิ โลหะนาคบุตร	๑,๐๐๐.-บาท
คุณจำเริญ แก้วรัศมี และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
นพ.วินัย ทรัพย์ชนะกุล และครอบครัว	๑,๐๐๐.-บาท
คุณพิจิตรา ดีพิจารณ์-คุณจีราวัฒน์ จิระธนะวัฒน์ และดช.สิริวัตร จิระธนะวัฒน์	๑,๐๐๐ บาท
คุณบรรเจิด-คุณทัศนีย์ แสงโต	๑,๐๐๐ บาท
คุณพรรษารัตน์-คุณพงศ์พันธ์ อาปรีชา และ ครอบครัว	๘๐๐ บาท
คุณบุษบา เขียวพันธ์	๕๐๐ บาท
คุณเบญจวรรณ บุญห้อย	๕๐๐ บาท
คุณเสกสรร-คุณวาสนา แสงโต	๕๐๐ บาท
คุณดรุณี วรรณชัย - คุณชินวัตร อนันทวัชน์	๕๐๐ บาท
คุณประสาทพร – คุณมาลินี โชติสวัสดิ์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณอมร– คุณสุกัญญา เดียวสุรินทร์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณปราชญา หอวรรณภากร และบุตร	๕๐๐.-บาท
คุณสงัด – คุณชนาภา เสนาะสำเนียง และญาติ	๕๐๐.-บาท
คุณสามารถ เหลียวเจริญ	๕๐๐.-บาท
คุณศิรฎา รักษ์ฤทธิกุล และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณอัสนีย์ เพ็ชร์น้อย และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณทศพร บวรรัตนพันธ์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท

ครอบครัวปิ่นมาศ	๕๐๐.-บาท
คุณพจน์ – คุณนุชพรรณ – คุณชยพัทย์ – คุณอัญอานันท์ ศรีพิพัฒน์	๕๐๐.-บาท
คุณจรูญ – คุณอรุณ เจียมแท้ พร้อมบุตร	๕๐๐.-บาท
คุณสิริบลักษณ์ เพ็ชรตุ่น และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
ร.ต.อาบ – คุณสุมาลี คงคา	๕๐๐.-บาท
คุณสาธิต คงคา – คุณสุกานดา แสงอรุณรังสี	๕๐๐.-บาท
คุณเลี่ยง คุณคลี่ คุณธัญญะดา งามไตรไร และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณปรีชา มีพยุง และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณจันทร์เพ็ญ – คุณปิยพร ตรีโพธิ์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณวิชัย มิฆะมาศ – คุณธนกมล โพธิ์นคร และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณละเมียด เป้านา และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณประภา คำมี และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณอรรถพร พูนสวัสดิ์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณปิยะ บุศยาพร – คุณทศพล ปุญญฤทธิ์	๕๐๐.-บาท
คุณพลิษฐ์ – คุณฉัตรรัตน์ ใจบุญ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณจิราภรณ์ ภุมรินทร์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณนวรัตน์ ชุติปัญญาภรณ์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณพงษ์ศักดิ์ กันจู และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณสุปราณี สุขสำเร็จ	๕๐๐.-บาท
คุณพยุง อยู่บ้านคลอง	๕๐๐.-บาท
คุณชัยพจน์ – คุณเบญมาศ สารีภาค และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณไพฑูรย์ – คุณชนากานต์ ทามี และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณธวัชชัย – คุณทัศนาวลัย บุตรศรีคุ้ย	๕๐๐.-บาท
คุณบุญชัย – ด.ช.สิริภัทร ชูจรรยา – คุณภัทรภรณ์ กฤษฤกษ์	๕๐๐.-บาท
พ.อ.อ.ภุชฌงค์ – คุณรัชนี ราชะพริ้ง และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณนงนุช ราชะพริ้ง	๕๐๐.-บาท
คุณนิตยา ศรลัมพ์	๕๐๐.-บาท
คุณณัฏฐิตา ปราบศัตรู– คุณศุภเสฏฐ์ แพสวัสดิ์	๕๐๐.-บาท
คุณเมตตา กล้วยไม้ ณ อยุธยา	๕๐๐.-บาท
ด.ต.หญิงวันเพ็ญ พูลเกษร	๕๐๐.-บาท
คุณบุญเหลือ – คุณรัชนี ซุ่มธาราธาร	๕๐๐.-บาท

คุณนวลอนงค์ เทนิช และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณสมดุลย์ – คุณรุ่งนภา จตุนารถ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณแม่สมทรง เจิมเจิดพล และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
ร.ต.จำนงค์ – คุณนวล จันโต	๕๐๐.-บาท
คุณปพนศักดิ์ – คุณธัญญรัตน์ – คุณยศวีร์ – คุณปวีน์พร วิศวชัยวัฒน์	๕๐๐.-บาท
คุณสุภา มูลพิมพ์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
พ.อ.กิตติพงศ์ – คุณวงศ์นภา ชื่นใจชน	๕๐๐.-บาท
พ.ท.อมร – คุณนิตยา วงศ์สุวรรณ	๕๐๐.-บาท
พ.ท.จงกล – คุณสุมาลี ชื่นใจชน	๕๐๐.-บาท
คุณซุนฮวย เล็งพานิช	๕๐๐.-บาท
คุณโชคพิพัฒน์ เล็งพานิช	๕๐๐.-บาท
คุณปฏิญญา – คุณวิวัฒน์ – คุณทัศนัยน์ ทึงขำ	๕๐๐.-บาท
คุณชยุต – คุณธนินท์ทิพ – ด.ช.ณัฏฐวัฒน์ หอวรรณภากรณ์	๕๐๐.-บาท
ด.ช.ณปภัช หอวรรณภากร	๕๐๐.-บาท
คุณธนิศ – คุณจินดา หอวรรณภากร พร้อมบุตรธิดาและหลาน ๆ	๕๐๐.-บาท
ร้านนุชเจลเวลรี่	๕๐๐.-บาท
คุณณภาภัช หอวรรณภากรณ์	๕๐๐.-บาท
คุณรัก – คุณสายสุนีย์ มีชำนาญ พร้อมบุตร	๕๐๐.-บาท
คุณประดิษฐ์ – คุณอารีพรรณ เพิ่มขึ้น พร้อมบุตร	๕๐๐.-บาท
คุณโสภา วิเทศสนธิ และญาติ	๕๐๐.-บาท
คุณวรรณวิมล ญาดี	๕๐๐.-บาท
คุณแม่ประสาท รักเลี้ยง และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณเพ็ญศรี จันทนินทร และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณกุญช์ชญา- คุณสิริวุฒิ – ด.ช.ชณปวร ทองสั้น – อ.ศิวาภรณ์ – อ.สมปอง	
อ.เปลื้อง – คุณนิภาพร รอดเทศ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณอำนวย ตาวงค์ – คุณวุฒิพล ช้างเผือก	๕๐๐.-บาท
คุณครูสยุมพร เรณูมาลย์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณสังวาล – คุณอารีวรรณ – คุณสุนทร จันโต – คุณสุวรรณี ทองขาว –	
คุณประสิทธิ์ – คุณประเศียร – คุณโชคชัย ม่วงเล็ก	๕๐๐.-บาท
คุณประยูร ทองไสว และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณส้มลิ้ม เฟื่องห้อย และครอบครัว	๕๐๐.-บาท

คุณสนอง – คุณป้อม – คุณสามบัว โพธิ์ศรี และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณสุนิษา – คุณเสนาะ ยิ้มสบายและครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณสมบัติ เอี่ยมสำอางค์ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณดลศิริ ศิริธนะ และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณประเสริฐ ศรีธรรม และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณธันยพร ฉิมพลี และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณภัทรภร มีพยุง และครอบครัว	๕๐๐.-บาท
คุณเพียรผจง โยมา และครอบครัว	๕๐๐.-บาท

ขออนุโมทนาบุญสำหรับคณะศรัทธาที่ร่วมบริจาคค่าจัดพิมพ์หนังสือแต่ไม่ปรากฏนาม ณ ที่นี้

<u>หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต</u>

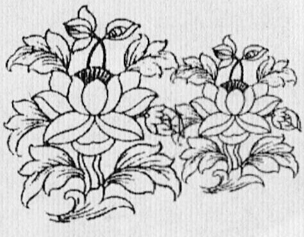
“การบำรุงรักษาสิ่งใดๆ ในโลก...การบำรุงรักษาตนคือ ใจเป็นเยี่ยม จุดที่เยี่ยมยอดของโลกคือ ใจ ควรบำรุงรักษาด้วยดี”

“ไม่ว่าธรรมส่วนใด ถ้าสำคัญ “ตน” ว่าเสวยเป็นอันผิดทั้งนั้น”

“ติดดี นี่แก้ยากกว่าติดชั่วเสียอีก”

<u>หลวงปู่ขาว อนาลโย</u>

“สติเป็นแก่นของธรรม แก่นของธรรมแท้อยู่ที่สติ ให้พากัน หัดทำให้ดี ครั้นมีสติแก่กล้าดีแล้ว ทำก็ไม่พลาด คิดก็ไม่พลาด กุศลธรรมทั้งหลายจะเกิดขึ้น เมื่อบุคคลอยู่กับสติแล้ว สติเป็นใหญ่ สติมีกำลังดีแล้ว จิตมันรวม เพราะสติคุ้มครองจิต”

หลวงพ่อดู่ พฺรหฺมปญฺโญ

“โลกเท่าแผ่นดิน ธรรมเท่าปลายเข็ม” เรื่องโลกมีแต่เรื่องยุ่งของคนอื่นทั้งนั้น ไม่มีที่สิ้นสุด เราไปแก้ไขเขาไม่ได้

“ส่วนเรื่องธรรมนั้นมีที่สุด มาจบที่ตัวเรา ให้มาไล่ดูตัวเองแก้ไขตัวเราเอง ตนของตนเตือนตนด้วยตนเอง”

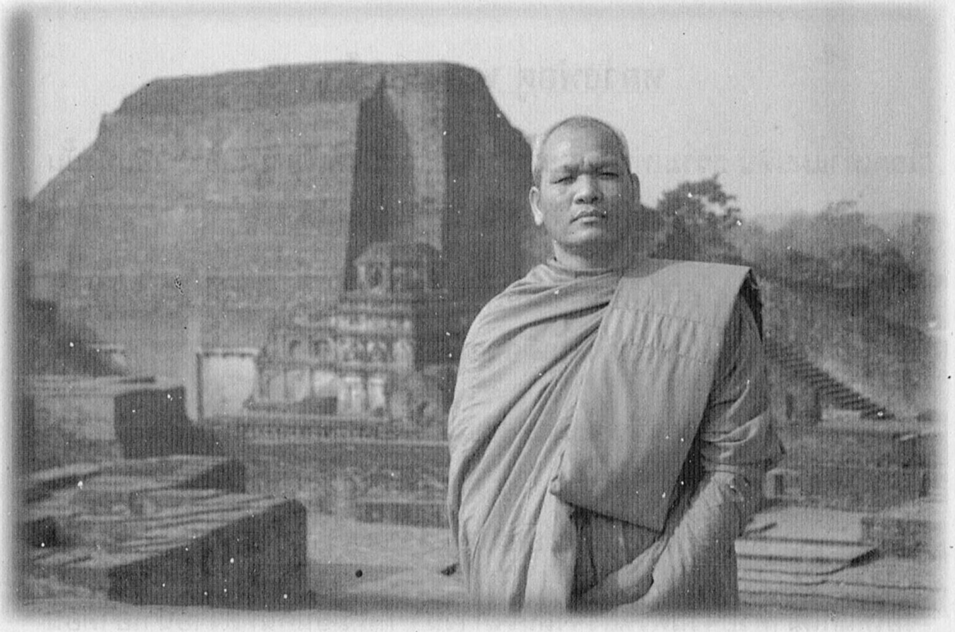
“ถ้าเป็นโลกแล้ว จะมีแต่ส่งออกไปข้างนอกตลอดเวลา แต่ถ้าคิดสิ่งที่เป็นธรรมแล้ว ต้องวกกลับเข้ามาหาตัวเอง เพราะธรรมแท้ๆ ย่อมเกิดในตัวของเรานี่ทั้งนั้น”

“รอให้แก่เฒ่าหรือจวนตัวแล้วจึงสนใจภาวนา ก็เหมือนคนหัดว่ายน้ำเอาตอนเรือหรือแพใกล้แตก มันจะไม่ทันการณ์”

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

“เราเป็นผู้ก่อกรรม ก่อเวร ก่อภัย ไม่มีใครก่อให้ ไม่ใช่เทวบุตร เทวธิดาสร้างให้ พี่น้องสร้างให้ บิดามารดาสร้างให้ เราสร้างเอง”

อานิสงส์ในการสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐม จากหลวงปู่

พระอาจารย์อุบาลี อตุโล ได้ให้คณะศิษย์ไปกราบหลวงปู่ศรี จังหวัดศรีสะเกษ เมื่อพบหลวงปู่ในครั้งแรก หลวงปู่ได้พูดขึ้นว่า "กลับวิมานกันได้แล้วนะลูก วิมานร้างเจ้าของมานานแล้ว" คำพูดนี้ได้สร้างความสงสัยแก่คณะศิษย์ คณะศิษย์จึงได้กราบเรียนถามหลวงปู่ถึงคำพูดของท่าน หลวงปู่ก็ได้เมตตาคณะศิษย์พระอาจารย์อุบาลี โดยหลวงปู่ได้กล่าวว่า ผู้ใดที่ได้ร่วมในการสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐมกับพระอาจารย์อุบาลี ก็จะไปรออยู่บนวิมานของตนเอง แล้วจะลงมาเกิดในสมัยพระศรีอาริยเมตไตรย จะได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ แล้วปฏิบัติธรรมเข้าสู่พระนิพพาน

ผู้ใดที่เคยได้ร่วมสร้างบุญบารมีกับพระอาจารย์อุบาลี มาตั้งแต่อดีตชาติ เมื่อถึงเวลา ก็จะมาร่วมสร้างมหาวิหารสมเด็จองค์ปฐมกับพระอาจารย์อุบาลี จะมากหรือน้อยท่านก็จะได้รับอานิสงส์ตามกำลังศรัทธา

